

"Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat."

Burrhus Frederic Skinner

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

*Publicație periodică a Casei Corpului Didactic Teleorman
Revistă națională de știință și educație*

Ediție on-line

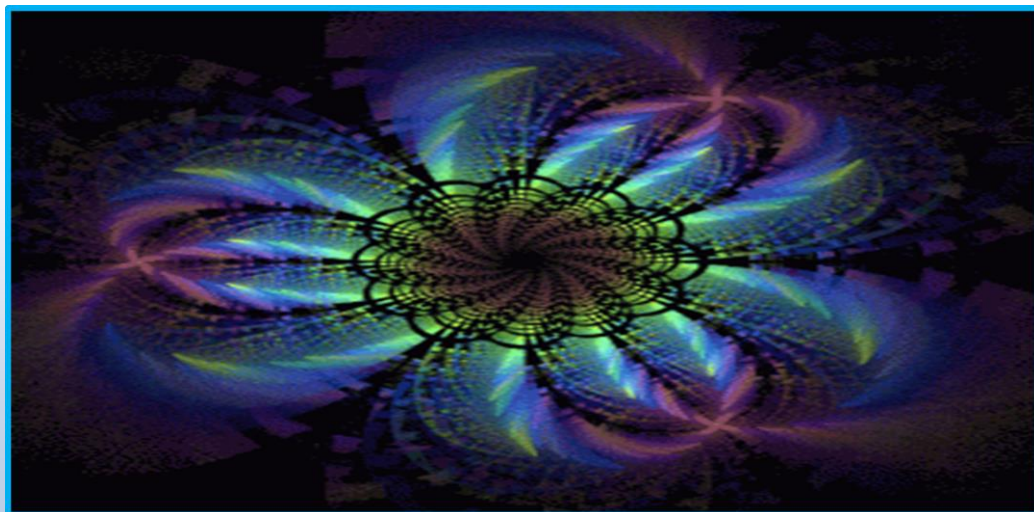
ISSN – 2558 – 8893

ISSN – L 2558-8893

Nr.45

Octombrie-Noiembrie
2024

2024

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN
Strada Carpati nr. 15; Alexandria, cod: 140059
☎TEL: 0247/315636; 📠FAX: 0347/407064
E-mail: ccd_tr@yahoo.com
Site: <http://ccd.isjtr.ro>

**Creativitate și inovare
didactică!**

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN
propune cadrelor didactice și personalului didactic
auxiliar să-și facă cunoscută activitatea în
filele revistei noastre.
"ÎMPREUNĂ PENTRU UN NOU ÎNCEPUT!"

ECHIPA DE REDACȚIE A REVISTEI
CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Director

Prof. Florina Eliza ILIESCU

Comitet științific:

Prof. Florina Eliza ILIESCU

Redactor șef:

Prof. Florina Eliza ILIESCU

Colectivul de redacție:

Prof. metodist Nicoleta CRĂIȚĂ

Prof. metodist Ștefan Florin IANCU

Prof. metodist Mihail DINU

Prof. metodist Ileana NĂIȚĂ-CĂRĂMIDĂ

Prof. metodist Oana HOARĂ

Prof. metodist Marga NAIDIN

Inf. Mariana POPA

Bibliotecar Rozalinda MÎRTÎCU

Ec. Adina CONSTANTIN

Secretar Loredana COMAN

Tehnoredactare computerizată

Inf. Mariana POPA

Revista ***CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN*** a fost editată conform
Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin
Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 4713 din 23.08.2010.

Responsabilitatea afirmațiilor conținute în materialele publicate revine în totalitate
autorilor.

CUPRINS

NR. CRT.	NUME ȘI PRENUME	UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT	TITLUL LUCRĂRII	PAG
1	ILIESCU FLORINA ELIZA	COLEGIUL NATIONAL ANASTASESCU ROSIORI DE VEDE	ROLUL EDUCATORULUI IN SOCIETATEA CONTEMPORANA	6
2	SERгентU DELIA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRĂGĂNEȘTI DE VEDE, ȘCOALA GIMNAZIALĂ VEDEA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 MĂLDĂENI	EXEMPLU DE BUNĂ PRACTICĂ ÎN REALIZAREA RESURSELOR EDUCATIONALE DESCHISE PENTRU DISCIPLINA EDUCAȚIE TEHNOLOGICĂ ȘI APLICAȚII PRACTICE	8
3	CURIMAN CRISTINA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ VEDEA	CONVERSIUNEA – FORME DE CONVERSIUNE	10
4	VERGELEA LAURA	G.P.P. NR. 6, ALEXANDRIA	EDUCAȚIA OUTDOOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR	16
5	STAICU EUGENIA VIORICA	LICEUL TEHNOLOGIC „ANGHEL SALIGNY” ROȘIORI DE VEDE	COMUNITAȚILE VIRTUALE DE ÎNVĂȚARE – OPORTUNITAȚI VALOROASE PENTRU REALIZAREA REFORMEI EDUCATIONALE	18
6	BĂRBUCEANU ADRIANA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” ROSIORII DE VEDE	TEHNICI CREATIVE ÎN ACTIVITATEA ȘCOLARĂ ȘI EXTRAȘCOLARĂ A COPIILOR	19
7	CRISTINA DANIELA RADIȚA	ȘCOALA GIMNAZIALA „MIHAI EMINESCU” ROȘIORII DE VEDE	ÎNDEMNUL LA TOLERANȚĂ ȘI COOPERARE AL ȘCOLII GIMNAZIALE „MIHAI EMINESCU” ROȘIORI DE VEDE TRANSMIS CU AJUTORUL PROGRAMULUI CO-FINANȚAT DE CĂTRE UNIUNEA EUROPEANĂ „UNITY IN DIVERSITY”- „UNITATE IN DIVERSITATE”	20
8	LILIANA CRISTINA SCARLAT	ȘCOALA GIMNAZIALĂ “MIHAI EMINESCU” ROȘIORI DE VEDE	PRIMII PAȘI ÎN FORMAREA CARACTERULUI	23
9	DRĂGOI DOINA	LICEUL TEHNOLOGIC VIRGIL MADGEARU, ROȘIORI DE VEDE	STUDIU DE CAZ: EVOLUȚIA SITUAȚIEI ECONOMICE LA NIVELUL UNIUNII EUROPENE ÎN PERIOADA 2019-2024	24
10	DUCAN DUMITRA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 VIDELE	DEZVOLTAREA PROFESIONALĂ PRIN INTERMEDIUL PROIECTELOR ERASMUS+	26
11	ACIU MARIA	COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „MIRCEA SCARLAT” ALEXANDRIA	ELEMENTE DE METODICA PREDĂRII LIMBII ROMÂNE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR	28
12	CATALAN FLORENTINA	LICEUL TEHNOLOGIC „ANGHEL SALIGNY”, ROȘIORII DE VEDE/ CJRAE	SURSELE CONFLICTUALITĂȚII ÎN CADRUL ȘCOLII	30

NR. CRT.	NUME ȘI PRENUME	UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT	TITLUL LUCRĂRII	PAG
13	SAVU ALINA	COLEGIUL NAȚIONAL "ANASTASESCU" ROȘIORI DE VEDE	COLEGIUL NAȚIONAL "ANASTASESCU" – UN EXEMPLU DE SUCCES ÎN EDUCAȚIA EUROPEANĂ PRIN PROGRAMUL ERASMUS+	32
14	CHERAN NICUȘOR CRISTIAN	LICEUL TEHNOLOGIC “ANGHEL SALIGNY”, ROȘIORII DE VEDE	EVALUAREA SPORTIVILOR DE PERFORMANȚĂ	34
15	DRAGNEA LAURA VALENTINA	LICEUL TEHNOLOGIC ANGHEL SALIGNY, ROȘIORII DE VEDE	INTERNETUL ȘI TEHNOLOGIILE DIGITALE DE „E-LEARNING” ÎN CONTEXTUL PROCESULUI EDUCAȚIONAL	36
16	MARIA GEANINA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NENCIULEȘTI	CARTEA –O COMOARA DE ÎNVĂȚĂTURI	38
17	ROATĂ MARINELA SABINA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAI EMINESCU ROȘIORI DE VEDE	CATALOGUL ELECTRONIC VERSUS CATALOGUL LETRIC: AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE ÎN CONTEXTUL EDUCAȚIONAL MODERN	41
18	FIERĂSCU PETIA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ “MIHAI EMINESCU” ROȘIORII DE VEDE	CREȘTEREA CALITĂȚII ÎN EDUCAȚIE	43
19	ELENA-SIMONA VOICULESCU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.113, BUCUREȘTI	PROIECT EDUCAȚIONAL 14 Iunie 2024	45
20	HOARĂ OANA VIOLETA	CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ROȘIORI DE VEDE	DIAGNOSTICUL DIFERENȚIAL ÎN PRACTICA LOGOPEDICĂ	48
21	IANCU IONUȚ	LICEUL TEHNOLOGIC „ION D. LĂZĂRESCU” CUGIR	ROMÂNIA ȘI VALORILE TRADIȚIONALISTE TRANSMISE LA ORELE DE LITERATURĂ	50
22	MIȚĂ VIORICA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANGHEL MANOLACHE” SCRIOAȘTEA	IMPERATIVITATEA EDUCAȚIEI SANITARE ORO-DENTARE ÎN ȘCOALĂ	53
23	BRÎNZOI GABRIEL ADRIAN	ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAI EMINESCU ROȘIORI DE VEDE	IMPLEMENTAREA INTELIGENȚEI ARTIFICIALE ÎN ȘCOALĂ: O REVOLUȚIE EDUCAȚIONALĂ	57
24	STELA DUMITRU	CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ROȘIORI DE VEDE	IMPORTANȚA CONSILIERII PSIHOPEdagogice A COPIILOR CU C.E.S.	59
25	GOGOI DANIELA IULIAN	LICEUL TEHNOLOGIC „ANGHEL SALIGNY” ROȘIORI DE VEDE	IMPORTANȚA METODELOR ACTIV-PARTICIPATIVE ÎN DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE A ELEVILOR	63
26	NEGUȚ DESPINA	COLEGIUL NAȚIONAL „ANASTASESCU” ROȘIORI DE VEDE	IMPORTANȚA STUDIERII DISCIPLINELOR SOCIO-UMANE – FORMAREA TINERILOR PENTRU VIITOR	66
27	VLAD ALINA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU DEPĂRĂȚEANU ” ROȘIORI DE VEDE	IMPORTANȚA UTILIZĂRII METODELOR INTERACTIVE ÎN EVOLUȚIA ȘCOLARĂ A ELEVILOR CU DIFICULTĂȚI DE ÎNVĂȚARE	68

NR. CRT.	NUME ȘI PRENUME	UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT	TITLUL LUCRĂRII	PAG
28	CHILIBAN SIMONA	LICEUL TEHNOLOGIC TRANSPORTURI AUTO TIMISOARA	ISTORICUL EDUCAȚIEI PARENTALE ÎN ROMÂNIA	72
29	STOICOVICI LIDIA	CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ROȘIORI DE VEDE	PROIECTAREA STRATEGIILOR DIDACTICE PENTRU ÎNVĂȚARE	74
30	FLOREA GABRIELA	LICEUL TEHNOLOGIC "VIRGIL MADGEARU" ROȘIORI DE VEDE	STRATEGII DE COMBATERE A ABANDONULUI ȘCOLAR	77
31	MĂRINEAȚĂ ALINA LAURENȚIA	CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ROȘIORI DE VEDE	MOBILIZAREA OROFACIALĂ VS. ANTRENAREA MOTORIE CLASICĂ	80
32	DURĂ MIOARA	CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ROȘIORI DE VEDE	OBIECTIVELE EDUCAȚIONALE	82
33	IAURUM CRISTINA	LICEUL TEHNOLOGIC VIRGIL MADGEARU ROȘIORI DE VEDE	PLANUL ÎNCLINAT – STUDIU DE CAZ	86
34	TUMBEA DELIA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANGHEL MANOLACHE,, SCRIOAȘTEA	PORTOFOLIUL-METODĂ DE EVALUARE	88
35	CUNA EMILIA	ȘCOALA GIMNAZIALA „ALEXANDRU DEPARATEANU” ROSIORI DE VEDE	ROLUL ACTIVITĂȚILOR INTEGRATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR	89
36	NAIDIN MARGA	CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ROȘIORI DE VEDE	VALENȚELE MUZICII ÎN TERAPIA ȘCOLARILOR CU VULNERABILITĂȚI ADAPTATIVE	91
37	ANDREI BORCAN CARMEN FLORESCU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 29 „MIHAI VITEAZUL”, CONSTANȚA COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC,,CONSTANTIN BRĂTESCU”, CONSTANȚA	PROIECTUL INTERȘCOLAR- INSTRUMENT DE EDUCAȚIE NON- FORMALĂ	93
38	STAN CORNELIA STAN GEORGETA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘERBAN CIOCULESCU” GĂEȘTI LICEUL TEHNOLOGIC „IORDACHE GOLESCU” GĂEȘTI	RELAȚIA ȘCOALĂ – FAMILIE – COMUNITATE	97
39	CÂRNARU ILEANA FLORINELA	LICEUL TEHNOLOGIC „ANGHEL SALIGNY”, ROȘIORII DE VEDE	ROLUL BIBLIOTECII ÎN VEDEREA FORMĂRII ȘI DEZVOLTĂRII ABILITĂȚILOR DE ÎNVĂȚARE DE-A LUNGUL ÎNTREGII VIETI	99
40	UDMA ARLEZIANA JACOLA GERMINA TEODORA	LICEUL TEHNOLOGIC „ANGHEL SALIGNY”, ROȘIORII DE VEDE ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 VIDELE	PROIECT DIDACTIC APLICAȚII – FORMULE DE CALCUL PRESCURTAT	102

NR. CRT.	NUME ȘI PRENUME	UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT	TITLUL LUCRĂRII	PAG
41	IONESCU EMILIA IONESCU GHEORGHE	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” ROȘIORII DE VEDE LICEUL TEHNOLOGIC „ANGHEL SALIGNY” ROȘIORII DE VEDE	ȘCOALA ȘI EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ	109
42	DRAGNEA ADRIAN CĂTĂLIN	COLEGIUL NATIONAL ANASTASESCU ROSIORI DE VEDE	„E-LEARNING” ȘI „BLENDED-LEARNING” ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ	112
43	ADRIANA GRIGORE	SCOALA GIMNAZIALA 156, BUCURESTI	"TRANSFORMAREA PREDĂRII LA LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ A VERBULUI LA CLASA A V-A PRIN UTILIZAREA BLENDED LEARNING: UN STUDIU DE CAZ"	116
44	HAGIU VIOLETA ALINA	LICEUL TEHNOLOGIC „ANGHEL SALIGNY”, ROȘIORII DE VEDE	SFÂNTA VINERI ÎN LEGENDELE APOCRIFE	119
45	NĂIȚĂ CĂRĂMIDĂ ILEANA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ ANGHEL MANOLACHE, SCRIOAȘTEA	STILURI DE PREDARE	121

ROLUL EDUCATORULUI ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

PROF.ILIESCU FLORINA ELIZA
COLEGIUL NATIONAL ANASTASESCU
ROSIORI DE VEDE, TELEORMAN

MOTTO:

“Educatorul joaca oarecum rolul cristalului care polarizeaza lumina difuza si o transforma in raze care se raspandesc intr-un splendid curcubeu.”(S. Herbinier-Lebert)

Realizarea sarcinilor și obiectivelor învățământului școlar depinde în mare măsură de calitățile și competențele învățatorului prin tot ceea ce întreprinde, prin personalitatea sa el reprezintă un model pentru copil, un sprijin pentru familie, un factor de cultură în comunitate. Este dificil de redat în câteva fraze care sunt trăsăturile și capacitățile ce disting un bun pedagog și chiar dacă am putea să le descriem, să prescriem o rețetă a „ingredientelor”, ele vor fi doar vagă descriere ce ar putea servi ca ghid general de formare și nu soluția certă de realizare a imaginii calităților și competențelor. Cu toate acestea în activitatea la clasă, oricine poate distinge un învățator talentat, înzestrat cu măiestrie didactică, chiar dacă nu are o vastă experiență în activitate.

Dacă întrebăm copiii cum doresc să fie învățatoarea lor vor spune, desigur, „frumoasă și bună”. Chiar dacă învățatoarea nu seamănă cu zâna cea bună printr-un zâmbet, o privire încărcată cu dragoste față de copii, prin calități remarcabile, cu un ton vibrant îi poate fermeca și copiii să o vadă ca fiind cea mai frumoasă și cea mai bună învățatoare din lume.

Modul de îmbinare în comportamentul didactic a unor însușiri de personalitate, a unor competențe dobândite prin formarea inițială și continuă, dobândirea experienței, atitudinea și sentimentele față de propria activitate și față de preșcolari, creativitatea, spontaneitatea, capacitatea de a se transpune în lumea fantastică a celor mici, dăruirea și pasiunea în muncă la care se adaugă calități de lider sunt câteva din cerințele unui bun educator.

Progresul în învățământul primar, ca de altfel în întregul sistem școlar, depinde de pregătirea și aptitudinile cadrelor didactice și, în special, de calitățile lor umane, pedagogice, profesionale.

În fața învățatorului stau câteva sarcini ce conduc la modernizarea activității, la schimbarea mentalității despre educarea școlarilor.. Ce i se cere, prin urmare, unei dascăl pentru a-și putea îndeplini nobila sa misiune?

-O mare dragoste față de copii și problemele acestora, împletită cu o mare disponibilitate pentru cunoașterea, înțelegerea și tratarea diferențiată a fiecărui copil, după puterile și ritmul său;

Învățatorul trebuie să iubească profund și sincer copiii, să se apropie cu simplitate și sinceritate de ei, să poarte grija fiecărui copil, să dovedească răbdare cu ei. Dragostea față de copii este una din trăsăturile esențiale ale unui bun pedagog; dimpotrivă, acela care este închis în sine, pedant și distant în raporturile cu copiii, nu poate desfășura o muncă instructiv- educativă bună. Firește însă dragostea față de copii nu trebuie confundată cu sentimentalismul, cu blândețea lipsită de exigență. Împletită cu

o încredere nelimitată în posibilitățile copilului, adevărata dragoste este o dragoste exigentă, care oferă mult, dar și pretinde mult de la copil;

- Capacitatea de apropiere și tratare imparțială a tuturor copiilor;

- Încredere în forțele proprii, în posibilitatea devenirii chiar și a recuperării fiecărui copil;

- Fermitate, perseverență, consecvență, energie, dăruire în tot ceea ce întreprinde, în independența și dârzenia cu care apără opiniile sale pedagogice atunci când ele sunt juste și în promptitudinea hotărârilor pe care le ia în vederea bunului mers al activității sale didactice, educative și social-culturale. Asemenea calități de voință pot deveni trăsături de caracter statornice;

- Capacitatea de a insufla copiilor încrederea și curajul necesare depășirii obstacolelor și afirmării calităților proprii;

- Cinste, modestie, corectitudine, capacitate de stăpânire, spirit de inițiativă, spiritul de disciplină, exigența de sine și năzuința pentru a deveni un model moral al copiilor și al adulților din preajmă;

- Spirit de dreptate, apreciere obiectivă și nepărtinitoare cu privire la sârguința la învățătură și purtarea disciplinară a copilului;

- Sentimentul de dragoste profundă față de patrie și poporul căreia îi aparține, sentimentul prieteniei cu alte popoare, sentimentul demnității personale și conștiința răspunderii, ca și înalte sentimente morale ce întregesc profilul moral al educatoarei;

- Pregătirea temeinică de specialitate în pedagogia generală și școlară, în domeniul psihologiei copilului, metodicii de specialitate pentru fiecare domeniu grevate pe o bogată cultură generală.

Munca de mare răspundere pe care o îndeplinește cere dascălului să dovedească un larg orizont cultural, să aibe cunoștințe bogate în literatură și artă, din diferitele domenii ale științei și tehnicii, să cunoască evenimentele vieții social-politice. Aceasta o va ajuta să stabilească o mai justă corelație între diferitele obiecte de învățământ, să dea mai multă viață și personalitate lecțiilor sale. Ea trebuie să stăpânească, în mod temeinic, numeroase și variate cunoștințe din domeniile pe care le predă și o înaltă cultură pedagogică. De asemenea trebuie să stăpânească bine teoria instruirii și a educației, legitățile procesului didactic, să posede serioase cunoștințe de psihologia copilului. Dascălul trebuie să stăpânească temeinic metodicele speciale ale predării obiectelor de învățământ specifice învățământului școlar. Exercițierea în cele mai bune condiții a numeroaselor funcții didactice și extradidactice cere multă competență profesională. Cu cât sporesc exigențele de calitate și eficiență ale grădiniței cu atât se solicită un profesionalism de o mai mare competență, bazat pe exercitarea, cu maximă eficiență, a tuturor acelor funcții care-i revin .

- Competența profesională didactică este centrată pe exercitarea funcțiilor, pe capacitățile ,pe calitățile și aptitudinile personale ale acesteia.

- Dragostea pentru profesiune, încrederea în viață și în puterile proprii, optimismul și entuziasmul în muncă o stimulează pe educatoare, îi dau energie, curaj și dinamism în activitatea sa.

- Disponibilitatea pentru cercetare, pentru nou, pentru modernizarea metodologică și utilizarea noilor tehnologii (calculator, internet)

- Priceperea și deprinderea de împletire a teoriei pedagogice cu practica. În cursul activității practice, desfășurate cu copiii, se dezvoltă variate priceperi și deprinderi, capacități și aptitudini care pot duce treptat la o adevărată măiestrie pedagogică. Ea este rezultatul acumulării unei bogate experiențe didactice, al stăpânirii unor variate metode și procedee de predare, ceea ce dă posibilitatea invatatorului să le aplice prompt, adecvat și eficace în situații pedagogice noi pe care le întâmpină la un moment dat. Măiestria pedagogică poate fi și o expresie a unor aptitudini sau vocații speciale pentru munca de instruire;

- Spontaneitatea, creativitatea, capacitatea de adaptare la situații neprevăzute;

- Calm, răbdare, toleranță în comunicarea cu copiii și părinții;
 - Ținută vestimentară îngrijită și decentă;
 - Cunoașterea legislației, a unor elemente de management pentru a îndeplini oricând, fără dificultăți funcția de director sau de membru în consiliul de administrație;
 - Calități de colaborare cu alte instituții și persoane din afara grădiniței (școala, reprezentanții inspectoratului școlar, al conducerii locale, sponsori, primărie), în perspectiva unor colaborări, obținerii de fonduri (pentru autodotare, curățenie), activități extradidactice;
 - Capacități de integrare activă în acțiunile metodice, de perfecționare, autoperfecționare, participarea la gradele didactice și perfecționările periodice, la cercurile și comisiile metodice.
- Profesia de dascăl este complexă și nobile, dificilă, dar și plăcută, umilă și mândră, exigentă și liberă, în care ”a ști” nu înseamnă nimic dacă știința ta nu o împărtășești copiilor cu emoție și forță spirituală.

BIBLIOGRAFIE:

Cercel, Renata(2004) - *Pasi in profesia didactica*, Editura Universitatii din Oradea
Didactica- revista de comunicari stiintifice

EXEMPLU DE BUNĂ PRACTICĂ ÎN REALIZAREA RESURSELOR EDUCAȚIONALE DESCHISE PENTRU DISCIPLINA EDUCAȚIE TEHNOLOGICĂ ȘI APLICAȚII PRACTICE

Dr. ing. prof. Sergentu Delia,
Școala Gimnazială Drăgănești de Vede, Școala Gimnazială Vede,
Școala Gimnazială nr. 1 Măldăeni, județul Teleorman

Prezentare generală realizare RED

Am elaborat o resursă educațională digitală, pentru lecția de evaluare sumativă, sub forma unui chestionar/test de evaluare/autoevaluare individuală, deci am realizat o resursă educațională digitală cu ajutorul instrumentului/aplicației Wordwall.

CLASA: a V-a

DISCIPLINA: Educație tehnologică și aplicații practice

TEMA: Chestionar de evaluare sumativă pentru unitatea de învățare: Alimente și produse alimentare

TIMP ALOCAT: prestabilit prin aplicația Wordwall prin setarea unui cronometru 10 minute

MANIERA DE LUCRU:

Elevii accesează link-ul RED, de pe telefonul mobil/tabletă/calculator.

<https://wordwall.net/ro/resource/33209757/alimente-%c8%99i-produse-alimentare>

După ce toți elevii au intrat pe platformă, începe jocul. Se oferă feedback după fiecare item. La final se afișează clasamentul.

VALOAREA PENTRU ÎNVĂȚARE: Resursa educațională promovează o activitate de învățare/evaluare din programa școlară în vigoare și valorifică strategii didactice care contribuie la formarea/exersarea/dezvoltarea competențelor specifice vizate.

Scopul urmărit de resursă:

✓ îmbunătățirea învățării și a rezultatelor învățării prin modul de realizare a evaluării (evaluare sumativă individuală)

Rezultate așteptate ale utilizării resursei:

- rezolvarea corectă a chestionarului;
- concepțe cheie pentru resursa propusă;
- itemii cu alegere multiplă presupun existența unei premise (enunț) și a unei liste de alternative (soluții posibile). Elevul trebuie să aleagă un singur răspuns corect sau cea mai bună alternativă.
- elevii vor fi solicitați să aleagă un răspuns dintr-o listă de alternative oferite pentru o singură premisă.

Chestionarul conține itemi de tip complement simplu care constau în alegerea unui singur răspuns corect din variantele prezentate.

Modalitățile de utilizare a resursei educaționale deschise propuse:

Recomandări:

- forme de organizare a clasei în relație cu nivelul de pregătire pe care îl au elevii: activitate individuală;

- utilizarea resursei în relație cu nevoi specifice de învățare;

- evaluare sumativă a unei unități de învățare;

- măsurarea rezultatelor învățării, a cunoștințelor asimilate de elevi prin:

- cunoașterea terminologiei;

- cunoașterea elementelor specifice;

- măsurarea rezultatelor învățării ca reflectare a nivelului comprehensiv și aplicativ.

Există posibilitatea de valorificare a resursei la alte discipline, care au în lista de conținuturi alimentele și produsele alimentare, ca de exemplu la disciplina Biologie.

Resursa prezintă valoare pentru învățare și deschideri pentru învățare autentică, deoarece valorifică unele elemente anterior utilizate/cunoscute într-o formă nouă, inedită.

Resursa susține învățarea atractivă și pentru elevii cu C.E.S., cu rol de optimizare a învățării, prin modul de proiectare propus de resursă realizată cu un instrument digital ușor de utilizat de către elevi, Wordwall.

Resursa poate fi folosită atât în clasă, pentru evaluare sumativă, când elevii au acces la propriile dispozitive sau la device-urile laboratorului de informatică sau ca o modalitate de a face temele acasă sau pentru o autoevaluare sumativă.

MOTIVAREA ALEGERII INSTRUMENTULUI/APLICAȚIEI:

Am ales acest instrument/aplicație deoarece datorită caracterului său ludic este foarte îndrăgit de elevi.

Wordwall poate fi utilizat pentru a crea activități atât interactive, cât și imprimabile. Cele mai multe dintre șabloanele noastre sunt disponibile atât în versiunea interactivă, cât și imprimabilă.

Cele interactive sunt redate pe orice dispozitiv activat pentru web, precum computer, tabletă, telefon sau tablă interactivă. Pot fi redate individual de către elevi sau coordonate de profesori, iar elevii ajung pe rând în fața clasei.

Cele imprimabile pot fi imprimate direct sau descărcate ca fișier PDF. Ele pot însoți activitățile interactive sau cele independente.

ALTERNATIVA LA APLICAȚIA PROPUȘĂ:

Ca alternativă, aș fi putut folosi și alte instrumente/aplicații asemănătoare: Quizizz, Kahoot etc.

EVALUAREA RESURSEI: prin intermediul instrumentului/aplicației și prin aprecierea verbală realizată de către profesor.

Link-ul resursei: <https://wordwall.net/ro/resource/33209757/alimente-%c8%99i-produse-alimentare>

DIFICULTĂȚI ÎNTÂMPINATE:

Nu au fost întâmpinate dificultăți de realizare și partajare a R.E.D., deoarece:

-instrumentul/aplicația Wordwall este cel mai simplu mod de a crea propriile resurse de predare.

-creează activități personalizate pentru clasă (chestionare, potriviri, jocuri de cuvinte și multe altele).

CE VOI FACE DIFERIT DATA URMĂTOARE:

Voi comuta șabloanele: șabloanele interactive pot fi prezentate în diferite teme; fiecare temă schimbă aspectul cu diferite grafice, fonturi și sunete.

Voi accesa opțiunile suplimentare pentru a seta un cronometru sau pentru a schimba chestionarul/jocul. Voi accesa opțiunile suplimentare pentru șabloanele imprimabile; de exemplu, pot modifica fontul sau imprima mai multe copii pe pagină.

Concluzii

Orice activitate pe care o crezi poate fi făcută publică. Acest lucru îți permite să partajezi linkul paginii sale de activitate prin e-mail, pe rețelele sociale sau prin alte mijloace. De asemenea, permite altor profesori să găsească activitatea în rezultatele de căutare ale Comunității noastre, să-l joace și să se bazeze pe aceasta.

Bibliografie

Mocanu, M., Săndulescu, L.I., Dache, M., Educație tehnologică și aplicații practice, Manual pentru clasa a V-a, Editura Aramis, București, 2022

2. M.E.N., *Programă școlară pentru disciplina Educație tehnologică și aplicații practice*, clasele a V-a – a VIII-a, București, 2017.

CONVERSIUNEA – FORME DE CONVERSIUNE

CURIMAN CRISTINA
SCOALA GIMNAZIALĂ VEDEA

2.1. Definiție – mijloace de realizare

Este un mijloc intern de îmbogățire a vocabularului, prin excelență gramatical, este procesul de îmbogățire funcțională a lexicului, în sensul că, părțile de vorbire implicate în acest proces dobândesc trăsăturile altor clase morfologice, fără să-și piardă valorile inițiale. Altfel spus, conversiunea constă în formarea unui nou cuvânt prin simpla trecere a acestui cuvânt de la o parte de vorbire la alta, prin schimbarea categoriei lexico-gramaticale, cuvântul însușindu-și caracteristicile morfologice și sintactice ale părții de vorbire la care trece (de exemplu: un rănit, cititul, albastrul mării, binele, câmpii arzânde etc.).

Acest lucru se realizează cu concursul unor procedee gramaticale (M.Z. Mocanu, Gh.P. Bănică, 2004, p. 39), și anume:

- **determinare** (de regulă, prin articulare cu articol hotărât, nehotărât, demonstrativ sau adjectival: verdele, cititul, un isteț, un rău, cel bun, cel scump);

- **acordul** (cuvintele implicate în procesul conversiunii fac acordul cu cuvintele pe lângă care stau și le determină: coșuri fumegânde, tot porumbul, mână tremurândă, rană sângerândă etc.);

- **distribuția** în contexte nespecifice (bărbat bine, scriitor poet, film tare, fus orar etc.).

Conversiunea cunoaște trei forme principale:

- *substantivizarea*;

- *adjectivizarea*;

- *adverbializarea*.

În afara acestor forme, se mai întâlnesc și alte forme hibride, secundare, precum: **apocopa**, **scurtarea** sau **trunchierea cuvintelor** [circă, prof., dirig (diriginte), mate (matematică), **diferențierea lexicală prin mijloace flexionare** (cap: capi-capete-capuri, acorda: acord-acordez)].

2.2. Substantivizarea

Constă în trecerea oricărei părți de vorbire în substantiv.

În clasa substantivului pot intra – prin conversiune – toate cuvintele limbii române, dacă sunt exemplificate în metalimbaj, prin punerea între ghilimele:

Un este articol nehotărât.

Pe este o prepoziție simplă.

Și este o conjuncție coordonatoare copulativă.

Vai este o interjecție.

Adjectivele, în poziția de subiect, dar și în alte poziții, în care apar articulate cu articol hotărât enclitic propriu-zis, articol nehotărât sau articol demonstrativ, devin substantive:

Scumpul mai mult păgubește. (Proverb)

Leneșul mai mult aleargă. (Proverb)

Cel isteț a ocupat primul loc.

La **pronume**, conversiunea în **substantiv**, se realizează prin articulare sau determinare (eul, aceste nimicuri, sinele):

„**Nimicul** te aduce, **nimicul** te reia”. (pronume negativ) Mihai Eminescu

„Neguțătorii îți vând tot felul de **nimicuri**”. (pronume negativ) Costache Negruzzi

„A fost un geamăt scurt / Din **totul** inimii pornit”. (pronume nehotărât) George Coșbuc
Zicea în **sinea** lui.

Formele populare ale pronumelui demonstrativ de depărtare asta, ăla apar și substantivizate:

„**Un ăla** ... un prăpădit de amplotiat” – I.L. Caragiale

„Uf, ce anost ! Cine-i **asta** ?” – Alexandru Vlahuță

Numeralele sunt considerate de gramaticieni ca având **valoare substantivală**, atunci când sunt folosite singure sau sunt articulate. Numeralul poate fi convertit în substantiv în contexte ca:

Făcea **opturi** cu bicicleta în curtea școlii.

Am luat un **șase** la gramatică.

Doiul pe care l-ai luat e o rușine pentru tine.

Verbele la infinitivul lung, prin articulare, devin **substantive**, dar acest lucru se face cu pierderea valorii inițiale. Ele devin substantive prin articulare. (Constantin Țibrian, 2004, pp. 161-162)

„După **plecarea** măriei-sale, așezările de la Timiș rămaseră ca-ntr-o destindere leneșă”. (M. Sadoveanu)

„Au **purtarea** noastră nu-ți mai place ?” (Petre Ispirescu)

Verbele la participiu devin și ele substantive prin articulare cu articol hotărât, nehotărât și demonstrativ:

Mersul pe jos este sănătos.

Nemulțumiturii i se ia darul.

Cititul cărților e pasiunea lui din copilărie.

„Numele întortochiat al **unui prigonit** din Polonia”. (Cezar Petrescu)

„**Cei învinși** au fost luați prizonieri”. (Costache Negruzzi)

Verbele la gerunziu se convertesc în **substantive** prin articulare cu articol hotărât și nehotărât:

Suferindul era în salonul doi, într-o cameră rezervată.

Casa are un **intrând** interesant.

Adverbele se pot converti în **substantive**, fie prin articulare, cu articol hotărât și nehotărât, fie prin apariția în contexte sintactice ale substantivului sau prin determinare:

„**Binele** adesea vine pe urmele mahnirei”. (Grigore Alexandrescu)

„Harap-Alb, pentru că ești așa de bun și te-ai ostenit de ne-ai făcut adăpost, vreau să-ți fac și eu un **bine** în viața mea”. (Ion Creangă)

Aproapele poate fi vrăjmașul vostru.

Chipul lui Dumnezeu este în fiecare **din aproapele** nostru.

Iubește **pe aproapele** tău ca pe tine însuți.

E rău **cu rău**, dar mai rău e **fără rău**.

„Așa ! Așa ! Iubite s-a dus scumpul meu **bine**”. (Grigore Alexandrescu)

„Nu era nici **azi**, nici **mâine**, nici **ieri**, nici **totdeauna**”. (M. Eminescu)

Prepozițiile, în funcție de context, pot funcționa ca **substantive**:

Nu cunosc **dedesubtul** problemei. (substantiv) cu sensul „mecanismul”

Pe este o prepoziție simplă.

Lipsește **un de** din enunț.

Conjunțiile pot deveni **substantive** prin articulare, la fel și **interjecțiile**:

Ai omis **un și** din enunțul acesta.

Sunt de acord cu tine, totuși există **un dar**.

Acesta e **oful** tuturor românilor.

Am un **of** la inimă.

S-a auzit **un poc** de au sărit toți speriați.

2.3. Adjectivizarea

Constă în trecerea unei părți de vorbire în adjectiv, luând caracteristicile sale.

Substantivele, în combinații de tipul: problemă-**cheie**, întrebare-**bombă**, elev-**problemă**, copil-**minune**, devin adjective.

Articol nehotărât și adjectival pot apărea în contexte cu alte valori adjectivale:

Un copil citește, **doi** scriu. (adjectiv numeral)

Un copil citește, **altul** scrie. (adjectiv pronominal nehotărât)

Bolnavul cere **niște** apă. (adjectiv pronominal nehotărât)

Pronumele determinative (mai puțin cel personal și reflexiv) au, pe lângă valoarea pronominală și pe cea de **adjectiv**:

„Lapte, brânză, unt, ouă de-am putea scrie ceva să ducem la târg ca să facem **ceva** parale”. (I. Creangă) - adjectiv pronominal nehotărât

„**Niciun** zgomot, **nici o** mișcare de vânt nu se simte”. (Al. Vlahuță) - adjectiv pronominal negativ

„**Însuși** bunicul, cel rar / La vorbe, azi râde și-nchină”. (G. Coșbuc) - adjectiv pronominal de întărire

„Ca în camera ta să vin / Să te privesc de-aproape, / Am coborât cu-al **meu** senin ...” (M. Eminescu) - adjectiv pronominal posesiv

„**Care** om nu ține la viață înainte de toate”. (I. Creangă) - adjectiv pronominal interogativ

Pronumele posesive devin **adjective** și atunci când apar după prepoziții și locuțiuni prepoziționale cu genitivul, acordându-se cu substantivele din locuțiuni sau cu articolul hotărât din prepoziții, preluând de la acestea mărcile de gen, număr și caz (Gr. Brâncuș, M. Saramandu, 2000, p. 103):

În fața mea se desfășoară spectacolul.

În spatele meu se întindea Bărăganul.

Ei sunt **împotriva noastră** totdeauna.

În dreapta voastră se află un cinematograf.

Numeralul, când determină un substantiv, are **valoare adjectivală**. În realitate, cum la pronume avem opoziția pronume-adjectiv, tot așa se întâmplă și la numeral: **un** copil-o copilă.

„Ne-a dat câte **trei** mere și **un** covrig”. (Barbu Ștefănescu Delavrancea) - adjectiv numeral distributiv

„C-o putere **îndoită** o smuci pe babă de mijloc”. (M. Eminescu) - adjectiv numeral multiplicativ

„Luca Moșneagul, însurățul **de-al doilea** ... se aude strigând afară”. (I. Creangă) - adjectiv numeral ordinal

„Cele **trei** zâne, - căci trei erau ele, - se cam codeau să-l primească”. (P. Ispirescu) - adjectiv numeral cardinal propriu-zis

Unele adverbe și locuțiuni adverbiale așa, asemenea, anume, aparte, repede, gata, bine, astfel de, de-a gata, pot deveni **adjective** atunci când determină un substantiv:

El este un băiat **aparte** față de ceilalți.

Așa oameni rar întâlnești în viață, mai ales în ziua de azi.

Colegul meu are o **anume** problemă de rezolvat.

Și-a luat haine **de-a gata**.

La munte apele **repezi** distrug totul în cale.

În toate exemplele date, aceste adverbe îndeplinesc funcția de atribut adjectival.

Alteori, adverbele, prin determinarea unui substantiv, îndeplinesc funcția de atribut adverbial, fără a deveni adjectiv, așa cum rezultă din exemplele:

„Gherasim luase cizmele și căciula **de altădată**”. (M. Sadoveanu)

„Pe un drum de țară, către zarea asfințitului, în după amiaza zilei **de atunci**, înainta o tabără de cară”. (M. Sadoveanu)

„Se luptase cu greutatea și cu cheltuielile, cu preoții și cu oamenii **de deval**”. (M. Sadoveanu)

Verbele la participiu, când determină un substantiv, devin **adjective**:

„Salcâmi **plini** de floare / Se uită lung spre sat”. (G. Topârceanu)

„Cu perdelele **lăsate** / Șed la masa mea de brad”. (M. Eminescu)

Am găsit un măr **stricat** în lădiță.

Am văzut o casă **părăsită**.

„Mărgărit **îmbobocit**,

Ce bine v-ați potrivit !” (Folclor)

„Oamenii **veniți** întru întâmpinarea măriei sale erau țărani mândrii și curajoși”. (M. Sadoveanu)

Verbele la participiu, devenite adjective, au mare valoare expresivă, de aceea sunt des folosite de scriitori:

„O mamă **văduvită** ... / Pretinde de la fii-și / Azi mână de-ajutor”. (Andrei Mureșanu)

„Lunca **bătută** de brumă”. (V. Alecsandri)

„Plopii **înșirați** se pierd în zare”. (V. Alecsandri)

„Iar în lunca **pudruită**”. (V. Alecsandri)

„Iarba **răsărită**, Câmpia **rouată**”. (V. Alecsandri)

„O pasăre plutește cu aripi **ostenite**”. (M. Eminescu)

„Orașul vechi ... cu streșinele **mucegăite**”. (M. Eminescu)

Verbele la gerunziu devin adjective, când determină substantive (gerunziu acordat):

„Pletele **cărunținde** cădeau în sfredele dese pe umeri”. (M. Sadoveanu)

În depărtare se vedeau coșuri **fumegânde**.

„Pe-o coastă **râzândă** ce-n mare își pierde / Picioru-nflorit”. (D. Bolintineanu)

La picior avea o rană **sângerândă**.

Verbele la gerunziu pot îndeplini și funcția de atribut verbal, în acest caz, ele nu se acordă cu substantivele pe lângă care stă: colibă **dormind**, oameni **alergând**, turme **mugind**, coșuri **fumegând**, inimi **vibrând** etc.

În limba română actuală, gerunziile acordate se întâlnesc destul de rar. Dintre gerunziile adjectivale, care s-au impus în limba scrisă și apar frecvent chiar în vorbire, menționăm câteva folosite, de obicei, în îmbinări sintactice de felul: producție **crescândă**, producție **descrescândă**, ritm **crescând**, rană **sângerândă**, persoană **suferindă**, coșuri **fumegânde**.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, acest procedeu se întâlnea frecvent la unii dintre poeții noștri, precum: Ion Heliade Rădulescu, Dimitrie Bolintineanu, Vasile Alecsandri, Alexandru Odobescu. La Mihai Eminescu întâlnim îmbinări de cuvinte cu verbe la gerunziu acordat, de felul: lebădă **murindă**, sărutare **râzândă**, lumină **fumegândă**, măști **râzânde**, colibe **dorminde**, plângânde **izvoare**.

„Bardul de la Mircești”, Vasile Alecsandri, a folosit gerunziile, creând texte de o mare expresivitate:

„O căsuță drăgălașă cu ferestrele **lucind**”. (Viscolul)

„Umbra ta răcoritoare, **adormindă**, **parfumată**”. (Lunca din Mircești)

„Albine **aducând** în gură miere”. (Concert în luncă)

Concurate fiind, din ce în ce mai mult de adjectivele participiale și de cele derivate cu sufixul **-tor**, majoritatea gerunziilor adjectivale au dispărut chiar din stilul artistic, ele fiind apreciate în secolul trecut pentru concizia lor și pentru că aduceau o notă inedită în tehnica poetică a vremii. (Domnița Tomescu, 2003, p. 78)

2.4. Adverbializarea

Constă în trecerea unei părți de vorbire în adverb. Pot deveni adverbe:

Substantivele, în contextele în care participă la exprimarea afectivă a superlativului absolut: frumoasă **foc**, beat **turtă**, sănătos **tun**, singuri **cuc**, alb **colilie** sau sintagme de tipul: doarme **buștean**, fuge **glonț**, bătut **măr**, se țin **scai**, senin **sticlă**, plin **ochi**, prost **bătă**, slab **scândură**:

„Ședeau singuri **cuc** și le țiua urechile de urât”. (I. Creangă)

După consultul medicului s-a descoperit că era sănătos **tun**.

Cum auzi una ca asta, fugi **glonț**.

Noaptea este senin **sticlă**.

El se crede deștept și, în fond, e prost **bătă**.

E beat **turtă**, abia mai **vorbește**.

Substantivele care exprimă unități temporale au valoare adverbială, cu condiția să răspundă la întrebarea când ?

„**Ziua** ninge, **noaptea** ninge, **dimineața** ninge iar”. (V. Alecsandri, Iarna)

„**Toamna** se numără bobocii”. (Proverb)

Seara ne plimbăm prin oraș.

Atunci când răspund la întrebarea ce ? sau sunt însoțite de adjective pronominale, ele nu mai sunt adverbe, ci substantive:

Toamna este anotimpul meu preferat.

Ziua aceasta mi s-a părut foarte lungă.

Astăzi a fost **ziua** mea.

Substantivele formează locuțiuni adverbiale, când apar articulate și împreună cu prepozițiile de-a, cu (cu de-a sila, de-a dreptul, cu binișorul, cu toptanul):

„M-am gândit să mă scol de la masă, plecând **de-a dreptul** la gară”. (C. Petrescu)

„Și atunci, minune mare ! Numai iacă au și început a curge furnicile **cu droaia**”. (I. Creangă)

Adjectivele, pe lângă conversiunea în substantiv o cunosc și pe cea de **adverb**, în mod aproape generalizat (există puține adjective propriu-zise care nu pot funcționa ca adverbe:

A jurat **strâmb** în fața instanței.

„Boierii se închină **adânc**”. (M. Sadoveanu)

„În plete avea înflorite **alb** griile, necazurile și gândurile”. (M. Sadoveanu)

A scris **urât** și m-a supărat foarte mult.

Vorbea **frumos** cu toți prietenii.

„Am coborât printre tufele de sulfină pe plaja goală, într-o altă latură, **rar** cercetată de mosafiri”. (M. Sadoveanu)

„Avea sprâncenele groase ca și mustățile și privea **ascuțit** de după ele ca de după niște tufe”. (M. Sadoveanu)

Adjectivele cu valoare afectivă, în unele construcții în care formează superlativul absolut, devin adverbe, precedând adjectivul pe care îl determină și este legat de acesta prin prepoziția de:

„Și omul cel bătrân era **fript de sărac**”. (M. Sadoveanu)

„Boierul Furtună era bogat, **putred de bogat**”. (I. Ghica)

Numeralul multiplicativ are **valoare adverbială**, când determină verbe:

„Și-a încordat grumazul și s-a pregătit să-i răspundă **întreit** pentru fiecare cuvânt”. (Valeriu Emil Galan)

„Gorașcu Horamin închinase **a treia oară** ulcica lui cu vin acru”. (M. Sadoveanu)

Anul acesta am câștigat **înzecit** față de ceilalți ani.

Există un număr redus de locuțiuni adverbiale care arată fie cauza, fie scopul unei acțiuni sau stări: **de aceea, pentru aceea**. Sensul lor se poate vedea în context:

Cauză

„Și **de aceea**, de azi-nainte poți să nu mai mă întrebi”. (M. Eminescu)

De aceea n-am venit la cursuri.

Scop

„Să știți: **de asta** ne-au trimis, ca să apărăm moșiile și băncile”. (E. Camilar)

Verbele la participiu au valoare adverbială când determină un verb:

„Se cutremură **ca deșteptat** dintr-un vis”. (L. Rebreanu)

Numeroase sunt **locuțiuni adverbiale**, rezultate din **participii**:

„Pornesc și turturica și calul fugind **pe întrecute**”. (I. Creangă)

„Numai iată ce se trezește **pe neașteptate** cu Ivan Turbincă”. (I. Creangă)

Conjunțiile coordonatoare și, nici, ba, iar, când nu leagă părți de propoziție de același fel și au sensul de chiar, atunci, măcar, din nou, iarăși, devenind adverbe:

A trecut **și** el pe aici. (chiar)

Cum am sosit a **și** plecat. (atunci)

N-a învățat **nici** poezia. (măcar)

Răspunzând **ba**, discuția a fost încheiată.

Iar a câștigat concursul. (din nou)

Prepozițiile, când nu sunt urmate de substantive, devin **adverbe**:

- Bei cafea cu lapte sau **fără** ?

- **Fără** !

Doi au fost **pentru** și trei **contra**.

O situație deosebită față de cea dinainte au unele **prepoziții**, **la origine adverbe**, care, probabil datorită originii lor, se pot folosi și adverbial:

„Dihania se strecură pe intrarea din față și tot pe acolo își scotea prada, fără ca nimeni s-o prindă asupra faptei. Larma câinilor se produce **după**”. (M. Sadoveanu)

„Cine-i **contra** să-l vedem / Ca să-l știe toți”. (G. Coșbuc)

„Trei boieri divaniști erau **contra** și trei **pentru**”. (V. Alecsandri)

EDUCAȚIA OUTDOOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. înv. Preșc.: Vergelea Laura
G.P.P. NR. 6, ALEXANDRIA, jud. Teleorman

Educația outdoor este o formă de educație ce se desfășoară în aer liber, care, în accepțiunea sistemelor de educație din alte țări europene și nu numai, are la bază învățarea prin contactul direct cu elementele naturii și a mediului înconjurător apropiat. Sub umbrela educației outdoor se regăsesc mai multe domenii, cum ar fi: educația pentru natură și om, educația ecologică, educația științelor exacte (matematică, fizică, chimie) etc., și diferite activități, de tipul celor de dezvoltare personală, formarea abilităților de viață, abilităților practice, de relaxare, plimbări, drumeții și aventură etc.

Activitățile în aer liber oferă mult mai mult decât beneficii fizice. Dezvoltarea cognitivă și social-emoțională sunt și ele incluse. Afară, copiii își pun imaginația în mișcare, și mai mult decât atât inventează jocuri. Făcând acest lucru, copiii se exprimă cu o ușurință mult mai mare și învață despre lumea din jurul lor pe care o percep prin maniere proprii și unice. Se simt în siguranță și în control, ceea ce promovează și întărește autonomia, îi ajută să ia decizii. Prin practicarea de sporturi ce implică mânăuirea mingii, aruncarea sau prinderea, ei devin mai organizați. De asemenea, capătă deprinderi de mânăuire a obiectelor: învață să împingă un leagăn, să tragă un vagon, să ridice și să care obiecte.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologicele au asupra mediului – educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu.

Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății:

* **Dezvoltarea fizică:**

Un aspect esențial al educației outdoor în grădinițe este promovarea dezvoltării fizice a copiilor. Activitățile desfășurate în aer liber oferă oportunități de mișcare și exerciții fizice, contribuind la creșterea nivelului de sănătate generală și la dezvoltarea coordonării motorii. Copiii pot să alerge, să sară, să exploreze terenuri variate și să participe la jocuri care contribuie la dezvoltarea abilităților lor motorii și musculare.

*** Conexiunea cu natura:**

Educația outdoor în grădinițe promovează, de asemenea, conexiunea copiilor cu mediul natural. Prin explorarea naturii, aceștia învață despre plante, animale, elemente meteorologice și procese naturale. Această experiență directă cu mediul înconjurător îi ajută să dezvolte empatie și respect față de natură, contribuind la formarea unor adulți responsabili și conștienți de importanța protejării mediului înconjurător.

*** Dezvoltarea socială și emoțională:**

Activitățile outdoor în grădinițe aduc beneficii semnificative în ceea ce privește dezvoltarea socială și emoțională a copiilor. Interacțiunea într-un mediu natural oferă oportunități pentru dezvoltarea abilităților sociale, precum colaborarea, comunicarea și rezolvarea problemelor. Copiii învață să lucreze împreună în echipă, să împărtășească și să-și exprime emoțiile într-un mod sănătos.

*** Învățarea prin experiență:**

Educația outdoor în grădinițe pune accentul pe învățarea prin experiență. Copiii nu doar primesc informații teoretice, ci experimentează direct ceea ce învață. Acest tip de învățare este mai memorabil și contribuie la dezvoltarea gândirii critice și a abilităților de rezolvare a problemelor. Copiii devin exploratori activi, descoperind lumea înconjurătoare prin observații, întrebări și experimente.

Educația outdoor în grădinițe este esențială pentru cultivarea unor indivizi sănătoși, echilibrați și conștienți de mediul înconjurător. Prin promovarea activităților desfășurate în aer liber, grădinițele pot oferi copiilor nu doar cunoștințe academice, ci și abilități practice și o experiență educațională de neuitat. Prin această abordare, educatoarele și părinții pot contribui la formarea unei generații viitoare pregătite să facă față provocărilor lumii moderne.

Bibliografie:

1. Ciolan Lucian (2008), „Învățarea integrată, fundamente pentru un curriculum transdisciplinar”, Ed. Polirom, București;
2. Secelean Rodica (2013), Referat „Activități de tip outdoor”.

COMUNITĂȚILE VIRTUALE DE ÎNVĂȚARE – OPORTUNITĂȚI VALOROASE PENTRU REALIZAREA REFORMEI EDUCAȚIONALE

**prof. Staicu Eugenia Viorica,
Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”
Roșiori de Vede, jud. Teleorman**

Funcționalitatea unei platforme e-learning este complexă , iar accesibilitatea ei trebuie să fie de asemenea complexă. În acest sens, platforma e-learning trebuie să aibă o secțiune accesibilă, cu caracter public, dar și o altă cu caracter privat, pentru participanții la procesul de e-learning. În funcție de adresabilitate, platforma e-learning trebuie să prevadă componente diferențiate.

Prima comunitate virtuală de învățare a fost bazată pe comunicarea prin texte și a fost inspirată din jocurile de acțiune, așa cum reiese și din primul exemplu de MUDs (Multi-user-Dungeon) și MOOs .

Aceasta din urmă permite o mai mare colaborare între elevi din aceeași clasă sau din clase diferite. Amy Susan Bruckman consideră că ”prezența colaboratorilor oferită de mediile virtuale de învățare joacă un rol cheie în creșterea motivației elevilor și în îmbunătățirea procesului de învățare”

Este de apreciat că pe lângă oferirea de texte-suport, comunitățile virtuale de învățare pun la dispoziție și elemente grafice, oferind un spațiu de colaborare mai larg întâlnirilor cu caracter social și comunitar. Prezența unui mediu on-line disponibil pentru o întreagă comunitate este de o mare importanță, fiind o resursă generoasă pentru a proiecta și demara o acțiune. Importanța existenței unui mediu în care elevii pot trăi și împărtăși experiențe de viață și de învățare este de asemenea recunoscută ca una dintre cerințele primare ale învățării.

Noțiunea de ”comunitate” în educație a fost adesea subestimată; totuși, comunitățile sunt o realitate cuprinsă în orice situație de învățare și furnizează un valoros suport al învățării. Elevii crează și distribuie cunoștințe din anumite domenii , nu doar cu colegii din propria clasă , ci și cu alții. Ei preferă să se bazeze pe o rețea complexă de comunități care apar în orice situație de învățare, ca de exemplu, comunități cu interese comune . Comunicarea joacă un rol esențial în a ține comunitățile active, este importantă pentru distribuirea împărtășirea cunoștințelor și pentru a întări legăturile dintre membrii comunității. Într-un mediu clasic de învățare, această comunicare între elevi este condiționată de prezența în aceeași clasă, în bănci apropiate, de participarea la aceleași cursuri, în același timp. Dar comunitățile virtuale de învățare aduc o eliberare, în planul comunicării, de aceste limitări. În plus, comunicarea nu mai este condiționată de timp, aceasta realizându-se în orice moment al zilei, nu doar în timpul orelor de curs. Barierele de comunicare sunt doborâte de către comunitățile de învățare virtuale cu atât mai mult cu cât acestea susțin schimbul de idei , de experiențe de învățare, între elevi din mai multe țări.

E-learningul , ca alternativă educațională, nu elimină complet metodele tradiționale de predare, ci vine în sprijinul nevoii de eficientizare a acestora, făcându-le pe acestea mai atractive, prin aportul de imagini, de animații/ format video, cu ajutorul cărora elevii pot înțelege mai ușor noțiuni pe care

un profesor nu le poate explica suficient , folosind doar tabla și creta. De aceea, multe unități școlare, licee și universități utilizează instrumente e-learning și caută soluții pentru a îmbunătăți sistemul tradițional de învățare. Poate că una dintre sursele atitudinii refractare față de sistemul e-learning ar fi teama profesorului de a-și pierde importanța în economia procesului educativ, având în vedere că prin e-learning relația elevi-idei-conținut nu mai este limitată la interacțiunea cu profesorii lor. Dar această temere trebuie tratată cu convingerea că elevii vor avea nevoie întotdeauna de profesori care să le ghideze pașii în procesul instructiv-educativ și că e de datoria profesorilor să fie permanent la curent cu noutățile din domeniul educației și să și le însușească.

TEHNICI CREATIVE ÎN ACTIVITATEA ȘCOLARĂ ȘI EXTRAȘCOLARĂ A COPIILOR

**Profesor învățământ primar Bărbuceanu Adriana
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Rosiorii de Vede**

“... de fapt copilul în desenul său “povestește” grafic, fără ca aceasta să includă în mod necesar și cuvinte.

Desenul copilului este un veritabil limbaj” (Roseline Davido)

A fi creativ înseamnă uneori, a coborî în propriile profunzimii, pentru a reveni apoi cu toată cunoașterea despre cum putem așeza în forme concrete imaginile întregului nostru suflet, a viselor noastre, a imaginației. Stimularea imaginației întreține personalitatea copilului, el putând astfel să înfrunte mai ușor tot ceea ce îl rănește, îi face rău.

Creația oferă posibilitatea achiziționării unei conștiințe de sine crescută și aduce cu aceasta putere și bucurie.

Desenul, pictura, modelajul, colajul, teatrul, basmele și povestirile terapeutice, jocul, marionetele, dansul și mișcarea creativă, muzica sunt câteva din metodele care dezvoltă creativitatea și implicit personalitatea copilului. Acestea oferă copilului acea siguranță de care are atâta nevoie, și acea libertate de exprimare și manifestare a dorințelor, trebuințelor, nevoilor, opiniilor, atitudinilor sale.

Desenul și pictura

Primul studiu despre desenele copiilor datează de acum 60 de ani și-i este asociat numele de Luquet. De atunci interesul pentru desenele copiilor este din ce în ce mai mare.

Scopul în lucrul cu desenul este de a ajuta copilul să devină conștient de sine și de existența sa în lume.

Desenele și picturile pot fi utilizate în multiple moduri și cu multiple obiective. Prin desen și pictură copilul își exprimă sentimentele, trăirile, nevoile, se exprimă pe sine însăși și își descoperă astfel identitatea.

Pictura, ca și desenul, este un joc, un dialog între copil și adult, este un mijloc de comunicare. Desenul rămâne întotdeauna un mod de a descrie povestea care nu poate fi spusă în cuvinte. Culorile, hârtia, creta îl pot stimula pe copil să povestească cele întâmplate, să scoată la iveală scene

din viața sa, pe care nu le poate exprima în cuvinte. Povestea desenată de copil relevă foarte clar trăirile, sentimentele copilului.

Desenul poate fi utilizat în diferite scopuri:

- ca test al nivelului mental, evaluarea inteligenței cu ajutorul desenelor;
- ca mijloc de comunicare, testându-se astfel nivelul de dezvoltare al limbajului și al comunicării în general;
- ca mijloc de explorare al afectivității copilului;
- ca mijloc de cunoaștere al propriului corp și al orientării în spațiu.

Un desen, de unul singur, nu poate revela totul. Nu trebuie să ne încredem în concluziile pripite trase dintr-un singur desen pe al cărui autor nu-l cunoaștem destul de bine. Interpretarea desenelor trebuie făcută de către specialiști, deoarece această muncă necesită cunoștințe aprofundate. Un singur desen nu este suficient pentru a pune un diagnostic, el trebuie situat în contextul socio-cultural al copilului și corelat cu o mulțime de alți factori.

Dacă prin desen și pictură în cele mai multe cazuri școala încearcă să dezvolte abilitățile de reproducere și reprezentare a obiectelor, în cadrul atelierelor de tehnici creative încercăm să formăm un limbaj simbolic care nu se concretizează numai prin limbajul verbal ci prin formularea unor senzații. Imaginația și creativitatea copilului se vor dezvolta fără constrângeri exterioare. Dacă la început copilul desenează sau pictează imagini din lumea exterioară, cu timpul se va îndrepta treptat, treptat spre lumea sa interioară.

“Cine vrea să înțeleagă pe deplin arta copilului trebuie să o considere pe două planuri: suita tablourilor fiecărui copil (evoluția lui), și ansamblul tablourilor diferiților copii de la aceeași ședință” (Arno Stern).

Un tablou singur, este o stare, pentru a-l putea înțelege pe copil este bine să-l urmărim în timp. Prin desen și pictură copilul se eliberează, își exprimă atât senzațiile vechi cât și pe cele noi, se înțelege și se transformă. Odată ce stăpânește acest limbaj, copilul este capabil să formuleze orice, nimic nu mai rămâne ascuns înlăuntru și în exterior.

Bibliografie

ROSELINE DAVIDO, “Descoperiți-vă copilul prin desen”, Editura IMAGE 1998.

ÎNDEMNUL LA TOLERANȚĂ ȘI COOPERARE AL ȘCOLII GIMNAZIALE „MIHAI EMINESCU” ROȘIORI DE VEDE TRANSMIS CU AJUTORUL PROGRAMULUI CO-FINANȚAT DE CĂTRE UNIUNEA EUROPEANĂ „UNITY IN DIVERSITY”- „UNITATE IN DIVERSITATE”

**Prof. Cristina Daniela Rădiță
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Roșiorii De Vede**

Pornind de la motto-ul Uniunii Europene, „Uniți în diversitate”, drept sursă de inspirație, a luat naștere proiectul Co-finanțat de către Uniunea Europeană, KA220, „Unity in Diversity” desfășurat începând cu 2022, va dura până în decembrie 2024. Parteneri în proiect, 4 țări care reunesc elevi din 4 școli: Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Roșiorii de Vede, Teleorman, România, Școala „Pawla

Podstawowa II”, Busko Zdroj Polonia, Școala, Școala Manavpinary, Karasu, Turcia și Școala Gimnazială Preveza, Grecia, cu câte 15 elevi inimoși din fiecare țară, coordonați de cadre didactice, au participat la activități interactive de mobilitate transnațională, împărțindu-și în rândul comunităților elemente specifice fiecărei țări cu privire la : sisteme de învățământ, sporturi, tradiții, obiceiuri, elemente de limbă și cultură, elemente identitare care ne deosebesc și care ne aseamănă între popoarele europene.

Elevii noștri învață despre toleranță și cooperare, despre ceea ce ne marchează identitatea națională dar și apartenența europeană. Sperăm să prevenim într-o oarecare măsură abandonul școlar sau dezinteresul pentru activitățile școlare și extrașcolare. Atunci când evenimentele și evenimentele sunt distribuite pe conturile de socializare, mulți oameni, sperăm noi, vor beneficia de aceste activități de diseminare și vor conștientiza, prin glasul copiilor, că suntem atât de diferiți, în același timp, egali în societatea actuală.

Organizare activități: Fiecare țară a avut o tematică și a propus activități cât mai antrenante și atractive:

1. Polonia a fost țara în care s-a desfășurat prima mobilitate – activități de cunoaștere, de formare de echipe, de dezvoltare personală, cultură și civilizație

2. Turcia – activități de protejare a mediului

3. România – activități sportive, de mișcare, relaxare și promovare a unui stil de viață sănătos

4. Grecia – activități artistice și de promovare a egalității și toleranței prin artă

S-au creat produse colaborative : tricouri personalizate cu simbolurile proiectului, cărți de prezentare a proiectului și materiale informative pentru fiecare țară, pliante, schimb de felicitări tematice, întâlniri on-line cu prilejul sărbătorilor, astfel încât elevii participanți au beneficiat de mai multe modalități de lucru, atât fizic , cât și on-line, atât la școală, cât și în lucru suplimentar , pe echipe.

Rezultate așteptate:

Atunci când evenimentele și evenimentele sunt distribuite pe conturile de socializare, mulți oameni vor beneficia de aceste activități de diseminare și vor realiza importanța acțiunilor comune și valorificarea frumuseților culturale în diversitatea lor, să creștem experiențele de proiect ale școlilor noastre și să diversificăm învățarea în educația noastră.

Prin proiectul nostru, elevii noștri vor primi informații despre țările participante și elementele lor identitare, va avea loc o expoziție de fotografii, se va aplica un chestionar participanților pentru a afla stadiul proiectului nostru care corespunde așteptărilor. , se va face o colecție din obiecte tradiționale și în școlile noastre. Va fi creată o carte virtuală care va fi și tipărită despre elementele naționale pentru țările participante. Pentru a atrage mai mulți elevi la proiectul nostru, din când în când în școlile noastre vor organiza în rândul elevilor prezentări, proiectii de documentare și concursuri de desene animate, sloganuri și pictură.

Sperăm să fim inspirație pentru comunitatea noastră, pentru a schimba ceva în comportamentul nostru, pentru a ne asigura un viitor în care cooperarea, toleranța și diversitatea să fie premise pentru dezvoltarea noastră și a generațiilor viitoare!

Întâlnire Polonia, Busko-Zdroj, octombrie 2023

*Întâlnire Turcia,
Kasrasu, mai 2024*

*România
Martie 2024*

*Întâlnire Grecia, Preveza
Octombrie 2024*

PRIMII PAȘI ÎN FORMAREA CARACTERULUI

Prof.înv.primar Liliana Cristina Scarlat
Școala Gimnazială “Mihai Eminescu” Roșiori de Vede

În învățământul primar, dezvoltarea caracterului elevilor este un obiectiv esențial pentru formarea unor indivizi responsabili și empatici. Este important să fie creat un mediu în care elevii se simt în siguranță să își exprime gândurile și emoțiile, contribuind astfel la dezvoltarea abilităților de comunicare și încrederea în sine. Cadrele didactice ar trebui să fie exemple de comportamente pe care doresc să le vadă la elevi.

Profesorii pot demonstra valori precum respectul, onestitatea și empatia în activitatea lor zilnică. Ar trebui să asculte elevii, să le valideze opiniile și să le respecte diferențele, demonstrând astfel importanța respectului reciproc. A fi transparent în comunicare și a recunoaște greșelile contribuie la crearea unui climat de încredere. Profesorii pot învăța elevii despre importanța onestității prin propriul comportament, chiar împărtășind propriile experiențe și lecții de viață. Manifestarea empatiei prin înțelegerea și sprijinirea elevilor în momente dificile le arată acestora cum să fie atenți la nevoile și sentimentele celorlalți. Oferirea de feedback pozitiv și constructiv ajută elevii să învețe din greșeli și să se dezvolte, promovând astfel un mediu în care toți se simt încurajați. Manifestarea recunoștinței pentru eforturile elevilor, chiar și pentru micile realizări, îi încurajează să continue să depună eforturi.

Deasemenea, participarea la activități de voluntariat sau inițiative comunitare demonstrează angajamentul față de valori și responsabilitate socială. Implicarea elevilor în activități de voluntariat sau în proiecte comunitare îi ajută să înțeleagă importanța ajutorului și a responsabilității.

Celebrând și discutând despre diversitatea culturală și de gândire în clasă, profesorii pot învăța elevii despre acceptare și respect. După fiecare activitate colaborativă, încurajați elevii să reflecteze asupra experienței, discutând despre ce au învățat și cum au interacționat.

Organizarea de activități colaborative încurajează lucrul în echipă, ajutând elevii să își dezvolte abilități sociale și să aprecieze diversitatea opiniilor. Le pot fi atribuite teme sau proiecte pe care elevii să le realizeze împreună. Aceasta le permite să își împărtășească ideile, să colaboreze și să își împărtășească responsabilitățile. Organizând activități în care elevii să joace diferite roluri, le putem dezvolta empatia și înțelegerea perspectivei celorlalți. Implicând elevii în ateliere de creație, activități artistice sau științifice de grup, în care să colaboreze pentru a crea ceva nou, cum ar fi un poster, un experiment sau o piesă de teatru, stabilind sesiuni de discuții în cerc, unde fiecare elev are ocazia să își exprime opinia, îi ajutăm să asculte și să respecte diferite puncte de vedere. Putem propune scenarii simple sau probleme reale pe care elevii trebuie să le rezolve în echipe, stimulând astfel gândirea critică și creativitatea. Sau să organizăm întâlniri în care elevii discută despre cărțile citite, încurajându-i astfel să își exprime opiniile și să asculte perspectivele colegilor. Organizați jocuri sau competiții care necesită colaborare, promovând astfel spiritul de echipă și prietenia.

Integrarea lecțiilor despre recunoașterea și gestionarea emoțiilor, precum și despre empatie și rezolvarea conflictelor, stabilirea unui sistem de recompense pentru comportamentele care reflectă valorile dorite, încurajează elevii să-și formeze valori morale, să le adopte.

Colaborarea cu părinții pentru a promova aceleași valori acasă și la școală, creând astfel un mediu de susținere este esențială. Această comunicare trebuie să fie deschisă și regulată. Pot fi

organizate întâlniri cu părinții sau îi putem invita să participe la activitățile școlare, pentru a le oferi oportunitatea de a interacționa cu elevii și cu ceilalți părinți. Încurajați părinții să își împărtășească opiniile și sugestiile cu privire la activitățile și valorile promovate în școală, astfel încât să construiți o comunitate educațională colaborativă. Prin aceste strategii, colaborarea între școală și părinți devine un parteneriat puternic, contribuind la crearea unui mediu educațional coerent și sprijinitor pentru elevi.

Prin aceste activități, elevii își dezvoltă nu doar abilități sociale, ci și înțelegerea și aprecierea diversității, esențială într-o societate multiculturală. Prin implementarea acestor bune practici, educația caracterului devine parte integrantă a procesului educațional, contribuind la formarea unor indivizi echilibrați și responsabili.

Bibliografie:

Goleman, Daniel, "Inteligența emoțională", Editura Curtea Veche, București, 2001

Hattie, John, "Învățarea vizibilă. Ghid pentru profesori", Editura Trei, București, 2014

Suportul de curs al Programului de formare continuă avizat de M.E., "Mai întâi caracterul" - Formarea profilului atitudinal-valoric al elevilor.

STUDIU DE CAZ: EVOLUȚIA SITUAȚIEI ECONOMICE LA NIVELUL UNIUNII EUROPENE ÎN PERIOADA 2019-2024

**Prof. Dr. Drăgoi Doina, Liceul Tehnologic Virgil Madgearu,
Roșiori de Vede, Teleorman**

Abstract

În contextul globalizării și al schimbărilor economice rapide, Uniunea Europeană (UE) a trecut printr-o perioadă de tranziție și provocări economice semnificative între anii 2019 și 2024. Această lucrare își propune să analizeze evoluția economică a Uniunii Europene în perioada respectivă, utilizând indicatori economico-financiarți relevanți. Studiul urmărește să ofere o înțelegere mai profundă a impactului factorilor precum pandemia COVID-19, tensiunile geopolitice și politicile economice implementate de Comisia Europeană. Indicatorii analizați includ Produsul Intern Brut (PIB), rata inflației, rata șomajului, deficitul bugetar și datoria publică.

1. Introducere

Uniunea Europeană reprezintă una dintre cele mai mari și complexe economii din lume, având 27 de state membre care împărtășesc o piață unică și o uniune economică și monetară. Perioada 2019-2024 a fost caracterizată de numeroase provocări economice și sociale, printre care:

- Pandemia COVID-19, care a afectat profund economiile statelor membre,
- Crizele energetice și tensiunile geopolitice cauzate de conflictele internaționale (inclusiv războiul din Ucraina),
- Inflația ridicată, precum și fluctuațiile prețurilor energiei și alimentelor,
- Politicile de redresare economică implementate prin intermediul Planului de Redresare și Reziliență.

În acest context, analiza economico-financiară devine esențială pentru a înțelege dinamica evoluției economice în cadrul UE și pentru a evalua eficiența măsurilor de politici economice.

2. Metodologie

Studiul de față utilizează o abordare cantitativă bazată pe analiza indicatorilor economici pentru a evalua performanța economiilor statelor membre ale Uniunii Europene în perioada 2019-2024. Datele au fost preluate din surse oficiale, precum Eurostat, Banca Centrală Europeană (BCE) și Comisia Europeană. Indicatorii selectați pentru această analiză sunt:

- Produsul Intern Brut (PIB) real – pentru a măsura creșterea economică,
- Rata inflației – pentru a evalua evoluția prețurilor și stabilitatea economică,
- Rata șomajului – pentru a observa dinamica pieței muncii,
- Deficitul bugetar și datoria publică – pentru a analiza sustenabilitatea fiscală a statelor membre.

3. Analiza evoluției economice a Uniunii Europene

3.1. Produsul Intern Brut (PIB) real

În perioada 2019-2024, economia Uniunii Europene a înregistrat fluctuații semnificative, influențate de pandemia COVID-19. În anul 2020, PIB-ul real al UE a suferit o contracție istorică de aproximativ -6,2%, fiind cea mai gravă recesiune economică din istoria recentă a blocului comunitar. Această contracție a fost rezultatul măsurilor de izolare și al încetirii activităților economice în majoritatea sectoarelor, în special în turism, transport și retail.

Cu toate acestea, odată cu introducerea vaccinurilor și relaxarea măsurilor de restricție, UE a reușit să înregistreze o redresare economică începând cu anul 2021. Rata de creștere economică a fost de aproximativ 5% în 2021, susținută de Planul de Redresare și Reziliență, care a facilitat investițiile publice și private.

În anul 2022 și 2023, creșterea economică a încetinit din cauza creșterii prețurilor la energie și a tensiunilor geopolitice cauzate de conflictul din Ucraina, dar s-a menținut în jurul valorii de 3-4%. Prognozele pentru anul 2024 indică o stabilizare a economiei, cu o rată de creștere moderată de 2-2,5%.

3.2. Rata inflației

Inflația a fost un indicator critic în această perioadă. În anul 2019, inflația în UE era relativ stabilă, în jurul valorii de 1,4%. Cu toate acestea, în 2022 și 2023, inflația a atins niveluri record, depășind 10% în anumite state membre, din cauza creșterii prețurilor la energie și la produse alimentare, amplificată de conflictul din Ucraina.

Banca Centrală Europeană a reacționat prin majorarea treptată a ratelor dobânzilor pentru a combate inflația, dar acest lucru a dus la o încetinire a creșterii economice, generând o dilemă între stabilitatea prețurilor și stimularea economiei. Pentru anul 2024, se estimează o scădere graduală a inflației la aproximativ 3%, pe măsură ce piețele energetice se stabilizează și cererea internă se ajustează.

3.3. Rata șomajului

Rata șomajului în UE a urmat o tendință ascendentă în 2020, atingând un vârf de 7,8%, ca urmare a crizei economice generate de pandemie. Cu toate acestea, în anii următori, piața muncii și-a revenit parțial datorită politicilor guvernamentale de sprijin și a măsurilor de păstrare a locurilor de muncă.

În 2023, rata șomajului a scăzut la 6,0%, indicând o redresare semnificativă a pieței muncii. Cu toate acestea, dezechilibrele regionale persistă, iar șomajul rămâne ridicat în anumite state sudice, cum ar fi Grecia și Spania. Previziunile pentru 2024 arată o continuare a reducerii șomajului, însă ritmul va depinde de evoluția economică globală.

3.4. Deficitul bugetar și datoria publică

Pandemia COVID-19 a forțat statele membre să implementeze politici fiscale expansioniste, ceea ce a dus la creșterea deficitelor bugetare și a datoriei publice. În 2020, deficitul bugetar mediu în UE a fost de 7,2% din PIB, iar datoria publică a atins niveluri record, depășind 90% din PIB în multe state membre.

Cu toate acestea, în perioada 2021-2024, guvernele europene au început să aplice măsuri de consolidare fiscală, ceea ce a dus la o reducere treptată a deficitului. Pentru anul 2024, deficitul bugetar mediu este estimat să scadă la aproximativ 3%, iar datoria publică ar trebui să se stabilizeze în jurul valorii de 85% din PIB.

4. Discuții și concluzii

Analiza indicatorilor economici relevanți pentru perioada 2019-2024 arată o Uniune Europeană afectată de numeroase crize economice, însă capabilă de redresare prin măsuri coordonate și politici economice eficiente. Creșterea PIB-ului, scăderea șomajului și stabilizarea inflației indică o revenire treptată a economiei, deși provocările precum volatilitatea piețelor energetice și datoria publică ridicată rămân amenințări semnificative.

Politicile economice implementate în această perioadă, inclusiv prin Planul de Redresare și Reziliență, au contribuit la atenuarea impactului economic al crizelor, dar sustenabilitatea fiscală pe termen lung și adaptarea la noile provocări economice globale vor continua să fie puncte critice pentru stabilitatea economică a UE.

5. Bibliografie

- Eurostat. (2023). Statistical data on the EU economy. www.eurostat.eu
- Banca Centrală Europeană. (2024). Monetary policy reports. www.ecb.eu
- Comisia Europeană. (2023). EU Economic Forecasts. https://ec.europa.eu/economy_finance

DEZVOLTAREA PROFESIONALĂ PRIN INTERMEDIUL PROIECTELOR ERASMUS+

Prof. Duncan Dumitra
Școala Gimnazială Nr. 2 Videle

Cursul “Happy Schools-Positive education for well-being and life skills development”, desfășurat la Florența, în perioada 28 iunie - 6 iulie 2023, finanțat prin programul Erasmus+, ne-a familiarizat cu conceptul de “wellbeing”, prezentându-ne teorii, concepte și instrumente pentru creșterea bunăstării elevilor. În acest sens, motivația este un proces esențial. Implicarea elevilor în activitățile educaționale reprezintă deseori o provocare, îndeosebi când se confruntă cu lipsa motivației de a învăța. Participarea susținută de motivația intrinsecă, curiozitatea manifestată prin cunoaștere și explorare reprezintă idealul. Cum ne adaptăm și cum abordăm nativii digitali cu scopul de a-i stimula și de a le stârni interesul în era digitală?

Învățarea bazată pe joc este o abordare centrată pe elev, în care jocurile conduc la atingerea rezultatelor așteptate ale învățării, dezvoltându-le elevilor capacitatea de a învăța, înțelege, reține și împărtăși noi cunoștințe. Jocurile educaționale reprezintă o modalitate plăcută pentru elevi de a

achiziționa informații sau a dezvolta abilități și atitudini, fiind interesante, provocatoare, generând concurență, formând competențe de cooperare, colaborare și abilități de negociere, oferind feedback și recompense imediate.

În continuare voi prezenta câteva jocuri didactice învățate la curs, pe care le-am folosit la clasă, fie la ciclul primar, fie la cel gimnazial, la orele de limba engleză.

1. Povestea fotografiei vorbite

Aceasta este o variantă a mult mai cunoscutei metode, "Photovoice", ambele fiind metode de învățare de tip non-formal care se centrează foarte mult pe implicarea tuturor stilurilor de învățare (activ, reflexiv, teoretic și pragmatic), permițând participanților să își folosească toate simțurile, ceea ce duce la experiențe cu totul noi care le creează o stare de împlinire. Pentru a obține astfel de rezultate, metodele (re)creează un mediu care devine în același timp stimulativ și relaxant.

Acest mediu este foarte important pentru a implica participanții în mod (inter)activ și participativ, în care aceștia devin „stăpânii” propriului proces de învățare. Cadrul este în același timp și unul puternic colaborativ în care fiecare contribuie cu experiența personală

Elevii sunt așezați în perechi. Fiecare primește o fotografie diferită de a celuilalt și o fișă de lucru cu un set de întrebări la care trebuie să răspundă individual:

- Ce se întâmplă în fotografie?
- La ce se gândesc persoanele din fotografie?
- Ce simți când privești fotografia?
- Cum se simt persoanele din fotografie?
- Ce văd, ce aud, ce miros?
- Când și unde a fost făcută fotografia?
- Ce se va întâmpla în continuare?
- Dă fotografiei un titlu potrivit!

Când fiecare a terminat de analizat și de răspuns la întrebări, se face schimb de fotografii și se procedează la fel ca și în cazul primei imagini primite. După ce răspund la întrebări, se compară răspunsurile atât pentru prima, cât și pentru a doua fotografie.

Exercițiul este menit să dezvolte gândirea creativă, precum și competența de comunicare într-o limbă străină.

2. Ascultarea activă

Elevii sunt așezați în perechi, unul este vorbitorul, iar celălalt ascultătorul. Vorbitorul trebuie să răspundă la o întrebare (ex. Ce te face fericit?), vorbind neîntrerupt două minute. La expirarea timpului, ascultătorul îi face partenerului său un rezumat al celor ascultate, având la dispoziție un minut.

Acest joc contribuie la dezvoltarea ascultării active a elevilor, dar este și o bună modalitate de îmbunătățire a competenței de comunicare în limba engleză.

3. Jocul emoțiilor

Profesorul proiectează pe ecran o listă cu emoții: fericit, trist, îngrijorat, vesel etc.

Elevii sunt așezați în șir indian. Ultimul alege o emoție de pe ecran și o mimează celui din față sa, ceilalți neavând voie să privească. Jocul continuă în aceeași manieră până se ajunge la primul elev, care trebuie să ghicească emoția aleasă.

În concluzie, jocurile prezintă potențial în motivarea elevilor pentru învățare, creșterea interesului, implicare emoțională, dobândirea cunoștințelor într-un mod activ și plăcut, accentuându-se faptul că învățarea este un proces exploratoriu și nu de memorare.

Alegerea sau combinarea diverselor jocuri este determinată de:

- filosofia didactică a profesorului-perspectiva sa asupra predării-învățării-evaluării;
- cerințele de prezentare și structurale ale subiectului abordat sau ale conținutului;
- imaginația profesorului în identificarea posibilităților de integrare pentru diferite media.

Bibliografie

- Curs Erasmus+ ”Happy schools. Positive education for well-being and life-skills development”, European Schoolnet Academy, Florența, 2023;
- Darina Dicheva, Christo Dichev, Gennady Agre, Galia Angelova, Gamification in Education: A Systematic Mapping Study, 2015.

ELEMENTE DE METODICA PREDĂRII LIMBII ROMÂNE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Profesor, Aciu Maria
Colegiul Național Pedagogic „Mircea Scarlat” Alexandria

Didactica reprezintă arta învățării, o disciplină pedagogică, o ramură a științelor educației al cărei obiect de studiu este învățământul organizat în instituțiile școlare. Aceasta se ocupă de studiul procesului de învățământ, ca principala modalitate de realizare a instruirii și educației. Termenul de didactică derivă din termenii grecești didaskein = a învăța, didaktikos = instrucție, instruire; didasko = învățare, învățământ; didactike = arta, tehnica învățării. Acest termen a fost impus de Jan Amos Comenius, supranumit „părintele didacticii”, care, în lucrarea „Didactica Magna” definește didactica drept „arta fundamentală de a-i învăța pe toți totul”. Prima accepțiune pedagogică a termenului este, deci, aceea de arta. Arta didacticii este, după Comenius, cea mai înaltă dintre arte, deoarece are drept scop să-l formeze bine pe om, fiind cea mai ciudată și mai schimbătoare. La baza acestuia stă activitatea instructiv-educativă, deci o activitate de cunoaștere și asimilarea unui sistem de valori, stabilit prin documente oficiale cu caracter obligatoriu (planurile de învățământ și programele școlare). Activitatea de predare-învățare-evaluare reprezintă „o componentă fundamentală a procesului de învățământ”. Deși este formată din trei elemente, aceasta este privită în unitatea ei didactică, deoarece ele se întrepătrund în cadrul activității comune a profesorilor și elevilor, iar rezultatele finale sunt de fapt o rezultantă celor trei activități. Metoda are caracter polifuncțional în sensul că poate participa simultan sau succesiv la realizarea mai multor obiective instructiv-educative. Aceasta este selecționată de către cadrul didactic și este pusă în aplicare în lecții și activități extrașcolare cu ajutorul elevilor și în beneficiul acestora. Metoda didactică presupune în toate cazurile cooperarea între profesor și elev, participarea acestora la căutarea soluțiilor, la distingere adevărului de eroare etc. Prin intermediul acesteia profesorul se poate manifesta ca purtător competent al conținuturilor învățământului și ca organizator al procesului de predare-învățare. În alegerea și adecvarea metodei didactice profesorul trebuie să țină seama de factorii obiectivi ce țin de natura finalității și de factorii subiectiv determinați de contextul uman și social al aplicării ei, de personalitatea profesorului, de psihologia elevilor și de psihologia colectivului clasei.

O metodă de predare modernă este Brainstorming-ul, cunoscut și sub numele de „Asalt de idei”. Această metodă interactivă a fost inițiată de Alex Osborne, care i-a descoperit și valorizat funcția

distinctă, aceea de a înlesni căutarea și găsirea celei mai adecvate soluții a unei probleme de rezolvat, printr-o imensă mobilizare a ideilor tuturor participanților la discuție. Metoda „Asaltului de idei” are drept scop emiterea unui număr cât mai mare de soluții privind modul de rezolvare a unei probleme, într-un grup coordonat de un moderator ce îndeplinește rolul de mediator al discuției. Astfel, această metodă vine ca o completare a activității de învățare. Un moment de brainstorming se poate crea în orice etapă a lecției și poate să se desfășoare de la 5 minute până la întreaga oră (50 minute). Pentru desfășurarea optimă a unui brainstorming, se impune respectarea unor reguli, enunțate de liderul grupului (profesorul, elevul) chiar de la începutul activității: solicitarea de exprimare a ideilor rapid în fraze, propoziții sau cuvinte scurte și concrete ; sunt interzise aprecierile critice, ironiile, contradicțiile, orice manifestare de acest gen care inhibă imaginația participanților; sunt încurajate asocierile neobișnuite de idei, combinările și ameliorările soluțiilor propuse de ceilalți; imaginația trebuie să fie liberă, exprimându-se orice idee îi vine elevului în minte în legatura cu tema propusă; toți elevii trebuie să comunice o idee.

Metoda se parcurge prin derularea următoarelor etape:

1. Alegerea temei/problemei și prezentarea ei - liderul (profesorul sau un elev) va comunica tema pusă în discuție și va prezenta/reaminti regulile -subiectul brainstorming-ului se poate formula prin diferite noțiuni sau concepte, prin întrebări (Ce știți despre...?, Ce ați face dacă ați fi...?, Ce ați propune...?, Cum s-ar putea realiza...?, Cum explicați...?, Ce întrebări ați pune...? etc.), prin prezentarea unor imagini, a unui film (metoda poate să preceadă dezbaterile lor).
2. Generarea ideilor - toți elevii își vor comunica ideile, după regulile enunțate - toate ideile vor fi scrise pe tablă sau pe flipchart în ordinea emisă de participanți - etapa se încheie când toți participanții și-au exprimat cel puțin o idee.
3. Evaluarea calității ideilor - reluarea ideilor pe rând și gruparea lor pe diferite criterii - analiza critică, argumentarea, contraargumentarea ideilor emise anterior, la nivelul întregii clase sau al unor grupuri mai mici.
4. Selectarea celor mai importante idei - se discută liber soluțiile originale.
5. Afișarea ideilor rezultate în forme cât mai variate și originale.

În concluzie, didactica modernă în predarea limbii române în ciclul primar este esențială pentru a dezvolta competențele lingvistice și comunicative ale elevilor într-un mod captivant și eficient. Prin intermediul acestor metode, elevii nu doar învață conținuturile lingvistice, ci dezvoltă și abilități de comunicare, gândire critică, rezolvare de probleme și colaborare.

Bibliografie:

Jinga Ioan, Istrate Elena, Manual de pedagogie Editura ALL, 2006, Bucuresti
Iucu Romiță, Instruirea școlară, perspective teoretice și applicative, Editura Polirom, 2008, Iași
Norel Mariana, Metodica predării limbii și literaturii române în învățământul primar, Brașov, 2010
Nicola Ioan, Tratat de pedagogie școlară, București, 1996
Marinescu Mariana, Tendințe și orientări în didactica modernă, EDP
Ilie Emanuela, Didactica limbii și literaturii române 2014, Iași, Editura Polirom

Webografie:

<https://www.studocu.com/ro/document/>
<https://www.rasfoiesc.com/educatie/didactica/>
<https://www.academia.edu/>
<https://www.researchgate.net>

SURSELE CONFLICTUALITĂȚII ÎN CADRUL ȘCOLII

Profesor consilier școlar, Florentina Catalan
CJRAE/Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Roșiorii de Vede, Teleorman

Motto:

„Adevărata descoperire nu înseamnă să găsești tărâmurii noi, ci să vezi lumea cu alți ochi.”
(Marcel Proust)

Diversitatea situațiilor educaționale ne oferă un repertoriu extrem de vast și de nuanțat al problematicii referitoare la conflict. Conflictul are caracter unilateral deoarece doar o parte este nemulțumită și evită orice dialog pe tema conflictuală. De asemenea, conflictul are caracter competitiv și adversativ. Oamenii se contagiază de idei noi atunci când se află în conflict, confuzie și căutări de noi soluții.

Sursele conflictualității în cadrul școlii pot fi extrem de numeroase, dintre care, cele mai frecvente sunt:

- ☐ Sărăcia resurselor. Pentru realizarea unei anumite sarcini, lipsa resurselor material poate produce un conflict în cadrul clasei de elevi.
- ☐ Stresul, tensiunea, ostilitatea, anxietatea. Când un individ (elev, profesor, director) este stresat de ceva, acesta tinde să reacționeze conflictual, mai repede decât în alte situații. Dacă un individ are o stare de spirit confortabilă, pozitivă, acesta va fi mai puțin permeabil la conflict și reacția sa nu va mai fi una explozivă.
- ☐ Diferențe și incompatibilități între persoane. Indivizii au stiluri cognitive diferite iar stările eului sunt independente de vârsta psihologică, respectiv: starea copil, starea părinte, starea adult. Spre exemplu, poate exista o stare conflictuală dacă un elev este adaptativ iar colegul său de echipă/ de proiect, este inovativ. Cel inovativ are idei multe, vede întregul, dar nu este atent la detalii, astfel va trage concluzii pripite și va omite pașii de legătură între activități. Elevul adaptativ poate pierde din vedere întregul deoarece se centrează pe detalii. La nivelul grupului, elevul adaptativ va remarca faptul că inovativul este “cu capul în nori” și va încerca să îl aducă cu “picioarele pe pământ”, pe când inovativul va crede despre adaptativ că este “rutinier”, că “nu înțelege bine lucrurile”, că “se pierde în detalii”. Este evident faptul că cei doi se situează pe poziții diametral opuse și pot astfel să intre foarte repede în conflict. Totuși, aceștia se completează excepțional atunci când învață să se accepte reciproc și să coopereze.
- ☐ Criteriile diferite de definire a performanței. De exemplu, conflictul între profesorul care consideră „parcursul ritmic al programei” drept criteriu esențial de apreciere a pregătirii profesionale și părintele care apreciază mai importantă stăpânirea, de către elev, a unui quantum dat din materia predată, chiar dacă sub nivelul prevăzut de programă.
- ☐ Comportamentul neadecvat. Sursa unui conflict o poate constitui un act de egoism din partea unui elev sau un act de violență verbală sau fizică (un comportament negativ).
- ☐ Opiniile. Părerile divergente în cadrul grupului de elevi pot fi cauzele conflictelor.
- ☐ Atitudini (toleranță vs. intoleranță).
- ☐ Valori. Conflictul de valori apare la nivelul mentalului elevilor atunci când dirigințele impune la clasă un anumit sistem de valori (valori morale, valori de familie, valori culturale, valori

religioase) iar părinții elevilor, având viziuni diferite – unii prețuind educația culturală, alții realizarea materială, își pun amprenta asupra modului în care copilul receptează realitatea și procesul educativ.

Copiii imită adulții și asimilează setul de valori pe care aceștia le respectă. Dacă dirigintele prețuiește o serie de valori iar părintele prețuiește alte valori, elevul va fi debusolat, contrariat.

□ Gusturi și preferințe (alimentație, vestimentație, modalități de agrement și relaxare). Acestea pot genera uneori situații conflictuale.

□ Comunicarea absentă sau defectuoasă. Comunicarea defectuoasă între profesor și elev, cauzată de unii factori perturbatori, poate duce la o înțelegere eronată a elevilor în ceea ce privește sarcinile de lucru pentru acasă. De asemenea, absența comunicării între elevii unei clase care s-au grupat în așa-zisele „biseri cuțe” poate duce la izbucnirea unor conflicte și la instituirea unui climat defensiv.

□ Contestarea sau minimalizarea meritelor. Conflictul se poate declanșa atunci când unui elev i se contestă sau i se minimizează de către un profesor sau un alt elev, contribuția la o activitate didactică.

□ Propunerea/asumarea unor sarcini cu standarde inaccesibile. Uneori, profesorul poate propune spre rezolvare sarcini de lucru prea dificile pentru nivelul de înțelegere ale elevilor săi iar aceștia se vor simți frustrați de acest aspect.

□ Constrângerea sau persuadarea unei persoane să acționeze contrar conștiinței. Un elev silitor, care nu are nici un motiv să chiulească poate fi constrâns de colegii săi să lipsească fără motivație de la o oră, acționând contrar conștiinței sale. El va adopta un comportament de conformare, cedând la presiunea grupului. Putem vorbi aici de un conflict de norme.

□ Percepțiile greșite ale situației de fapt, datorate prejudecăților, diferențelor de intenții și de interese, dar și unei imagini eronate despre o un elev/profesor (perceput ca „imoral”, „neserios”, „incapabil”, „părtinitor”, „incorect”, etc.).

Capacitatea de a gestiona cu succes conflictele este o abilitate importantă pentru cadrele didactice. Strategia „corespunzătoare” de gestionare într-o anumită situație necesită identificarea originii conflictului, a participanților precum și a relațiilor lor, în scopul de a aplica tehnica de soluționare cea mai eficientă. Din moment ce conflictul este inevitabil în școli, cadrele didactice trebuie să fie pregătite pentru a le răspunde, nu neapărat pentru a elimina, pentru că este imposibil, ci pentru a obține beneficii de pe urma lor. În consecință, anticiparea, identificarea conflictelor trebuie să constituie primele două faze ale unui management al conflictelor eficient.

Rezolvarea conflictelor depinde, înainte de toate, de o anumită opțiune a cadrului didactic care poate considera conflictul ca dăunător sau, dimpotrivă, ca util (între anumite limite) dezvoltării personalității elevului. Abordarea „pozitivă” a conflictelor o consider singura adecvată schimbărilor rapide și profunde pe care le trăiește elevul: cadrul didactic va manifesta implicare, va lua inițiativă (o abordare „hard”), va apela la proceduri fluide/adaptabile, va înclina spre minimizarea conflictului și nu spre escaladarea acestuia, nu se va implica emoțional, își va ascunde propriile opinii și sentimente, manifestând obiectivitate și imparțialitate.

De modul în care va fi rezolvat conflictul la nivelul clasei de elevi, va depinde, în bună măsură, buna funcționare a relației profesor/diriginte-elevi și dezvoltarea optimă a personalității elevilor din acea clasă.

Bibliografie

1. Andre de Peretti, Jean-Andre Legrand, Jean Boniface, „Tehnici de comunicare”, Editura Polirom, Iași, 2001.
2. Ciprian Ceobanu, „Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice - Managementul clasei de elevi”, Editura Polirom, Iași, 2008.
3. Ioan Deac, „Introducere în teoria negocierii”, Editura Paideia, București, 2002.

COLEGIUL NAȚIONAL "ANASTASESCU" – UN EXEMPLU DE SUCCES ÎN EDUCAȚIA EUROPEANĂ PRIN PROGRAMUL ERASMUS+

Prof. Savu Alina
COLEGIUL NAȚIONAL "ANASTASESCU" Roșiori de Vede

Colegiul Național "Anastasescu" continuă să inspire și să promoveze educația de calitate prin implicarea sa activă în programul Erasmus+. Beneficiar al acreditării Erasmus+ nr. 2022-1-RO01-KA120-SCH-000103661 pentru domeniul Educației Școlare în perioada 2021-2027, Colegiul Național "Anastasescu" a derulat în anul școlar 2023-2024, în cadrul proiectului nr. 2023-1-RO01-KA121-SCH-000133525, o serie de activități menite să dezvolte competențele digitale, să sensibilizeze asupra protecției mediului și să promoveze interculturalitatea în rândul elevilor și profesorilor săi.

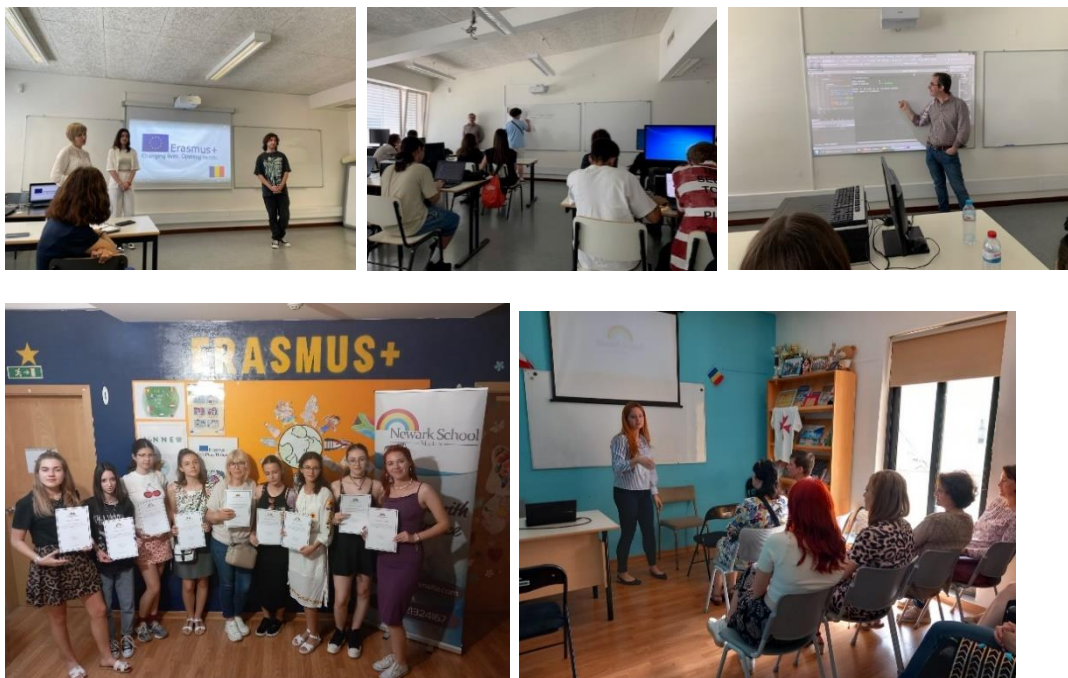
Formare profesională pentru cadrele didactice

Unul dintre obiectivele principale ale programului Erasmus+ la Colegiul Național "Anastasescu" este dezvoltarea profesională continuă a profesorilor. În anul școlar 2023-2024, opt cadre didactice au participat la cursuri de formare organizate în Paris, Franța (aprilie 2024) și Istanbul, Turcia (februarie 2024) - "ICT and Game-Based Learning Integrated course" și "ICT based classes". Aceste experiențe le-au oferit oportunitatea de a învăța noi metode de predare, de a colabora cu colegi din alte sisteme educaționale și de a-și dezvolta competențele digitale, astfel încât să răspundă mai bine nevoilor elevilor din generația actuală.

Mobilități pentru elevi în Portugalia și Malta

În cadrul aceluiași program Erasmus+, Colegiul Național "Anastasescu" a facilitat participarea a 16 elevi în două mobilități internaționale, una în Loule, Portugalia în luna aprilie 2024 și cealaltă la Silema, Malta în luna mai 2024. Aceste mobilități au oferit tinerilor oportunitatea de a experimenta un mediu educațional diferit, de a-și îmbunătăți abilitățile de comunicare într-o limbă străină și de a se familiariza cu diferite culturi. În plus, elevii au avut acces la cursuri și activități legate de educația digitală și protecția mediului, teme centrale în proiectele desfășurate.

Focus pe educația digitală, protecția mediului și interculturalitate

Programul Erasmus+ din acest an a avut un accent deosebit pe educația digitală. Profesorii și elevii au participat la ateliere și cursuri care au abordat subiecte precum utilizarea tehnologiilor moderne în procesul de învățare și importanța securității cibernetice.

Pe lângă educația digitală, activitățile Erasmus+ au promovat și protecția mediului. Participanții au fost implicați în ateliere și proiecte care au abordat subiecte precum reducerea amprente de carbon, reciclarea și utilizarea sustenabilă a resurselor naturale. În același timp, interculturalitatea a fost un alt pilon important al acestui program, elevii având ocazia să interacționeze cu tineri din alte țări, să înțeleagă și să aprecieze diversitatea culturală.

Concluzie

Prin activitățile desfășurate în cadrul programului Erasmus+, Colegiul Național "Anastasescu" demonstrează angajamentul său pentru educația de calitate și deschiderea către noi perspective educaționale. Aceste inițiative nu doar că sprijină dezvoltarea competențelor profesorilor și elevilor, dar contribuie și la formarea unor cetățeni activi, responsabili și pregătiți pentru provocările unui mediu globalizat.

EVALUAREA SPORTIVILOR DE PERFORMANȚĂ

Prof. Cheran Nicușor Cristian
Liceul Tehnologic “Anghel Saligny”, Roșiorii de Vede

Sportivii de performanță se antrenează constant pentru a deveni cea mai bună versiune a lor. În acest proces este important ca fiecare să știe nivelul la care se află astfel încât să se antreneze aplicat, pentru nevoile sale. Acest lucru se poate realiza printr-o evaluare a performanțelor fizice, senzoriale, cognitive și mentale.

Evaluarea fizică se realizează cu ajutorul unui sistem optic de măsurare format dintr-o bară de transmisie și una de recepție, care detectează orice întrerupere între acestea și calculează durata întreruperii. Acest lucru face posibilă măsurarea timpilor de zbor și contact în timpul efectuării unei serii de sărituri.

Astfel, sportivii își pot:

- Evalua performanța și condiția fizică
- Identifica orice deficiență musculară
- Măsura toleranța la diferite sarcini de lucru
- Examina starea fizică după o accidentare și dezvolta acțiuni specifice de rehabilitare

Printre principalele obiective urmărite în evaluarea fizică se numără determinarea:

- Forței și a puterii explozive a membrelor inferioare
- Forței reactive
- Puterii anaerobe
- Reacției simple și complexe.

O altă metodă de evaluare fizică este metoda izoinerțială, care îmbină valoarea vitezei cu noțiunea de forță, prin testări concentrice și excentrice. Acest tip de evaluare scade stresul muscular și combină puterea exprimată cu viteza și mișcarea. Sportivii pot determina astfel:

- Forța și puterea trenului inferior
- Puterea anaerobă
- Forța în izometrie
- Distribuția forței

Uneori, cele mai inovatoare idei evoluează de la cele mai simple concepte, așa cum este în cazul sistemelor de mișcare funcțională. Acestea sunt folosite la identificarea asimetriilor care duc la deficiențe de mișcare funcțională, ajutând la combaterea acestora.

Analiza include o serie de teste fundamentale, utilizând o varietate de poziții și mișcări, care oferă baza pentru acțiunile atletice mai complexe, cât și pentru realizarea eficientă a acestora.

Astfel, sportivii pot:

- Evalua bilateral mobilitatea la nivelul șoldului, genunchiului și a gleznei
- Examina mobilitatea funcțională și stabilitatea soldului, genunchiului și a gleznei
- Evalua elasticitatea cvadricepsului și stabilitatea genunchiului
- Determina flexibilitatea la nivelul coapsei posterioare și a gambei

- Măsura abilitatea de a menține stabilitatea trunchiului
- Aprecia coordonarea neuromusculară și transferul de energie de la trenul inferior la cel superior
- Calcula mobilitatea bilaterală la nivelul scapulo–humeral

Această evaluare este folosită frecvent la nivel înalt, de aproape toate echipele naționale și de club profesionale, pentru a determina aceste posibile deficiențe și pentru a le putea îmbunătăți, diminuând riscul de accidentare.

Evaluarea și îmbunătățirea abilităților vizuale este fundamentală pentru o bună performanță în sportul practicat. Să luăm spre exemplu fotbalul:

- O claritate vizuală mai bună te ajută să vezi mingea în zbor
- Schimbarea focusului de la apropiere la depărtare este un element important deoarece de multe ori în timpul meciurilor, sportivul este nevoit să facă această schimbare de atenție
- Urmărirea mai multor obiecte te ține la curent cu poziția colegilor și a adversarilor în teren
- Cel mai bun timp de reacție îți oferă posibilitatea de a face mișcarea potrivită la momentul potrivit

Modulele de evaluare vizuală abordează funcții precum:

- Claritatea vizuală
- Sensibilitatea la contrast
- Vederea în adâncime
- Viteza schimbării focusului aproape-departe
- Coordonarea ochi-mână
- Timpul de reacție
- Atenția distributivă
- Neglijarea vizuală
- Integrarea vizual-motorie
- Abilitățile câmpului vizual
- Controlul oculomotor
- Coordonarea vederii periferice și centrale

Creierul este centrul de comandă care conduce performanța organismului. Modul în care acesta funcționează afectează controlul sportivului asupra concentrării, vitezei de reacție, eficienței mișcări, reactivității emoționale și abilității de a se reface mental după o eroare. Astfel, este esențial să dezvoltăm obiceiuri bune pentru a atinge cele mai ambițioase obiective pe care vrem să ni le stabilim.

Evaluarea mentală este compusă dintr-o serie de întrebări pentru stabilirea parametrilor care ajută la conștientizarea și incorporarea obiceiurilor bune și realizarea performanțelor cât mai înalte. Pe baza răspunsurilor sportivilor, sunt stabilite abilitățile mentale pe care urmează să ne concentrăm, incorporând tehnici care ne permit să îmbunătățim punctele forte și să dezvoltăm punctele slabe. Dacă avem clar obiectivele noastre pe termen lung, mintea noastră va fi responsabilă de susținerea planului de acțiune cu perseverență și optimism.

INTERNETUL ȘI TEHNOLOGIILE DIGITALE DE „E-LEARNING” ÎN CONTEXTUL PROCESULUI EDUCAȚIONAL

Prof. DRAGNEA LAURA VALENTINA
Liceul tehnologic Anghel Saligny, Roșiorii de Vede

Într-o societate aflată în permanentă schimbare, orice dezvoltare trece prin educație, astfel că sistemul de învățământ trebuie să se adapteze la noile schimbări și să vină în sprijinul noilor generații cu resurse și oferte care să răspundă acestor necesități ale formabililor, ceea ce face practic imposibilă revigorarea procesului de învățământ fără implementarea tehnologiilor informaționale. În contextual actual al secolului XXI se vehiculează tot mai mult termenul de pedagogie digitală care vizează folosirea tehnologiilor digitale în educație și aplicarea lor într-o perspectivă andragogică dar și pedagogică prin conceperea unor paradigme educaționale.

Utilizarea tehnologiei a devenit în ultima perioadă o necesitate, având scop final satisfacerea nevoilor de instruire ale elevilor, valorizând corelarea aspectelor tehnologice cu cele pedagogice. Device-urile au facilitat interconectivitatea și au facilitat accesul la informație, ele reprezentând de fapt o sursă de documentare mult mai rapidă și o cale de acces spre un nou stil de predare-învățare mult mai eficient. Educatorul modern își reorganizează demersul instructiv-educativ, folosind un sistem de metode și mijloace de învățare moderne printre care și instruirea asistată de calculator (IAC).

Programele informatice sunt utilizate deliberat de către profesori și vin în ajutorul acestora pentru a organiza un demers didactic eficient, creativ astfel că ele se mai numesc și programe educaționale sau software educațional. „*Instruirea asistată de calculator (IAC) reprezintă o metodă didactică sau o metodă de învățământ, care valorifică principiile de modelare și analiză cibernetică a activității de instruire în contextul noilor tehnologii informatice și de comunicații, caracteristice societății contemporane*”, așa cum o definea Adrian Adăscăliței într-o lucrare de referință. (A. Adăscăliței 2007). Proiectarea instruirii asistate de calculator (IAC) poate fi definită ca fiind o metoda de învățământ care valorifică dezvoltarea sistematică a activităților procesului de învățământ, utilizând teoriile învățării și instruirii pentru a asigura realizarea unui proces de instruire superior din punct de vedere calitativ. Calculatorul și internetul se pot utiliza pe tot parcursul lecției în scopul stimulării creativității educabilului, în sinteza și organizarea informațiilor, rezolvarea sarcinilor propuse, provocarea învățării cognitive superioare a formabililor. Software-ul didactic sau programul educațional, reprezintă un program informatic prin care se pot organiza deliberat situații de predare-învățare-evaluare.

Necesitatea inovării în domeniul pedagogiei și a căutării de noi variante pentru a spori eficiența actului instructiv-educativ în școală, prin implicarea directă a elevului și mobilizarea efortului său cognitiv, a fost subliniată de profesorul Ioan Cerghit (Cerghit, 2008) prin afirmația: „*Pedagogia modernă nu caută să impună niciun fel de rețetar rigid, dimpotrivă, consideră că fizitatea metodelor, conservatorismul educatorilor, rutina excesivă, indiferența, etc, aduc mari prejudicii efortului actual de ridicare a învățământului pe noi trepte. [...] În fond, creația în materie de metodologie, înseamnă o neconținută căutare, reînnoire și îmbunătățire a condițiilor de muncă în instituțiile școlare.*”

Integrarea TIC în procesul instructiv-educativ parcurge trei etape: *substituirea, tranziția și transformarea*. Din punct de vedere pedagogic a programa înseamnă a organiza informația în așa fel încât să fie extrem de flexibilă și adaptată dezvoltării psihointelectuale a elevilor și a ritmurilor lor de învățare, de asemenea trebuie ținut cont și de dotările tehnice disponibile. Dacă se vorbește despre

tehnologie în domeniul științelor educației, se impune termenul de tehnologie didactică. Pentru a defini acest termen se vor expune următoarele: tehnologia didactică a fost văzută încă de la început ca *"ansamblul mijloacelor audio-vizuale utilizate în practica educativă"*, un ansamblu *"structural al metodelor, mijloacelor de învățământ, al strategiilor de organizare a predării-învățării, puse în aplicație în interacțiunea dintre educator și educat, printr-o strânsă corelare alor cu obiectivele pedagogice, competențele, conținuturile transmise, formele de realizare a instruirii, modalitățile de evaluare"* (D. Herlo, 2015).

În zilele noastre, când timpul este din ce în ce mai limitat, iar volumul de informație foarte mare, **platformele e-learning** își fac destul de repede loc în sistemul de învățământ deoarece permit utilizarea mai eficientă a resurselor material cât și umane.

Platformele de învățare online, sau așa-numitele platforme e-learning, sprijină procesul de învățare individual și permit utilizatorilor să acceseze o serie de surse de informare sau de medii online de dezbatere, pe teme diverse.

Instruirea de tip e – learning presupune utilizarea platformelor și portalurilor educaționale, a tehnologiilor și aplicațiilor de nouă generație ale Internetului – generic denumite web 2.0 – sau a rețelelor și mediilor informatice.

Platformele de învățare online îmbunătățesc calitativ conținutul învățământului, conducând la ameliorarea procesului instructiv – educativ prin însușirea unor procese de învățare active și autonome, creșterea interesului elevilor pentru instruire, crearea unor medii noi de învățare formal sau nonformală, individual și în grup.

E – learning – ul nu dorește să înlocuiască sistemele educaționale tradiționale ci să întărească procesul de învățare. A fost adoptat de unitățile de învățământ ca o alternativă la educația tradițională, ea poate completa activitatea didactică din școală, dar nu o poate înlocui.

Acest tip de platforme este destinat învățării active din partea elevilor, având în vedere că generațiile actuale sunt obișnuite cu lucrul pe calculator încă de mici. Ca profesori, putem să utilizăm această abilitate a elevilor pentru a – i determina să - și folosească constructiv timpul liber, cu activități specifice fiecărei discipline sau arii curriculare în parte.

Avantajele e – learning - ului față de sistemul tradițional de învățământ:

- accesibilitate, flexibilitate și confort;
 - independența geografică, mobilitatea;
 - prezentare concisă și selectivă a conținutului educațional;
 - metode pedagogice diverse – programele e - learning au la bază diverse metode pedagogice, deoarece s - a ajuns la concluzia că, în general, un material educațional diversificat este reținut în proporție de 80% prin ascultare, vizionare și interactivitate;
- individualizarea procesului de învățare* (fiecare instruit are un ritm și stil propriu de asimilare), parcurgerea cursurilor poate fi făcută treptat și repetat, beneficiind de un feedback rapid și permanent.

Dezavantaje:

necesită experiență în domeniul utilizării calculatoarelor;
costuri mari pentru proiectare și întreținere.

Exemple de Platforme de tip e – learning:

- Google-Classroom
- DigitalEdu
- Moodle - Modular Object - Oriented Dynamic Learning Environment
- Wikispaces
- eTwinning
- iTeach
- Frog
- Blackboard
- portal.compendiu.ro

Folosirea tehnologiilor moderne în școală face parte din evoluția naturală a învățării și sugerează o soluție firească la provocările moderne adresate învățării și a nevoilor elevilor. Integrarea acestora în procesul tradițional de predare-învățare-evaluare este o oportunitate de a integra inovațiile tehnologice cu interacțiunea și implicarea oferite de modul tradițional de cunoaștere. Nu este un proces ușor, dar dificultățile pot fi depășite având în vedere potențialul acestui tip de cunoaștere.

BIBLIOGRAFIE

Adăscăliței, A., (2007), Instruire Asistată de Calculator , Editura Polirom, Iași;
Ioan Cerghit, I., (2008), „Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri si strategii” Editura Polirom, București;
Herlo, D., (2015), E-learning in intercultural learning ,The 11 International Scientific Conference eLearning and software for Education(eLSE), Bucharest, April 25-26, volum 2;
www.elearning.ro/elearningromania

CARTEA – O COMOARA DE ÎNVĂȚĂTURI

**PROF.MARIA GEANINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NENCIULEȘTI**

Vârsta școlară se caracterizează printr-un remarcabil potențial creativ; dacă acesta nu este fructificat, pierderile care se produc sunt mari, iar recuperările ulterioare sunt parțiale și adesea minime. Sarcina primordială a tuturor instituțiilor de învățământ este să cultive creativitatea de timpuriu, pentru a avea certitudinea că mai târziu, persoanele respective își pot valorifica potențialul creativ în direcția elaborării de produse de rară și extremă valoare socială. Nu există o lume mai frumoasă și mai fascinantă ca lumea poveștilor. Vârsta școlară este cea mai propice pentru a obișnui copilul cu cărțile, pentru, a-l stimula și dezvolta imaginația vocabularul, gândirea, spontaneitatea, creativitatea..Capacitatea de a comunica cu cei din jur, de a folosi limbajul, este o achiziție importantă pe care se bazează însușirea altor abilități de maximă importanță pentru activitatea desfășurată în grădiniță. În întregul proces instructiv-educativ din școală și îndeosebi prin activitățile de educare a limbajului, copilul își însușește în mod practic fonetica, sistemul gramatical,vocabularul, redarea într-o înlanțuire logică a poveștilor folosind expresii literare, epitete, comparații. Dezvoltarea dragostei față de literatură, încă de la vârsta preșcolară, se consideră o reușită dacă educatoarea știe să

sensibilizeze pe micii ascultători prin intermediul forței expresive a limbajului artistic. Poveștile, ca activități organizate, au o valoare cognitivă, etică și estetică, prin care se exercită o puternică înrăurire asupra întregii personalități a copiilor, se exersează vorbirea copiilor, se formează deprinderea de a vorbi independent, ceea ce contribuie la o exprimare corectă, coerentă, expresivă. Educarea limbajului copilului este obiectiv principal în vederea pregătirii lui pentru școală, prevede desfășurarea unor activități specifice învățământului preșcolar care să aibă ca sarcini: dezvoltarea capacității de a percepe frumusețea limbii literare, sonoritatea, muzicalitatea și ritmicitatea versului și de a le reproduce în mod expresiv, nuanțarea exprimării verbale. Povestirea este una dintre activitățile de educare a limbajului cele mai plăcute copiilor, întrucât le satisface nevoia de cunoaștere și de afectivitate, le stimulează imaginația și constituie cadrul optim de exersare a capacității de comunicare, povestirea dezvoltă procese psihice: gândirea logică, copiii trebuind să rețină desfășurarea evenimentelor și să le expună pe baza unor procedee și mijloace specifice, imaginația, proces cognitiv complex de exersare prin crearea unor imagini noi pe baza prelucrării reprezentărilor și a experienței cognitive anterior formate. Limbajul și gândirea se intercondiționează. Povestirea contribuie, de asemenea, la dezvoltarea atenției datorită căreia copiii memorează numele personajelor, fragmente de povestiri și povești, rețin succesiunea întâmplărilor, trăsături și comportamente ale personajelor. Poveștile au atât valoare formativă, cât și etică, contribuind la formarea conștiinței morale; copiii descoperă trăsături de caracter, își aleg modele de viață, cunosc întrucipări și manifestări ale binelui și ale răului, de exemplu, în Scufița Roșie de Charles Perrault, Punguța cu doi bani, Capra cu trei iezi și Ursul păcălit de vulpe Fata babei și moșneagului, de Ion Creanga.

Pentru școlari, magia personajelor și aventurilor din lumea poveștilor creează un prilej excelent pentru îmbogățirea cunoștințelor. Poveștile au o valoare informativă, educativă ridicată, fiind un mijloc de stimulare a trăirilor emoționale pozitive, pe fondul cărora sporește motivația intrinsecă a copiilor. Nu toți copiii au o imaginație creatoare la fel de bogată, nu posedă mimica, gestică sau expresivitatea necesare transmiterii unor trăiri afective ale personajelor. Unii copii au un limbaj bine dezvoltat, se exprimă corect, au imaginație bogată, sensibilitate artistică, dar nu au o imaginație creatoare de calitate, nu au încredere în forțele proprii, iar când trebuie să găsească un final al povestirilor întotdeauna acesta este pozitiv. Importanța povești este evidentă și mereu actuală, povestea fiind un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Prin poveste copiii sunt conduși să-și formeze capacitatea de a surprinde, de a descoperi conținuturi și forme ale realității, exprimate într-o multitudine de modalități de expresie, de a descoperi realitatea înconjurătoare. De altfel, cartea este o **comoară** fără de preț, în care se adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie. Operele literare dedicate copiilor trebuie să îndeplinească anumite criterii: să aibă valoare artistică și estetică; să fie accesibile pentru diferite categorii de vârstă; să aibă valoare educativă, caracter moralizator; să exploreze universul infantil etc. "Gustul" pentru citit se dezvoltă de la vârste fragede, când părinții încep să îi citească povești și alte lucruri interesante din cărți. De asemenea, exemplul personal contează foarte mult: dacă părinții citesc, dacă au în casă cărți interesante, dacă au un spațiu rezervat bibliotecii ... Copilul va urma exemplul părinților doar dacă aceștia au știut să-i dezvolte curiozitatea și pasiunea pentru citit, argumentându-i, de asemenea, și utilitatea și importanța de a citi cât mai mult.

Copiii din ziua de azi trebuie „ispitiți” cu povești. Citind povești, seara la culcare (un ritual prezent în multe familii), mama sau tatăl ajută copilul să adoarmă mai repede, împărtășește un moment de mare plăcere cu el și, în același timp, îl deschide pe micuț spre bucuriile lecturii, oferindu-i și un mijloc de dezvoltare a vocabularului. În plus, cititul poveștilor sau răsfoirea împreună a unei cărți cu poze pentru copii dă prilejul petrecerii unor clipe fericite împreună cu copiii. Orice carte contribuie la dezvoltarea intelectuală a copilului. **“Cartea e o făgăduință, o bucurie, o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți”** (Mihail Sadoveanu). De la cărțile cartonate sau chiar cu coperti și pagini din vinilin, cu imagini simple și atractive, rezistente în mâinile nedibace și chiar „gustate” la

propriu, până la cărțile cu imagini de colorat și cu minunate povești și poezii, cartea oferă un univers plin de învățături. Pe măsură ce copilul crește, cartea îl interesează tot mai mult, pentru că îi satisface curiozitatea de a cunoaște. Cartea devine pentru copil un nou mijloc de cunoaștere a lumii, sub aspectele ei cele mai variate. Sunt convins că și tu îți aduci aminte cu mare drag de **copilărie**. Copilăria este cu siguranță cea mai prețioasă perioadă a vieții.

Fiecare anotimp are frumusețea sa și trezește în sufletul copiilor frumusețe și emoție. În anotimpul primăvara, natura se trezește la viață și totodată ne revin puternic în minte și în suflet amintirile copilăriei. Sărbătorile din acest anotimp sunt un moment când fiecare dintre noi se întoarce la tradiții, la lucrurile care s-au transmis din strămoși și care în același timp au evoluat și s-au adaptat timpurilor. Tradiția este un adevărat cod de conduită și un important tezaur la care omul poate oricând apela pentru a-și desfășura viața într-o anumită zonă geografică. Implicarea copiilor în activitățile propuse determină exersarea deprinderilor de exprimare prin arta frumosului a sentimentelor și trăirilor interioare. Acest proiect oferă prilejul abordării interdisciplinare în stimularea creativității elevilor și dezvoltării capacităților artistice.

Așa cum mugurii copacilor înfloresc primăvara, ne dorim ca și sufletele copiilor să înflorească, să se dezvolte frumos și sensibil. Să-i învățăm să iubească natura, frumosul, să fie mai buni și mai curați. Subiectele legate de acest anotimp sunt inepuizabile, oferindu-ne cu dărnicie o gama largă ce poate fi materializată cu simț de observație, fantezie sau sensibilitate. În fiecare an, luna martie, aduce și bucuria primăverii în inimile tuturor. Dorim să descoperim această bucurie în creațiile copiilor, iar dascălii lor să redescopere bucuria primăverilor de altă dată.

Prin proiectul nostru ne-am dorit să dezvoltăm inteligența emoțională a copiilor implicați prin dezvoltarea receptivității față de actul cultural, prin formarea și cultivarea gustului pentru frumos, respectiv prin realizarea unor lucrări în care să își valorizeze competențele individuale, să își valorifice potențialul creativ.

Bibliografie:

1. Bocos, M., Chiș, V., Stan, C., Albușescu, I. (2006) Tradiții, valori și valori și perspective în pedagogia învățământului preșcolar, Colecția Științele Educației, Cluj-Napoca;
2. Bocoș, M., Catalano, H., (2008), Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar, Presa Universitară Clujană;
3. Curriculum pentru învățământul preșcolar (3-6/7 ani) MECI, 2008;
4. Suport pentru aplicarea noului curriculum pentru învățământul preșcolar , nivel 3-5 ani;
5. Florica Mitu, Ștefania Antonovici, „Metodica activităților de educare a limbajului în învățământul preșcolar”, ediția a II-a, revizuită; ed. Humanitas Educațional, 2005;
6. Bianca Bratu, Preșcolarul și literatura ,Editura Didactică și Pedagogică, 1977

CATALOGUL ELECTRONIC VERSUS CATALOGUL LETRIC: AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE ÎN CONTEXTUL EDUCAȚIONAL MODERN

ROATĂ MARINELA SABINA-SECRETAR
Școala Gimnazială Mihai Eminescu
Roșiori de Vede, Teleorman

Catalogul școlar reprezintă un instrument esențial în monitorizarea performanțelor academice ale elevilor, înregistrarea prezenței și comunicarea cu părinții. În trecut, majoritatea școlilor foloseau catalogul tradițional, în format letric (pe hârtie), însă, odată cu avansul tehnologic, tot mai multe instituții de învățământ au adoptat catalogul electronic. Această tranziție reflectă tendința de digitalizare a sistemului educațional și vine cu o serie de avantaje, dar și provocări.

1. Accesibilitate și comunicare

Catalogul letric are o accesibilitate limitată, fiind disponibil doar în format fizic, de obicei în școală. Pentru a verifica situația elevilor, părinții trebuie să vină personal la școală sau să aștepte ședințele cu părinții pentru a afla detalii despre notele și prezența copilului lor. Aceasta poate crea o comunicare mai lentă între școală și părinți, ceea ce poate duce la o reacție întârziată în cazul unor probleme educaționale sau de comportament ale elevilor.

Catalogul electronic, pe de altă parte, oferă acces în timp real, de oriunde, părinților și elevilor. Platformele online permit vizualizarea notelor, absențelor, temelor și altor informații importante imediat ce sunt introduse de către profesori. Astfel, părinții pot urmări mai îndeaproape progresul școlar al copiilor lor și pot interveni mai rapid în cazul în care este nevoie de sprijin suplimentar. Această comunicare eficientă și transparentă ajută la creșterea implicării părinților în educația copiilor lor.

2. Eficiența și economisirea timpului

Catalogul letric necesită timp pentru completarea manuală a notelor și absențelor, ceea ce poate duce la erori umane și întârzierea proceselor administrative. Profesorii trebuie să păstreze o evidență fizică riguroasă, iar verificarea sau corectarea erorilor poate fi dificilă și consumatoare de timp. În plus, arhivarea fizică a catalogului anual presupune spațiu și poate deveni dificilă gestionarea unor volume mari de documente.

Catalogul electronic, în schimb, simplifică sarcinile administrative. Profesorii pot introduce rapid notele și prezențele, iar platformele automatizează multe procese, cum ar fi calcularea mediei sau emiterea de rapoarte detaliate. În plus, corectarea greșelilor este mai simplă, iar datele pot fi accesate și organizate rapid. De asemenea, catalogul electronic permite generarea automată a rapoartelor pentru părinți, elevi sau conducerea școlii, economisind timp și resurse.

3. Siguranța și protecția datelor

Catalogul letric prezintă un risc mai mare de deteriorare sau pierdere a datelor. Fie că este vorba de accidente (cum ar fi scurgeri de lichide sau incendii), fie de manipulare incorectă, catalogul fizic este vulnerabil la deteriorare. De asemenea, accesul la catalogul fizic este, în general, limitat la personalul școlii, însă nu există un control detaliat asupra accesului, ceea ce poate duce la pierderi de confidențialitate.

Catalogul electronic beneficiază de sisteme moderne de securitate, precum criptarea datelor și autentificarea utilizatorilor. Datele sunt stocate în cloud sau pe servere securizate, ceea ce reduce riscul de pierdere sau deteriorare a informațiilor. Totuși, utilizarea tehnologiei vine și cu provocări legate de protecția datelor personale și de riscul atacurilor cibernetice. Este important ca școlile să adopte măsuri stricte de securitate și politici de protecție a datelor pentru a preveni accesul neautorizat sau furtul de informații.

4. Implicarea profesorilor și elevilor în procesul de evaluare

Catalogul lettric este un instrument mai tradițional și poate părea familiar profesorilor care nu sunt obișnuiți cu noile tehnologii. Însă, completarea sa manuală implică mai mult timp și efort. În plus, pentru elevi, accesul la informațiile din catalog este adesea limitat, aceștia aflând notele și prezența doar atunci când profesorul le comunică sau când părinții verifică situația școlară.

Catalogul electronic încurajează o implicare mai activă atât a profesorilor, cât și a elevilor în procesul de evaluare. Profesorii pot oferi feedback rapid, iar elevii pot urmări progresul lor în timp real. În plus, anumite platforme de catalog electronic includ opțiuni pentru evaluări suplimentare, comentarii ale profesorilor și comunicare directă între profesori, elevi și părinți. Această transparență sporită poate motiva elevii să fie mai implicați în propria educație și să își îmbunătățească performanțele.

5. Impactul asupra mediului și costurile

Catalogul lettric implică un consum semnificativ de hârtie și alte resurse pentru tipărirea și păstrarea documentelor, ceea ce contribuie la impactul asupra mediului. În plus, gestionarea catalogului fizic necesită resurse logistice, cum ar fi spații de arhivare și costuri pentru tipărirea anuală a documentelor.

Catalogul electronic este o soluție mai ecologică, reducând semnificativ utilizarea hârtiei și contribuind la o gestionare mai eficientă a resurselor. De asemenea, pe termen lung, poate fi mai rentabil, întrucât nu necesită tipărirea anuală sau spațiu pentru arhivare. Totuși, inițial, implementarea unui catalog electronic poate implica costuri pentru achiziția de echipamente IT, formarea profesorilor și întreținerea sistemului.

6. Provocări în implementarea catalogului electronic

Deși catalogul electronic aduce numeroase avantaje, implementarea sa nu este lipsită de provocări. În unele zone, accesul la tehnologie poate fi limitat, fie din cauza lipsei de infrastructură IT în școli, fie din cauza lipsei de acces la internet în anumite gospodării. În plus, unii profesori și părinți pot întâmpina dificultăți în utilizarea platformelor electronice, necesitând cursuri de formare și suport tehnic.

Pe de altă parte, **catalogul lettric** rămâne o soluție viabilă în mediile unde digitalizarea este mai dificil de implementat. Deși nu oferă aceleași beneficii tehnologice, este ușor de utilizat și nu necesită resurse tehnologice speciale.

Concluzie

În concluzie, atât catalogul electronic, cât și cel lettric au propriile avantaje și dezavantaje. Catalogul electronic se remarcă prin accesibilitate, eficiență, securitate și impact redus asupra mediului, fiind o soluție modernă care se potrivește nevoilor actuale ale sistemului educațional. În schimb, catalogul lettric este mai familiar, însă are limitări semnificative în ceea ce privește accesibilitatea și eficiența. Pe măsură ce tehnologia continuă să avanseze, adoptarea catalogului electronic devine o opțiune din ce în ce mai viabilă pentru majoritatea școlilor, contribuind la creșterea calității educației și la îmbunătățirea colaborării între profesori, elevi și părinți.

CREȘTEREA CALITĂȚII ÎN EDUCAȚIE

Prof. Fierăscu Petia

Școala gimnazială “Mihai Eminescu” Roșiorii de Vede

Factori, Provocări și Soluții

Educația de calitate este fundamental pentru dezvoltarea unei societăți sănătoase și prospere. Însă, în contextul actual al globalizării și al avansului tehnologic rapid, provocările educației devin din ce în ce mai complexe. Creșterea calității în educație reprezintă o prioritate globală, având în vedere că aceasta influențează nu doar viitorul tinerilor, ci și progresul economic și social al unei națiuni. Acest eseu va explora factorii esențiali pentru creșterea calității în educație, principalele provocări și soluțiile posibile.

1. Rolul cadrelor didactice în creșterea calității educației

Profesorii reprezintă unul dintre cei mai importanți factori care influențează calitatea educației. Un profesor bine pregătit și motivat poate transforma experiența educațională a elevilor, inspirându-i și oferindu-le instrumentele necesare pentru a reuși. Creșterea calității în educație începe cu investiția în formarea continuă a profesorilor. Aceasta include nu doar actualizarea cunoștințelor academice, dar și dezvoltarea abilităților pedagogice, astfel încât profesorii să poată adapta metodele de predare la nevoile fiecărui elev.

De multe ori, calitatea educației este influențată negativ de salariile mici sau de lipsa resurselor necesare în școli, ceea ce duce la demotivarea personalului didactic. Oferirea unor condiții financiare și profesionale atractive contribuie la creșterea moralului profesorilor și, implicit, la creșterea performanței educaționale.

2. Personalizarea procesului educațional

Un alt factor esențial pentru îmbunătățirea calității educației este personalizarea învățării. Fiecare elev are propriul său stil de învățare, ritm și interese. Un sistem educațional de calitate trebuie să recunoască aceste diferențe și să ofere support personalizat pentru a asigura succesul fiecărui elev. Tehnologia modern joacă un rol esențial în acest proces. Platformele de e-learning și soluțiile educaționale bazate pe inteligență artificială permit personalizarea învățării, oferind resurse suplimentare sau exerciții adaptate la ritmul și performanțele fiecărui elev.

3. Modernizarea curriculumului

Curriculumul școlar este o component esențială a calității educației. Un curriculum bine structurat și actualizat poate stimula curiozitatea elevilor și îi poate pregăti pentru provocările viitorului. Pentru a crește calitatea educației, este necesar ca programele școlare să fie modernizate în mod constant, integrând competențe digitale, abilități de gândire critică, rezolvare de problem și colaborare. De asemenea, trebuie încurajată o abordare interdisciplinară, care să îi ajute pe elevi să înțeleagă mai bine relațiile dintre diferite domenii și să aplice cunoștințele în contexte practice.

4. Infrastructura școlară și resursele educaționale

Un alt factor major care influențează calitatea educației este infrastructura școlară. Școlile trebuie să ofere un mediu de învățare confortabil, sigur și bine echipat pentru a stimula performanțele elevilor. În multe comunități, lipsa unor facilități adecvate, precum laboratoare, biblioteci sau

echipamente IT, poate limita experiența educațională. Pentru a îmbunătăți calitatea educației, guvernele și autoritățile educaționale trebuie să investească în infrastructura școlară, asigurându-se că fiecare elev are acces la resurse modern și la un mediu de învățare stimulat.

5. Evaluarea continuă și feedback-ul

Creșterea calității în educație nu poate fi realizată fără un proces de evaluare continuă a performanței atât a elevilor, cât și a cadrelor didactice. Evaluările periodice permit identificarea punctelor slabe și intervenția rapidă pentru a corecta aceste probleme. Totodată, este important ca evaluările să fie mai puțin orientate spre testare standardizată și să se concentreze mai mult pe competențe, creativitate și aplicabilitatea cunoștințelor în viața reală.

Profesorii și elevii trebuie să primească feedback constructiv, care să îi ajute să-și îmbunătățească performanțele.

6. Implicarea comunității și a părinților

O educație de calitate este rezultatul colaborării între școală, familie și comunitate. Implicarea părinților în educația copiilor lor și în activitățile școlare poate avea un impact pozitiv asupra rezultatelor elevilor. Părinții trebuie să fie parteneri active în educație, oferind sprijin emoțional și educațional copiilor lor.

De asemenea, școlile ar trebui să colaboreze cu comunitatea și cu sectorul privat pentru a oferi elevilor oportunități de învățare practică și stagi de pregătire profesională. Parteneriatele cu organizații non-guvernamentale și companii locale pot contribui la crearea unor programe educaționale mai relevante și mai ancorate în realitatea socio-economică a comunității.

7. Provocările în creșterea calității educației

Una dintre principalele provocări în creșterea calității educației este inegalitatea de acces. În multe părți ale lumii, există disparități semnificative între zonele rurale și cele urbane în ceea ce privește accesul la resurse educaționale de calitate. Lipsa finanțării, sărăcia și infrastructura inadecvată sunt obstacole majore care împiedică dezvoltarea educației în anumite regiuni.

Este esențial ca reformele să fie bine planificate și implementate, astfel încât să aducă îmbunătățiri durabile.

Concluzie

Creșterea calității în educație este un proces complex, care implică o serie de factori interdependenți. Profesorii, curriculumul, infrastructura școlară, tehnologia și implicarea comunității sunt doar câteva dintre elementele care contribuie la succesul acestui proces. Pentru a obține rezultate semnificative, este nevoie de o colaborare strânsă între autorități, profesori, părinți și elevi, precum și de investiții pe termen lung. În final, o educație de calitate nu doar pregătește elevii pentru piața muncii, ci și contribuie la formarea unor cetățeni responsabili, capabili să-și aducă contribuția la dezvoltarea societății.

PROIECT EDUCAȚIONAL 14 Iunie 2024

Prof. ELENA-SIMONA VOICULESCU
Școala Gimnazială Nr.113, București

În loc de argument....

*El de-a pururi strălucește, Marele Luceafăr blând, Inima ce
dăruiește Neamului un veșnic cânt. El e vers urcat pe culme,
Stihuit din foc nestins, Călător etern prin lume, Univers de
neatins.*

(Petre G. Nicolae)

Scopul proiectului:

Cunoașterea operei și a vieții poetului Mihai Eminescu; dezvoltarea dragostei pentru literatura română clasică și contemporană.

Obiectivele proiectului:

- ✓ să-și îmbogățească cunoștințele legate de marele poet;
- ✓ să caute în orice bibliotecă o carte de Eminescu, pentru a realiza o expoziție de carte;
- ✓ să memoreze și să recite poezii eminesciene;
- ✓ să realizeze compoziții plastice inspirate din poeziile eminesciene;
- ✓ să participe afectiv la activități.

Grupul țintă:

- ✓ elevii claselor V-VIII ai Școlii Gimnaziale Nr.113, București

Grupul de beneficiari:

- ✓ directi: elevii claselor V-VIII
- ✓ indirecti: părinții acestora

Locul desfășurării: sala de clasă, bibliotecă

Perioada de desfășurare: 14.06. 2024

INIȚIEREA GRUPULUI ȚINTĂ

Lansarea propunerii de proiect

Întocmirea unor fișe biografice

IMPLEMENTARE

Prezentarea ppt a materialului conținând date biografice

Citirea e pe versuri eminesciene

Realizarea unei mici unor poezii de către copii din volumele alese

Memorarea unor poezii eminesciene accesibile vârstei

Învățarea unor cântecexpoziții de carte cu volume de poezii eminesciene

ACTIVITĂȚILE ȘI PROGRAMUL ACESTORA

NR. CRT.	ACTIVITĂȚILE DESFĂȘURATE	LOCUL DESFĂȘURĂRII	DATA	RESPONSABIL
1.	Mihai Eminescu – Luceafărul poeziei românești - prezentare ppt despre viața și opera marelui poet - selectarea informației cu privire la biografie și activitatea lui literară	Sala de clasă	14.06.2024	
2.	Mihai Eminescu – mai aproape de noi - audierea unor poezii și cântece eminesciene - realizarea unor compoziții plastice care să oglindească opera lui Mihai Eminescu	Sala de clasă	14.06.2024	
3.	Darul lui Eminescu – memorarea și recitarea unor poezii în limba română și engleză. Expoziție de carte cu principalele opere ale poetului. Expoziție cu lucrările plastice , bazate pe tema eminesciană	Biblioteca	14.06.2024	

MATERIALE / RESURSE

RESURSE UMANE: elevii claselor V-VIII

Managerii unității de învățământ Consilierul educativ al școlii Profesori de limba română

RESURSE MATERIALE: laptop, volume cu poezii, coli cartonate, creioane colorate, carioca, lipici, foarfece

EVALUAREA

Evaluarea se va realiza atât pe parcursul derulării proiectului, prin chestionare, jurnal de impresii, cât și prin metode specifice de evaluare: portofoliul proiectului.

POPULARIZAREA

Prezentarea proiectului în cadrul Comisiei metodice a catedrei de Limba și literatura română;
Publicarea proiectului pe Didactic.ro;

DIAGNOSTICUL DIFERENȚIAL ÎN PRACTICA LOGOPEDICĂ

Profesor psihopedagog Hoară Oana Violeta
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Roșiori de Vede

În diagnosticul diferential în practica logopedică, examinarea nu se limitează doar la precizarea aspectelor simptomatologice, ci se extinde și asupra etiologiei, examinarea are ca și scop, pe lângă stabilirea diagnosticului și stabilirea prognosticului tulburării. Se urmărește dacă deficiența este provocată de probleme ale aparatului fonoarticular, sau a deprinderilor defectuoase de pronunție. Examinarea se poate extinde pe mai multe săptămâni, în funcție de gravitate. În stabilirea diagnosticului, logopedul poate apela la medici neurologi, ORL-ști, endocrinologi, etc.

Examinarea trebuie să îndeplinească mai multe condiții:

- să fie complexă, să cuprindă toate aspectele limbajului: pronunția, lexical, gramatical, lexical, semantic, scris-citit, fonetic, etc.
- să se precizeze dacă tulburările de limbaj presupun o interacțiune cu alte componente ale personalității;
- să se urmărească analiza evolutivă-dinamică a tulburării, ce presupune elucidarea factorilor ce au intervenit de la apariția tulburării până la forma actuală. Fiecare tulburare poate fi atât cauză cât și efect a tulburării actuale;
- rezultatele trebuie consemnate în fișa logopedică.

Problematika dificultăților/tulburărilor tulburărilor specifice de limbaj, a tulburărilor de scris/citit este dezbătută de specialiști din diferite perspective.

În DSM-5, tulburările specifice de învățare constituie o categorie diagnostică inclusă în supraclasa tulburărilor de dezvoltare, cu componentă biologică (Bodea- Hațegan C, Talaș D, 2016). Tulburările de neurodezvoltare delimitează acele categorii de tulburări și dizabilități în care deficitul apare ca urmare a unei disfuncționalități, rezultat al interacțiunii unor factori de natură organică, biologică, disfuncționalități având cauze multifactoriale, de ordin genetic, ereditar ori de mediu. Acestea conduc la afectări la nivelul structurilor cerebrale, cu impact asupra procesării informației într-un mod fluent și precis.

DSM-5 stabilește pentru circumscrierea tabloului tulburărilor specifice de învățare patru criterii diagnostice:

- Tulburarea abilităților școlare să se manifeste pentru cel puțin 6 luni, în ciuda faptului că se asigură intervenție de specialitate.
- Tulburările specifice de învățare, tulburările de la nivelul abilităților și deprinderilor școlare au un impact important asupra performanței școlare a copilului, acesta înregistrând rezultate școlare scăzute, mult sub nivelul celor înregistrate de colegii de aceeași vârstă cronologică.

- Nu în toate cazurile tulburările de învățare se diagnostichează încă din primul ciclu de școlaritate. Astfel, este menționat în DSM-5 faptul că dificultățile specifice de învățare se instalează încă de la debutul perioadei de școlarizare, chiar dacă sunt și situații în care acestea se fac simțite doar în momentul în care volumul sarcinilor școlare adresează componentei deficitare (scris, citit, calcul matematic) depășește nivelul limitat al abilităților persoanei în cauză.
- Tulburările specifice de învățare sunt diagnosticate în absența:
- dizabilității intelectuale;
- dizabilităților senzoriale (perceptiv-auditive sau perceptiv-vizuale);
- tulburărilor neurologice;
- problemelor de natură psihosocială;
- carențelor instrucționale și educative.

Tulburările de limbaj scris/citit acoperă un spectru larg de dificultăți, în timp ce dislexia este considerată forma principală de manifestare a acestora (Dyslexia International, 2014). Tulburările de scris/citit pot fi astfel încadrate, din punctul de vedere al teoriei lui Paul, 2007 (Bodea-Hațegan, 2016), în tulburări specifice de limbaj. Aceste tulburări specifice de limbaj se deosebesc de tulburările nespecifice și se pot manifesta atât în planul limbajului oral, cât și în planul limbajului scris/citit. Tulburările specifice de limbaj sunt tulburările care nu sunt provocate din cauza unei forme de dizabilitate sau a unui tablou patologic pe baza căruia caracterul secundar al tulburării să poată fi evidențiat.

Implicațiile medicale ale tulburărilor de limbaj oral și scris/citit sunt aduse în discuție de literatura de specialitate, iar ORL-istul este considerat parte a echipei despecialiști care abordează holistic tulburarea de limbaj și comunicare, atât cea manifestată în planul limbajului oral, cât și cea manifestată în planul limbajului scris/citit. Prin urmare, o tulburare de limbaj oral și scris/citit reclamă necesitatea evaluării medicale de tip ORL, evaluare care poate sprijini demersul de intervenție în mod decisiv prin asigurarea diagnosticului diferențial. Prin urmare, promovăm abordarea bidirecțională, logopedică și de tip ORL-audiologic, mai ales în maniera în care American Speech- Language-Hearing Association (ASHA) o face.

Prin urmare, se urmărește sublinierea importanței evaluării ORL, în vederea stabilirii corecte a unui diagnostic logopedic.

Pentru materializarea acestui obiectiv se va prezenta un studiu de caz în care evaluarea ORL a realizat diagnosticul diferențial și a permis terapeutului limbajului elaborarea unui demers de intervenție adecvat.

Prezența tulburărilor de scris/citit în ciclul primar impune colaborarea cadrului didactic cu specialiștii în terapia limbajului, precum și cu specialiștii din domeniul ORL, în cazul de față audiologul, pentru a stabili împreună care sunt direcțiile de intervenție. Terapeutul limbajului va include în programul de intervenție sarcini de lucru specifice, în funcție de natura erorilor prezente atât în citire, cât și în scriere. Deși terminologia se schimbă frecvent în domeniul terapiei tulburărilor de limbaj și comunicare, rolul terapeutului limbajului este de a interveni cât mai devreme și de a identifica cele mai eficiente metode și strategii de intervenție, în funcție de diagnostic, pentru a preveni eșecul școlar al copilului sau chiar abandonul școlar.

1. ASHA. About the American Speech-Language-Hearing Association (ASHA). 2020. [cited in 16.03.2020] Available from: <https://www.asha.org/about/>.
2. Bodea-Hațegan C. Tulburările de limbaj și comunicare. In: Roșan A. Psihopedagogia specială. Evaluare și intervenție. Iași, Polirom, 2015.
3. Bodea-Hațegan C. Logopedia. Terapia tulburărilor de limbaj. Structuri deschide. Editura Trei, București, 2016.
4. Bodea-Hațegan C, Talaș D (coord.). Fluența verbală. Direcții teoretice și aplicații psihopedagogice/Verbal Fluency. Theoretical Directions and Practical Approaches. Revised Edition. Gatineau Symphologic Publishing/Argonaut. Canada/Cluj-Napoca. (2016). p. 267.
5. Bodea-Hațegan C, Talaș D, Trifu R. Cititul cu voce tare – modalitate de dezvoltare a abilităților lexicale (Aloud reading – technique for developing lexical abilities). Revista Română de Terapia Tulburărilor de Limbaj și Comunicare. III/2017; Nr. 1, ASTTLR, Cluj-Napoca. (2017); pp. 89-97.
6. Bodea-Hațegan C, Talaș D, Trifu R. Fluența citirii orale – norme pentru limba română, în Revista Română de Terapia Tulburărilor de Limbaj și Comunicare. Revista Română de Terapia Tulburărilor de Limbaj și Comunicare. IV/2018; Nr. 2, ASTTLR, Cluj-Napoca, pp.3-11.

ROMÂNIA ȘI VALORILE TRADIȚIONALISTE TRANSMISE LA ORELE DE LITERATURĂ

**Iancu Ionuț ,
Liceul Tehnologic „Ion D. Lăzărescu” Cugir**

Cu siguranță fiecare om vede România altfel, în funcție de propriile valori sau propriile experiențe. Se pune în mod cert întrebarea dacă această viziune proprie poate fi direcționată, educată, astfel încât de la o vârstă fragedă să percepem valorile autentice, iar nu pseudovalorile de care suntem bombardați zi de zi în massmedia.

În calitate de profesori, suntem tentați de a da vina pe sistem, conținutul mare de cunoștințe ce trebuie transmis și totodată lipsa încrederii că ceva se mai poate schimba într-o țară în care presa este într-o continuă luptă cu educația tradițională. O greșală ce ar trebui cu necesitate asumată este lipsa comunicării pe acest subiect (al valorilor ce trebuiesc transmise mai departe) cu elevii ce îi avem mereu în fața ochilor. Preocupați de străbaterea materiei școlare, mânați de avântul explicației, poate uneori pierdem mult prea repede din vedere faptul că elevii trăiesc și observă lucrurile ce se petrec într-un anumit timp, spațiu...și ar dori să discute aceste aspecte. Să mai dezbatem faptul că unii profesori abia se obosesc să cunoască mediul și proveniența acestor elevi?

Ferindu-ne de abordări personale, nu vom face decât să devenim actori, sau mai grav, persoane ce oferă informații adevărate, dar în care elevii nu văd rostul și calitatea actului educativ.

De aceea, ar trebui pornit de la premisa ca înainte de a parcurge materia, profesorul e obligat să cunoască fărâma de Românie ce o are în fața ochilor săi. Să nu uităm nici un moment faptul că elevul de astăzi devine cetățeanul de mâine!!

Sunt convins că liceenii știu cel mai bine ce nevoi au, de cele mai multe ori nu au șansa de a vorbi deschis despre aceste aspecte, așa că, profitând de oportunitate, am pornit calea descoperirii. Am descoperit astfel cu bucurie o Românie ce nu a murit, ci care stă să renască din locurile unde nu te aștepți.

Despre țara noastră se vorbește oriunde, oricum și orice, deci, e imperios necesar să o facem ca profesioniști noi cei ce ne numim profesori, indiferent de disciplina predată.

La orele de limba și literatura română e simplu să vorbești despre România. Noțiunea e deja integrată în titlul materiei, iar programa școlară îți impune prin scriitorii abordați modul de a vorbi frumos. Totuși, spre o mai bună cunoaștere a părerii elevilor despre țara în care locuiesc și învață, am propus un exercițiu ce a ținut o oră întreagă, metodă ce poate fi utilizată la orice disciplină, nu doar la orele de limba și literatura română. De aici am pornit apoi abordarea orelor de literatură...

Am început simplu, de la metoda blazonului. Eu am împărțit coala de hârtie în șase domenii, grafic alcătuind o stea. Se poate oricum, de la desenele tematice, imaginea școlii, imagini de sezon (peisaj, stema orașului, simbol al profilului, obiective turistice etc.). Cu cât imaginile de fundal vor fi mai bine alese, cu atât îndemnul de a construi ceva frumos va fi mai ușor de receptat.

Fiecare latură a imaginii trebuie să conțină câte o întrebare, provocare, exercițiu de stabilire a ideilor. Pe prima latură i-am pus să deseneze ceva ce îi reprezintă ca elevi români. Au zâmbit când au auzit și precizarea de români!

E important ca sarcinile să fie date gradual și să avem răbdare ca fiecare să completeze în același timp! Ca durată, metoda blazonului pentru completare necesită 15-20 minute maxim, iar comunicarea propriului blazon durează cam 3-5 minute de elev. Vom gândi astfel întregul demers didactic, iar indicat este ca și noi să completăm în fața elevilor propriu blazon, se vor simți ca fiind parte din aceeași echipă și mai ales, vor avea șansa de a vedea un alt punct de vedere, al unui profesor, diriginte etc. Nu uitați să fiți optimiști, veți fi ultimul participant care prezintă și e important ca elevii dumneavoastră să rămână cu o imagine optimistă despre țara în care locuiește!

În cea de-a doua căsuță le-am cerut elevilor să justifice într-o frază de ce au ales simbolul respectiv. Majoritatea răspunsurilor s-au învârtit în jurul ideii *pentru că ne place*, asta îmi și doream: ca elevii mei să pornească în discuțiile despre țară cu premisa că e ceva ce poate să îți și placă...Astfel, „*fericirea vine dintr-un fel de acceptare profundă a realității și a prezentului*”¹

A treia căsuță din imagine a fost dedicată unui lucru drag din comunitate, fiecare alegându-și locul în care se simte bine, locul cu care este mândru etc. Eu am completat spunându-le că locul meu preferat era tocmai clasa lor.

Cea de-a patra căsuță a pus problema lucrului ce trebuie schimbat din țară, fiecare justificând pe rând de ce necesită o altă imagine, pentru a fi un loc potrivit fericirii sau mulțumirii sufletești. Dacă vom controla bine discuțiile, în funcție de ce dorim să scoatem în evidență, putem fie să descoperim aspectele negative din țara noastră, sau, mă rog, cele ce sunt mai puțin potrivite, fie putem duce discuția spre țara ideală.

Căsuța cu numărul cinci a avut scopul de a descoperi modul în care elevii sunt percepuți de către colegii lor. Mi-am obligat elevii să își imagineze cum sunt percepuți de cei alături de care petrec majoritatea timpului. Este un bun exercițiu de autocunoaștere! Și fără cunoaștere, nu putem vorbi de cultură, după cum, frumos atrăgea atenționa Sven Hassel: „*Cunoașterea este izvorul și hrana oricărei culturi*”². După ce fiecare participant a completat și această căsuță, ironic și zâmbitor am aruncat întrebarea dacă sunt eu un bun român!!

Ultima căsuță a fost aceea care a concluzionat întregul exercițiu. I-am lăsat pe ei să formuleze întrebarea la care trebuia să găsim răspuns cu toții. Dacă facem asta, putem observa lesne ce îi interesează pe elevii noștri atunci când vine vorba de școală, sau, pe ce pun ei accentul la momentul respectiv. Ai mei au ales să răspundă la întrebarea: Care ar trebui să fie relația dintre profesor și elevii români în secolul XXI ?

¹ N. Breban, Îngerul de ghips, pg. 63

² Sven Hassel, Legiunea blestemaților, pg.43

Timpul s-a scurs prea repede, cele 50 de minute au zburat, clopoțelul găsimu-ne dezbătând de ce România nu poate oferi la fel ca alte țări europene un mai bun parcurs educativ sau mai multe șanse la educație pentru cei nevoiași.

Era firesc ca ora următoare să continuăm discuțiile începute și am pornit la drum cu provocarea, *Sunt profesionist în țara unde acum ceva timp eram elev!* Elevii au relatat despre propriul parcurs profesional, avantajele și dezavantajele unei anumite meserii, au nuanțat chiar anumite profesii aducând exemple personale de acasă din familiile de unde provin. Am descoperit o Românie frumoasă, o țară în care își duc traiul indivizi harnici, pricepuți și cu mult bun simț. A fost un bun exercițiu de punere în ipostaze diferite, de înțelegere a rolului pe care îl ocupă fiecare în această lume mare, numită atât de simplu România!

Orele următoare (2) le-am dedicat conceperii unor portofolii despre țara și disciplina ce o aveam de parcurs în acest semestru. Astfel, după împărțirea echipelor (4-5 elevi) am convenit ca fiecare echipă să dea propriul nume portofoliului ce îl va prezenta la mijlocul semestrului.

Au fost date 7 teme principale de abordare:

- Date despre locul în care trăiesc români frumoși (la fiecare temă am lăsat imaginația și creativitatea elevilor să fie liberă, neoferind nici un indiciu, ci doar un exemplu acolo unde nu înțelegeau perspectiva urmărită);
- Istorii locale cunoscute;
- Amintiri despre un loc important vizitat în țara noastră;
- Descrierea unui obicei ce ne face mândri în fața celorlalte națiuni;
- Dacă ar trebui să alegă un singur nume de român, la cine s-ar opri și de ce;
- Pagină de interviu luată celui mai autentic român;
- Cum văd România peste 10 ani.

În momentul prezentării portofoliului (atenție, a luat aproape două ore, fiecare echipă a vorbit cam 20 de minute, greu le-am putut opri entuziasmul) fiecare elev transmitea nu doar emoția sau diferite experiențe din timpul lucrului la acel portofoliu, ci mai ales, se putea observa limpede faptul că vorbesc cu drag despre țara lor, despre o Românie ce nu poate să moară, ci să renască prin dragostea și atenția acestor elevi.

Scriitorul Henri Charriere³ observa cât de greu este uneori să te lămurești care îți este datoria. Literatura secolului XX a accentuat mult tematic această nedumerire a ființei, iar din problematizare s-a născut literatura modernă. Ceea ce suntem datori noi, dascălii secolului actual, este faptul de a privi cu optimism spre resursele umane ale țării și a încerca să le predăm în așa fel încât să ajungem ziua în care România va fi mult mai frumoasă!

Bibliografie:

Breban Nicolae, *Îngerul de ghips*, București, Editura pentru literatură, 1973.

Charriere Henri, , *Papillon*, trad. Marcel Aderca, prefață Modest Morariu, București, Editura Artemis, 1991.

Hassel Sven, , *Legiunea blestemaților*, trad. Radu Pontbriant, București, Editura Nemira, 2014.

³ *Papillon*, pg. 388

IMPERATIVITATEA EDUCAȚIEI SANITARE ORO-DENTARE ÎN ȘCOALĂ

Prof. Inv. Primar Miță Viorica
Școala Gimnazială „Anghel Manolache”, Scrioăștea

“Un organism sănătos este camera de oaspeți a sufletului, un organism bolnav este o închisoare.” Francis Bacon

Dreptul la sănătate este unul fundamental, așa cum este și dreptul la educație.

Pentru a ajunge la o stare de sănătate optimă este necesar să fim conștienți de factorii de risc și de cei de protecție, să avem informații corecte despre aceștia, să avem o atitudine pozitivă față de factorii de protecție și una negativă față de cei de risc. Fiecare copil și tânăr are dreptul să fie educat într-o școală care promovează sănătatea; școala trebuie să devină locul central în care accesul la sănătate este facilitat prin educație.

Sănătatea se întreține printr-o serie de comportamente, denumite comportamente sănătoase, cum ar fi: exercițiul fizic, alimentația sănătoasă, echilibrul somn-veghe, comportament sexual protejat, vizite medicale regulate, utilizarea echipamentelor de protecție în diferite situații, etc. Câteva dintre comportamentele de risc de care trebuie să ne ferim sunt: sedentarismul, alimentația nesănătoasă, fumatul, consumul de alcool sau droguri, comportamentul sexual neprotejat, neutilizarea echipamentelor de protecție, nerespectarea unui program de controale medicale periodice.

Educația este un tip particular de acțiune umană, o intervenție sau direcționare, o categorie fundamentală a pedagogiei.

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”.

Există mai multe argumente ce pot fi aduse în favoarea realizării educației pentru sănătate în cadrul unităților de învățământ. În primul rând, unul dintre scopurile în sine ale activității din învățământ este informarea autorizată a copiilor și adolescenților privind diferite domenii ale culturii și științei, în paralel cu dezvoltarea de abilități practice. În acest sens, educația pentru sănătate, ca parte a științelor medicale, vizează nu numai transmiterea către elevi a unui bagaj informativ corect din punct de vedere științific, cât mai ales crearea unor comportamente individuale sănătoase, a unor atitudini ce corespund idealului educațional.

Școala este un loc ideal pentru difuzarea acestor cunoștințe în rândul maselor de tineri; nici o altă instituție nu are abilitatea și capacitatea de a cuprinde și de a se adresa, în timp, unui procent atât de ridicat din populație.

Unul dintre elementele esențiale pentru dezvoltarea impactului dorit este inițierea și realizarea programelor de educație pentru sănătate la vârste cât mai tinere. Conduita preventivă devine astfel un comportament care se edifică în timp în paralel cu dezvoltarea educativă. Asupra

unei persoane deja formate, adulte, astfel de activități au întotdeauna un impact mai redus decât acțiunile similare, realizate la vârste mai timpurii.

Educația pentru sănătate este cea mai eficientă modalitate de prevenire a îmbolnăvirilor, de îmbunătățire și menținere a stării de sănătate, de dezvoltare a unui stil de viață sănătos prin întărirea comportamentelor sănătoase..

O bună prevenție a comportamentelor de risc trebuie să înceapă de timpuriu. Copiii învață mai eficient când sunt implicați în luarea deciziilor cu privire la acel comportament, ei respectă regulile negociate împreună cu ei și nu cele impuse de adult. Este mai eficient ca prevenția să se focalizeze pe consecințele pe termen scurt ale unui comportament de risc.

Preșcolarul – este recomandat ca programele să accentueze aspectele pozitive ale unor comportamente, să contribuie la dezvoltarea abilităților de luare a deciziilor; se folosesc metode adecvate vârstei (jocuri).

Școlarul mic – apar noi roluri (elev), noi interacțiuni (cu profesorii), aceasta este perioada în care își însușesc relația cauză-efect și răspund bine la reguli. La această vârstă educația pentru sănătate este un proces gradual de transfer al responsabilității către copil.

Adolescentul – este o perioadă de risc pentru dezvoltarea comportamentelor nesănătoase, tinerii caută soluții la problemele cu care se confruntă. Este necesar să fie întărite comportamentele care au consecințe pozitive asupra sănătății și ignorate cele cu consecințe negative.

Legat de medicina dentară, educația pentru sănătate este parte integrantă a oricărui tratament dentar. Dincolo de terenul pacientului există numeroși factori favorizanți pentru carie și complicațiile ei, boala parodontală și cancer. Igiena deficitară sau incorectă, absența fluorizării, alimentația bogată în glucide, consumul de alcool și tutun, neprezentarea la medic pentru controale regulate sunt exemple de comportamente nesănătoase care favorizează instalarea afecțiunilor cavității orale.

Din aceste motive, educația pentru sănătate trebuie să fie parte integrantă a oricărui program preventiv, indiferent de categoria de vârstă căreia i se adresează. Sănătății dentare i se acordă mai puțină importanță în ceea ce privește identificarea simptomelor care pot compromite un trai sănătos. Datorită prevalenței crescute a cariilor dentare și a durerii cauzate de acestea, sănătatea orală deficitară este recunoscută în mod evident că fiind importantă pentru sănătate, confort, pentru calitatea vieții.

Sănătatea orală, componentă importantă a sănătății, presupune mai mult decât existența unor dinți sănătoși, ea referindu-se la întreaga cavitate bucală și având implicații profunde la nivelul organismului. O sănătate orală bună permite realizarea funcțiilor sociale (socializare, comunicare) și economice ale persoanei. În același timp, sănătatea orală precară are un rol important în declanșarea afecțiunilor digestive sau respiratorii, cu consecințe grave asupra organismului pe termen mediu și lung.

Principalele obstacole în asigurarea unei sănătăți orale a populației sunt legate de accesul la serviciile medicale (venituri reduse, lipsa asigurărilor medicale, proximitatea serviciilor stomatologice), dar și de educația deficitară a populației în privința igienei, a factorilor de risc și a importanței prevenției. Factorii de risc sunt nutriția deficitară, fumatul, alcoolul, dar și igiena orală inadecvată. (WHO)

Activitățile de prevenție/educație au un rol determinant în asigurarea unei sănătăți orale corespunzătoare a populației și trebuie să vizeze aspecte cum ar fi igiena cavității bucale, accesul la

servicii sau efectele adoptării unor comportamente indezirabile (fumat, nutriție deficitară, consum de alcool etc) asupra cavității bucale. Acestea trebuie să se desfășoare periodic și de la vârste fragede astfel încât să se asigure adoptarea unor comportamente dezirabile în rândul populației.

Se conturează în ceea ce privește sănătatea orală conceptul de ”două Românii”, adică ”o Românie” a celor care au un nivel de educație și al veniturilor mai ridicate, și România celor care se află în sărăcie, având resurse foarte limitate sau inexistente, nu au acces la infrastructura de sănătate sau la informații corecte și pe înțelesul fiecăruia legate de igiena orală. Un alt aspect de semnalat este acela al lipsei unui calendar prestabilit de vizită la medicul stomatolog, atât pentru adulți, cât, mai ales, pentru copii. În cazul copiilor situația este îngrijorătoare, lipsa unui program regulat de vizită la stomatolog determinând identificarea problemelor de sănătate orală abia la schimbarea dentiției, cu toate problemele care decurg de aici. Părinții nu conștientizează importanța unei bune sănătăți orale pentru copii și amână vizitele la stomatolog, iar în sistemul de educație cabinetele stomatologice școlare lipsesc. Lipsa cabinetelor școlare face imposibilă latura de prevenție și, mai mult decât atât, în aceste condiții informarea corectă a copiilor în ceea ce privește sănătatea orală devine imposibilă.

Școala reprezintă un mediu ideal pentru campaniile de promovare a sănătății orale datorită faptului că informațiile ajung pe toată durata procesului educațional la un număr mare de copii, inclusiv la cei cu status socio-economic scăzut și care sunt într-o continuă dezvoltare comportamentală și la vârsta la care încep să-și formeze obiceiurile. Programele școlare sunt accesibile pentru toți elevii, inclusiv pentru cei care nu au acces la o alte surse de informare, cum ar fi cabinetele de medicină dentară. La copii este de menționat dependența de familie și de școală: comportamentele față de sănătate sunt impuse și monitorizate de părinți și educatori, iar ulterior devin deprinderi. Este foarte important ca educația pentru sănătate orală să fie realizată în copilărie când se asimilează ușor informațiile și copiii se pot obișnui cu modalitățile corecte de igienizare personală și profesională.

Câteva dintre sfaturile de urmat pentru a avea dinți sănătoși sunt: periajul zilnic, de cel puțin două ori, folosirea unei paste de dinți cu fluor, reducerea consumului de carbohidrați, alimentația sănătoasă, fluorizări regulate, vizite la medicul dentist pentru control, detartraj și periaj profesional.

O atenție deosebită se acordă elevilor cu vârste între 6 și 12 ani, când apar pe arcadă primul și cel de-al doilea molar permanenți. Se pot realiza grupuri de discuții pe tema importanței igienei orale, demonstrații privind folosirea corectă a produselor de periaj, având ca scop îmbunătățirea nivelului de cunoștințe și schimbarea comportamentelor față de sănătatea orală la școlari.

Pentru școlarii cu vârste între 6 și 12 ani se pot realiza lecții de educație pentru sănătate orală care abordează câteva aspecte importante ale sănătății orale la școlari:

- periajul dentar personal: frecvența corectă a periajului personal, periajul „măselelor din spate”, folosirea pastei de dinți cu fluor, tipul de periută cu peri moi; folosirea aței dentare cu ajutorul părinților;
- dieta necariogenă: reducerea numărului de gustări între mese; indicarea unor alimente sănătoase pentru dinți („un morcov bun și sănătos”) și a celor cariogene (dulciuri);
- descrierea plăcii microbiene dentare într-un limbaj ușor de înțeles pentru copii și prezentarea mecanismului de producere a cariei dentare;
- importanța prezentării regulate la medicul dentist care trebuie privit de către copil ca un prieten; responsabilizarea copilului: dentistul îți face controlul, dar important este ca fiecare copil să aibă grijă de dinții lui (igiena dinților și alimentație corectă).

Programele de educație despre sănătate în școli pot fi conduse de universități (cadre didactice și studenți), autorități de sănătate publică, diferite organizații non-profit și personalul din cabinetele medicale școlare. Educația pentru sănătatea orală trebuie aplicată în completarea tratamentului stomatologic curativ și preventiv realizat în cabinetele dentare (școlare). Pentru îmbunătățirea stării de sănătate orală a copiilor este bine ca proiectele de promovare a sănătății să sublinieze importanța vizitei la medicul dentist, încă din copilărie, pentru că acesta este o sursă calificată de informare în ceea ce privește îngrijirea orală. Acțiunile de promovare a sănătății în rândul copiilor trebuie să se concentreze și asupra familiei și profesorilor, pentru ca eficiența acestor programe derulate să fie maximă și pentru a deține controlul asupra factorilor de risc ce pot interveni în viața copiilor .

Legătura dintre școală, părinți și comunitate este esențială. Este de dorit informarea părinților și implicarea activă a cadrelor didactice (au o influență mare asupra elevilor datorită faptului că sunt modele pentru aceștia și pentru că petrec foarte mult timp împreună, elevii având tendința de a le „copia” obiceiurile) care pot repeta mesajul transmis de profesioniștii în stomatologia comunitară în timpul activităților din școală. Pentru a fi eficiente, programele de educație trebuie să implice activ școlarii, părinții și profesorii și să vizeze informarea corectă și într-un mod adecvat vârstei elevilor, precum și motivarea lor pentru îmbunătățirea comportamentului față de sănătatea orală.

Bibliografie:

- Alina Coman – 2008 – “Tehnici de comunicare “ – Bucuresti – România – Editura C.H.Beck
- Moraru R, Dumitrache A. Comunicare și educație in sănătatea orală. Editura Cerma, București; 2003.
- Nigel B. Pitts, Detection, Assesment, Diagnosis and Monitoring of Caries, Monographs in Oral Science, Editor: Pitts, N.B. (Dunde) Karger; 2009;21.
- Oltean D, Pătroi G, Cuculescu M. Stomatologie preventivă. Ed. Anotimp, 1996
- Cuculescu M. Prevenție primară în carie și parodontopatii. Ed. Didactică și Pedagogică R.A., București, 2010
- Adina Dumitrache, Florin Lăzărescu, Ș. L. Dr. Ruxandra Sfeatcu, Dragoș Stanciu, Anca Temelcea-2011-"Ghid de profilaxie "
- H.T. Dumitriu - Tratat de paradontologie - Ed.Viața Medicală;
- Iliecu A., Gafar M. - Cariologie și odontoterapie restauratoare - Ed. Medicală, București 2002;

IMPLEMENTAREA INTELIGENȚEI ARTIFICIALE ÎN ȘCOALĂ: O REVOLUȚIE EDUCAȚIONALĂ

**Brînzoi Gabriel Adrian-Operator-Date
Școala Gimnazială Mihai Eminescu
Roșiori de Vede, Teleorman**

Inteligența artificială (IA) devine din ce în ce mai prezentă în toate domeniile, inclusiv în educație. Implementarea IA în școli nu este doar o tendință modernă, ci o oportunitate de a transforma procesul educațional, oferindu-le elevilor experiențe de învățare mai personalizate și eficiente.

1. Personalizarea procesului de învățare

Una dintre cele mai mari avantaje ale introducerii IA în școli este capacitatea acesteia de a oferi o educație personalizată. Algoritmii de inteligență artificială pot analiza comportamentele de învățare ale elevilor și pot adapta materialele educaționale în funcție de nevoile și ritmul fiecăruia. Spre exemplu, platformele de învățare bazate pe IA pot monitoriza progresul individual, identificând punctele forte și slăbiciunile fiecărui elev, astfel încât profesorii să poată oferi suport ținut. În plus, IA poate oferi exerciții suplimentare sau diferite metode de predare pentru a ajuta elevii care întâmpină dificultăți.

2. Automatizarea sarcinilor administrative și de evaluare

IA poate fi folosită pentru a automatiza o serie de sarcini administrative care consumă mult timp, cum ar fi corectarea testelor și generarea de rapoarte. Acest lucru eliberează profesorii de sarcinile repetitive și le permite să se concentreze mai mult pe interacțiunea directă cu elevii și pe pregătirea lecțiilor. Evaluarea automatizată bazată pe IA poate asigura corectitudine și consecvență în notare, eliminând potențialele erori umane sau subiectivitatea.

3. Tutorii virtuali

O altă inovație importantă a IA în educație este introducerea tutorilor virtuali. Aceștia pot oferi sprijin suplimentar elevilor în afara orelor de curs. Tutorii virtuali pot răspunde la întrebări, oferi explicații suplimentare și ghida elevii prin materialul educațional la orice oră, oferindu-le o modalitate de a învăța într-un ritm propriu. Această tehnologie poate reduce dependența de resursele umane și poate oferi sprijin constant, mai ales în sistemele de învățământ unde resursele umane sunt limitate.

4. Învățare adaptativă

Prin IA, sistemele educaționale pot deveni adaptative, ajustându-se în timp real la nevoile elevilor. De exemplu, dacă un elev întâmpină dificultăți într-un anumit subiect, sistemele de IA pot recunoaște acest lucru și pot oferi resurse suplimentare sau exerciții de consolidare. Pe de altă parte, elevii care învață mai rapid pot primi provocări suplimentare pentru a-și menține interesul și progresul. Această abordare flexibilă este benefică în special în clasele mari, unde profesorilor le poate fi dificil să ofere atenție individuală fiecărui elev.

5. Provocări și limitări ale IA în educație

Deși beneficiile IA în educație sunt semnificative, există și o serie de provocări care trebuie abordate. Una dintre principalele îngrijorări este accesul inegal la tehnologie. În multe regiuni, școlile nu dispun de resursele necesare pentru a implementa soluții tehnologice avansate. De asemenea, utilizarea excesivă a IA ar putea duce la scăderea interacțiunii umane în educație, ceea ce ar putea afecta dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale elevilor.

Mai mult, există întrebări etice legate de confidențialitatea datelor elevilor. Sistemele de IA colectează o cantitate mare de date despre comportamentele de învățare ale elevilor, iar aceste date trebuie gestionate și protejate cu atenție. În plus, IA nu poate înlocui complet rolul profesorilor; aceștia rămân esențiali pentru a oferi ghidare emoțională și morală, aspecte pe care tehnologia nu le poate replica.

6. Impactul pe termen lung

Implementarea IA în educație are potențialul de a schimba fundamental modul în care copiii învață. Pe termen lung, elevii vor deveni mai autonomi și responsabili pentru propriul lor proces de învățare. Sistemele de IA pot contribui la dezvoltarea unor noi forme de evaluare, care să se concentreze mai mult pe competențe practice și aplicabilitatea în viața reală, decât pe reținerea informațiilor. În plus, profesorii vor putea folosi datele furnizate de IA pentru a-și îmbunătăți metodele de predare și a identifica cele mai eficiente strategii educaționale.

Concluzie

Inteligența artificială are potențialul de a transforma radical educația, oferind o experiență de învățare mai personalizată, flexibilă și eficientă. Totuși, pentru a profita pe deplin de beneficiile IA, este esențial ca școlile să fie echipate corespunzător și să fie stabilite reguli clare privind utilizarea și protecția datelor. IA nu ar trebui să înlocuiască complet profesorii, ci să completeze și să îmbunătățească activitatea acestora, permițându-le să se concentreze pe aspectele umane ale educației. Pe măsură ce IA devine tot mai integrată în școli, aceasta va modela viitorul educației și al generațiilor viitoare.

IMPORTANȚA CONSILIERII PSIHOPEDAGOGICE A COPILOR CU C.E.S.

**Profesor psihopedagog Stela Dumitru,
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Roșiori de Vede**

Motto:

“Există un singur mod de a înțelege oamenii, anume de a nu ne grăbi să-i judecăm, ci de a trăi în preajma lor, a-i lăsa să se explice, să se dezvăluie zi de zi și să se zugrăvească ei înșiși în noi”

Charles Sainte Beuve

Într-o abordare incluzivă toți elevii trebuie considerați la fel de importanți, fiecăruia trebuie să îi fie valorificate calitățile, pornind de la premisa că fiecare elev este educabil, capabil să realizeze ceva bun.

Consilierea psihopedagogică reprezintă sprijinul acordat elevului în explorarea și înțelegerea propriei identități, în dezvoltarea unor strategii de rezolvare a problemelor și luare a deciziei.

Spre deosebire de consilierea psihopedagogică a copiilor din învățământul de masă, consilierea psihopedagogică a copiilor cu cerințe educaționale speciale prezintă o serie de particularități, pe care voi încerca să le evidențiez în cele ce urmează.

Într-o proporție foarte mare, acești copii, pe lângă dizabilitățile psihice, fizice sau senzoriale pe care le pot avea, întâmpină și o serie de dificultăți afectiv-motivaționale, comportamentale, de adaptare și integrare școlară și socio-profesională.

Sintagma cerințe educaționale speciale (C.E.S.) semnifică necesitatea unei abordări diferențiate și specializate a educației copiilor cu dizabilități/deficiențe mintale, intelectuale, a celor cu afecțiuni neuropsihice, neurofiziologice, senzoriale, fizice sau somatice. Cerințele educaționale speciale solicită abordarea actului educațional ținându-se cont, cu prioritate, de capacitatea elevului deficient sau aflat în dificultatea de a înțelege și valorifica conținutul învățării, și adaptarea actului educațional la particularitățile individuale și la caracteristicile unei anumite deficiențe de învățare.

Activitatea educațională în cazul copiilor cu C.E.S. presupune o intervenție specifică prin care, în paralel cu actul instructiv-educativ, sunt desfășurate programe de abilitare-reabilitare-recuperare.

Copiii cu cerințe educaționale speciale au nevoie de o abordare personalizată în ceea ce privește demersurile pe care le întreprindem în educația lor. Fiecare copil este unic, motiv pentru care, există posibilitatea ca, la un moment dat, într-un domeniu sau altul al învățării, el să prezinte anumite cerințe educaționale specifice pentru a putea înțelege și a-și valorifica la maximum potențialul său în domeniul respectiv.

Pentru ca acești copii să depășească dificultățile de natură psihică, fizică, senzorială sau de învățare și adaptare școlară, au nevoie, pe lângă sprijinul educațional, de consiliere psihopedagogică.

Consilierea psihopedagogică presupune acțiunea de prevenire, ameliorare sau eliminare a tulburărilor emoționale și comportamentale, dezvoltarea personală și rezolvarea de probleme cu care elevii, în special, se pot confrunta în cadrul activităților școlare.

“Scopul fundamental al consilierii educaționale este funcționarea psihosocială optimă a elevului, a grupului de elevi. Acest scop poate fi atins prin trei obiective ale consilierii:

-Promovarea sănătății și a stării de bine

-Dezvoltare personală (mentală, educațională și socială a elevilor)

-Prevenția situațiilor de criză personală sau educațională în școală. “ (Băban,2003):

Comportamentele noastre apar ca urmări ale existenței unor nevoi, dorințe sau credințe.

Cunoașterea și conștientizarea corectă a ceea ce ne determină comportamentul, ne ajută să ne raportăm corespunzător față de acel comportament.

În scopul unei încadrări corecte a comportamentului respectiv, este necesar ca el să fie operaționalizat pentru a-l putea descompune în elemente măsurabile și observabile. Pentru a afla cărei nevoi îi corespunde acel comportament este nevoie să îl observăm o perioadă de timp.

Identificarea comportamentului care ar trebui schimbat/modificat și a funcției pe care acesta o are se realizează prin analiza funcțională. Aceasta constă în identificarea contextului și a elementelor activatoare care declanșează un anumit comportament, precum și identificarea consecințelor pe care le atrage comportamentul respectiv, fapt care permite construirea ulterioară a unei strategii de intervenție și de modificare comportamentală.

Strategiile și tehnicile de modificare comportamentală folosite în consiliere au drept obiectiv înlocuirea unor comportamente indezirabile cu internalizarea unor comportamente pozitive, precum și oferirea de noi alternative comportamentale.

Cadrele didactice care lucrează cu copiii cu cerințe educaționale speciale întâlnesc în munca lor de fiecare zi o serie de probleme dificile, în principal în încercarea de a menține atenția copiilor, de a le dezvolta motivația de învățare, receptivitatea și implicarea în activitățile școlare și de a păstra în clasă o atmosferă propice studiului. Sigur că, toți profesorii, indiferent de tipul de copii cu care lucrează, trebuie să facă față acestor imperative, însă profesorii din școlile speciale lucrează cu copii al căror comportament este afectat de multiple deficiențe, inclusiv mintală, copii cu tulburări de personalitate, copii cu probleme de comportament și integrare școlară și socială.

Un comportament problemă nu are o cauză singulară, unică pentru toți indivizii. Deși comportamentele pot fi încadrate în categorii, în fiecare caz în parte motivele sau funcțiile acestora sunt foarte diferite. Identificarea și analizarea cauzelor care stau la baza comportamentelor elevului și a consecințelor pe care aceste comportamente le au, pot oferi consilierului suficiente date pentru dezvoltarea strategiilor, metodelor și tehnicilor de intervenție menite să-l ajute pe elev să se autocunoască, să-și transforme modul de a gândi despre sine și despre ceilalți și să-și formeze atitudini și comportamente pozitive, acceptabile

Așa cum am arătat anterior, printre obiectivele generale ale consilierii școlare identificăm posibilitatea ca toți copiii să experimenteze trăiri pozitive în relațiile sociale (cu profesorii, părinții și alte persoane cu care vin în contact), să fie capabili să-și înțeleagă trăirile, să-și dezvolte stima de sine, să dobândească abilități de a face față situațiilor, astfel încât să fie capabili să rezolve problemele firești, specifice vârstei, să dezvolte o atitudine pozitivă față de viață, să conștientizeze responsabilitatea pentru faptele, atitudinile și comportamentele lor.

Având în vedere funcțiile consilierii școlare (intervenție în criză, remediere, prevenție, dezvoltare personală) putem afirma că aceasta este unul dintre elementele importante ale actului educațional, fără de care, activitatea școlară și integrarea școlară și socială a elevului ar fi mult îngreunate, uneori chiar dificil de realizat.

În cadrul învățământului special, tot ceea ce presupune activitate cu elevul se realizează în baza unui plan de servicii individualizat și a unui program de intervenție personalizat, indiferent că vorbim despre activitatea la clasă, despre terapia tulburărilor de limbaj, consiliere școlară sau kinetoterapie.

Toate persoanele, cu sau fără cerințe educaționale speciale au, la un moment dat, nevoie de consiliere, se pot afla în situații dificile care le pot afecta activitățile de zi cu zi, în mediul școlar, profesional, familial sau social. Cu atât mai mult, copiii cu C.E.S..

Ca urmare a dizabilităților de natură fizică, senzorială sau mentală, această categorie de copii este afectată din cauza etichetării, a mentalităților și a dificultăților pe care le întâmpină în integrarea în școală și societate.

Astfel, datorită percepției distorsionate a persoanelor cu dizabilități, caracteristicile anumitor cazuri sunt generalizate de către membrii comunității și atribuite tuturor persoanelor cu dizabilități. Consecința constă în perceperea copiilor cu dizabilități ca fiind marcați de limite importante, altele decât cele care decurg din problematica specifică. Din acest punct de vedere, consilierul trebuie să fie informat în privința condițiilor de mediu social în care trăiește copilul cu dizabilități.

Unul din obiectivele specifice ale consilierii psihopedagogice a copiilor cu cerințe educaționale speciale constă în evidențierea influențelor negative ale mediului și izolarea factorilor supraadăugați la nevoile reale, specifice, ale acestora.

Consilierea psihopedagogică a copiilor cu cerințe educaționale speciale prezintă caracteristici specifice și se desfășoară în colaborare și cu alți specialiști (medici, psihologi, psihopedagogi, asistenți sociali), implicând și școala și familia.

Consilierul școlar, în etapa de evaluare a cazului de consiliat, obține informații despre starea de sănătate fizică și psihică, personalitatea, atitudinile și conduita copilului, le analizează, evidențiază aspectele pozitive, posibilitățile și oportunitățile de integrare (școlară, profesională, socială), de maximizare a potențialului copilului în vederea integrării sale.

Consilierul școlar evaluează elevii, utilizând teste, chestionare, ancheta pe bază de interviu, observația directă și sistematică. Rezultatele obținute ajută la identificarea unor aspecte afectiv-motivaționale, atitudinale și comportamentale pe baza cărora urmează să fie proiectate programele de consiliere.

Obiectivele cuprinse în programele de consiliere psihopedagogică vizează cunoașterea și auto-cunoașterea elevilor, conștientizarea și asumarea dizabilităților, a atitudinilor și a comportamentelor indezirabile, formarea și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive și creșterea stimei de sine, prevenția și eliminarea comportamentelor indezirabile, evitarea situațiilor de criză, a inadapării și incapacității de integrare școlară și socială.

“Abilitățile sociale și emoționale ale elevilor sunt esențiale pentru succesul în cadrul școlii și în viața de zi cu zi”. (Elias et al., 1997, *Promoting social and emotional learning: Guidelines for educators*). Includem aici abilitățile de comunicare, abilitățile de interacțiune socială, abilitățile de implicare activă, productivitatea, rezolvarea problemelor prin colaborare, cunoașterea de sine, cunoașterea propriilor emoții, autoreglarea.

De cele mai multe ori avem tendința de a scoate în evidență ceea ce este negativ din comportamentul celor din jur, din comportamentul copiilor.

“Persoanele cu dificultăți de învățare au experimentat mai mult eșecul în diverse aspecte ale vieții lor. În plus, ele rămân puternic dependente de alții pentru satisfacerea nevoilor lor; ca atare, reprezentarea de sine le poate fi săracă, iar stima de sine scăzută” (Zarkowska și Clements, 1994, *Problem Behaviour and People with Severe Learning Disabilities*).

În Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată în unanimitate de către Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989, în art.23, se arată că *„pentru copiii handicapați fizic și mintal trebuie să se asigure o viață plină și decentă, în condiții care să le garanteze autonomia și să le faciliteze participarea lor activă la viața colectivității...să aibă efectiv acces la educație, la formare, la îngrijirea sănătății, la reeducare, la pregătire pentru reangajare în muncă, la activități recreative, beneficiind de aceste servicii de o manieră corespunzătoare, care să asigure o integrare socială cât se poate de completă și o dezvoltare individuală, incluzând dezvoltarea sa culturală și spirituală”*. (***Convenția cu privire la drepturile copilului, în *Drepturile omului. Documentar pentru predarea cunoștințelor din domeniul drepturilor omului în învățământul preuniversitar*, ISBN, 1995, p.121)

Prin activitățile de consiliere psihopedagogică se urmărește schimbarea atitudinii elevului, precum și schimbarea atitudinii părinților, a cadrelor didactice în relația elevi-părinți-cadre didactice. Prevenția și terapia comportamentelor dezadaptative ale elevilor se poate realiza prin schimbarea modului de a gândi și a atitudinii părinților. Schimbările atitudinii părinților conduc, de cele mai multe ori la schimbări în comportamentul elevului. Timpul liber petrecut de părinți alături de copii, atenția acordată acestora, activitățile desfășurate în aer liber, generează stări pozitive, dezvoltă personalitatea, abilitățile de comunicare și de colaborare ale copiilor.

„Timpul liber produce dispoziții pozitive, este asociat cu stările generale pozitive, oferă o modalitate unică de a descoperi interesele, talentele fiecărui individ în parte, dezvoltă personalitatea și abilitățile de colaborare” (Stone, 1987).

Familia este unul dintre principalii factori care influențează dezvoltarea psihofizică armonioasă a copilului. Aspectele pozitive sau negative din familie se răsfrâng și asupra copilului. Violența din familie, lipsa autorității părinților, a controlului, precum și a afecțiunii acestora conduc de cele mai multe ori la inadaptare socială. Familiile în care există o stare conflictuală și carențe psihoafective și psihomorale afectează grav și uneori ireversibil procesul de maturizare psihologică și psihosocială a personalității copiilor. Autoritatea excesivă sau agresivitatea în familie au efecte negative în planul dezvoltării și evoluției personalității viitorului tânăr.

Este necesar să schimbăm atitudinile părinților raportate la elev și la procesele de educație pentru a putea identifica rezultate evidente în comportamentele elevului.

Pentru reușita intervenției psihopedagogice este necesară consilierea familiei și a relațiilor din familie, dar și a cadrelor didactice și a celorlalți actori ai educației, a relațiilor în clasă ce ar putea avea influențe asupra personalității și comportamentului copilului, cu scopul de a ajuta copilul să-și depășească dificultățile emoționale și comportamentale, identificând factorii specifici care contribuie la apariția acestor probleme, analizând modul în care aceștia interacționează.

Consilierul școlar oferă consiliere elevului și a familiei sale, precum și cadrelor didactice de la clasă, care au nevoie de ajutor în gestionarea situațiilor dificile sau de criză.

Comportamentul agresiv reprezintă o tulburare de conduită care cu greu poate fi modificată chiar și la vârsta copilăriei, motiv pentru care, succesul consilierii depinde de colaborarea strânsă dintre familie, cadre didactice, consilier școlar și, nu în ultimul rând, alți specialiști din domeniul psihoterapiei.

Activitatea consilierului școlar cu elevii cu C.E.S. este una dificilă, deoarece capacitatea acestora de înțelegere și comunicare este redusă, aflându-se uneori la limita inferioară, de cele mai multe ori familia ori nu este prezentă, ori nu are capacitatea sau dorința de a interveni în reabilitarea copilului, copil care, în cele mai multe cazuri, prezintă tulburări de comportament tocmai datorită lipsei de afecțiune, atașament și stabilitate familială.

Rezultatele activității de consiliere psihopedagogică a elevilor cu C.E.S. parcurg un traseu anevoios și datorită faptului că, munca consilierului, ceea ce acesta clădește în ședințele de consiliere, nu are, de obicei, susținere în mediul familial al elevilor. Este nevoie de eforturi susținute și

desfășurate pe o perioadă mai mare de timp, pentru ca aceste rezultate să apară și să aibă efecte pozitive asupra personalității și comportamentului elevilor cu C.E.S.

Copiii din învățământul special au nevoie de susținere permanentă din punct de vedere emoțional și motivațional.

"Dacă omul n-a primit decât o educație defectuoasă sau rea, el devine cel mai îngrozitor animal pe care l-a produs pământul. De aceea legiuitorul trebuie să facă din educația copiilor prima și cea mai serioasă din preocupările sale."

Platon

Bibliografie:

- Băban A.(coord.)2003, Consiliere educațională. Ghid metodologic pentru orele de dirigiență și consiliere. Cluj-Napoca:Editura Psinet
- Convenția cu privire la drepturile copilului, în Drepturile omului. Documentar pentru predarea cunoștințelor din domeniul drepturilor omului în învățământul preuniversitar, ISBN, 1995, p.121)
- Elias et al., 1997, Promoting social and emotional learning: Guidelines for educators)
- Gherguț, Alois, Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale, Ed. Polirom, București, 2006
- Zarkowska și Clements, 1994, Problem Behaviour and People with Severe Learning Disabilities).

IMPORTANȚA METODELOR ACTIV-PARTICIPATIVE ÎN DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE A ELEVILOR

Profesor GOGOI DANIELA

Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” Roșiori de Vede

Principala tendință a învățământului românesc urmărește dezvoltarea gândirii critice a elevilor, prin folosirea metodelor și tehnicilor activ-participative noi, care pun accentul pe participarea copilului și îl plasează pe acesta în centrul procesului de învățare. Învățarea este un act personal care cere participare personală. O învățare eficientă este cea în care elevul e implicat. El trebuie considerat, de mic, drept un participant activ și creativ la propria formare. Formarea unor deprinderi de învățare interactiv-creativă, trebuie formate, fixate și consolidate de timpuriu, pentru a avea un efect formativ mai eficient, materializat în dezvoltarea capacităților intelectuale superioare.

În acest context, obiectivul major este de a-i înarma pe elevi cu metoda de a învăța ("a învăța să înveți"), prevenind astfel, acumularea pasivă a cunoștințelor și asigurând un învățământ activ.

Pornind de la ideea că învățământul activ se realizează cu ajutorul metodelor participativ-inovative, se impune folosirea cât mai redusă a acelor activități care limitează activizarea și extinderea utilizării metodelor moderne, active, care dezvoltă gândirea, capacitatea de investigație a elevilor, precum și participarea lor activă la asimilarea cunoștințelor, la munca independentă, deprinderea de a aplica în practică cele însușite.

Metode activ-participative sunt acelea care supun copilul la un efort psihic și fizic, dedus din corelarea strânsă a gândirii și acțiunii, a activității intelectuale și experiențelor practice. Spre deosebire de cele tradiționale, care încorsetează elevul într-o rețea de expresii fixe sau de reguli rigide, aceste metode implică elevul în interacțiunea lui cu obiectele învățării, care determină un maximum de activism al structurilor operațional-mintale în raport cu sarcinile de învățare în care este angajat acesta. Profesorul nu trebuie să predea elevilor cunoștințe gata elaborate ci să îi pună în ipostaza de a le descoperi singuri plecând de la ceea ce știu deja, deoarece „activ” este elevul care depune un efort intelectual, un efort de reflecție personală, interioară și abstractă, care întreprinde o acțiune mintală de căutare, de investigare și redescoperire a adevărilor, de elaborare a noilor informații și nu cel care se menține la nivelul acțiunii concret-senzoriale, perceptive, intuitive și nici cel care receptează și apoi reproduce cunoștințele. A „gândi critic” înseamnă a emite judecăți proprii, a accepta părerile altora, a fi în stare să-ți recunoști greșelile tale și să le poți corecta, a accepta ajutorul altora și a-l oferi celor care au nevoie de el. Procesul de formare interactiv presupune acțiune atât din partea profesorului cât și din partea elevului. Metodele inovative presupun o învățare prin comunicare, prin colaborare, care produce o confruntare de idei, opinii și argumente, creează situații de învățare centrate pe disponibilitatea și dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă și activă, pe influența reciprocă din interiorul microgrupurilor și interacțiunea socială a membrilor unui grup. Specific metodelor interactive este faptul că ele promovează interacțiunea dintre mințile participanților, dintre personalitățile lor, ducând la o învățare mai activă și cu rezultate evidente.

Metodele interactive creează deprinderi, facilitează învățarea într-un ritm propriu, stimulează cooperarea, nu competiția; sunt atractive și pot fi abordate din punct de vedere al diferitelor stiluri de învățare; sunt un element de bază al strategiilor didactice, în strânsă relație cu mijloacele de învățământ și cu modalitățile de grupare a elevilor. De aceea, opțiunea pentru o anumită strategie didactică condiționează utilizarea unor metode de învățământ specifice. Totodată, metodele de învățământ fac parte din condițiile externe ale învățării, care determină eficiența acestora. De aici, decurge importanța alegerii judicioase a metodelor corespunzătoare fiecărei activități didactice.

Capacitatea de a gândi critic se dobândește în timp, permițând copiilor să se manifeste spontan, fără îngrădire, ori de câte ori există o situație de învățare, fără să le fie teamă de reacția celor din jur, de părerile lor și le dă putere și încredere de analiză și reflexie. Gândirea critică înseamnă și transmiterea propriilor idei și înțelegerea ideilor altora, făcând comunicarea mult mai benefică și productivă. Mai mult, accelerează însușirea noilor cunoștințe și descoperirea conexiunilor dintre acestea.

După funcția didactică principală, s-a propus următoarea clasificare (C.L Oprea, 2009):

Metode și tehnici de predare-învățare interactivă în grup	Metode și tehnici de fixare și sistematizare a cunoștințelor și de verificare / evaluare alternativă interactivă
Metoda predării/învățării reciproce Mozaicul Cascada Metoda turnirurilor între echipe Metoda schimbării perechii Metoda piramidei Învățarea dramatizată Problematizarea de grup Studiul de caz Conversația euristică etc.	Harta cognitivă Matricele Lanțurile cognitive Scheletul de pește Diagrama cauzelor și a efectului Pânza de păianjen Tehnica florii de număr Metoda RAI Cartonașele luminoase Jurnalul reflexiv etc.

Avantajele dezvoltării gândirii critice pentru elevi sunt :

- libertatea de a-și exprima propriile idei; respectul față de opiniile celor din jur;
- realizarea de conexiuni logice între idei și argumente proprii,
- construirea de argumente și idei noi pe baza celor acumulate până la momentul actual; creșterea încrederii în sine, a motivării în actul învățării;
- dezvoltarea spiritului critic, autocritic și argumentativ;
- stimularea implicării în munca de echipă, a cooperării și comunicării interpersonale;
- plasarea copilului în centrul procesului educativ prin solicitare individuală și personalizată.

Aspectele și situațiile specifice, care pot duce la dezvoltarea gândirii critice, complexe, la elevi, pot fi considerate următoarele :

- încurajarea copiilor să pună cât mai multe întrebări;
- exersarea comunicării prin organizarea de discuții și dezbateri între copii, între cadrul didactic și elevi; activizarea copiilor prin solicitarea lor de a opera cu idei, concepte, obiecte în vederea reconsiderării acestora și a emiterii de noi variante;
- cultivarea spiritului critic și autocritic, constructiv, a capacității de argumentare și de căutare a alternativelor; organizarea de discuții pe anumite teme, inițierea de jocuri, excursii;
- oferirea perspectivei de a privi altfel lucrurile, de a-și pune întrebări neobișnuite despre lucruri obișnuite; libertatea în exprimarea cunoștințelor, ideilor , a faptelor;
- stimularea interesului către nou, necunoscut , către găsirea soluției după depunerea unui efort de căutare, ceea ce duce la satisfacția personală.

În școala modernă, dimensiunea de bază în funcție de care sunt considerate metodele de învățământ este caracterul lor activ, adică măsura în care sunt capabile să declanșeze angajarea elevilor în activitate, concretă sau mentală, să le stimuleze motivația, capacitățile cognitive și creatoare. Metodele interactive îl motivează pe copil, îi oferă o încărcătură afectivă deosebită. Prin metodele interactive de grup, copiii își exersează capacitatea de a selecta, combina, învăța lucruri de care vor avea nevoie în viața de școlar și de adult.

Metodele și strategiile interactive/activ-participative ne oferă astfel trăiri și satisfacții pedagogice/profesionale pe care le putem împărtăși cu copiii și cu ceilalți parteneri la educație, tocmai pentru a îndeplini obiectivul moral și misiunea educativă pe care îl are orice dascăl în general,

Bibliografie:

- Cerghit, Ioan, „Metoda de învățământ”, E. D. P., București 1997.
- Călin M., „Educarea creativității”, în Teoria Educației, Editura All, București, 1996.
- Pintilie, M., „Metode moderne de învățare-evaluare”, Editura Eurodidact, Cluj, 2002

IMPORTANȚA STUDIERII DISCIPLINELOR SOCIO-UMANE – FORMAREA TINERILOR PENTRU VIITOR

Profesor: Neguț Despina
Colegiul Național „Anastasescu” Roșiori de Vede

Educația nu înseamnă doar acumularea de cunoștințe tehnice sau științifice, ci și dezvoltarea unor abilități esențiale pentru înțelegerea și gestionarea vieții în societate. Disciplinele socio-umane, precum logica, economia, filosofia, psihologia sau sociologia, joacă un rol vital în formarea tinerilor, oferindu-le instrumentele necesare pentru a analiza critic realitatea înconjurătoare, a lua decizii informate și a naviga într-o lume complexă și dinamică. În liceu, aceste materii au un impact deosebit asupra dezvoltării intelectuale, morale și civice a elevilor, pregătindu-i nu doar pentru viitoarele cariere, ci și pentru rolul de cetățeni activi și responsabili.

Atât părinții, cât și elevii s-ar putea întreba dacă studierea acestor discipline are o justificare pedagogică. Răspunsul este, fără îndoială, afirmativ, deoarece includerea științelor socio-umane în programa școlară este fundamentată pe idealul educațional care reflectă tipul de personalitate pe care școala își propune să-l formeze. Scopul acestui articol este de a susține prin argumente importanța studierii științelor socio-umane în liceu, oferind în continuare câteva motive ce demonstrează relevanța acestor conținuturi și, implicit, dezvoltarea unor competențe specifice.

Studierea disciplinelor socio-umane la liceu contribuie în mod fundamental la dezvoltarea gândirii critice. Într-o societate marcată de o abundență de informații, uneori contradictorii sau false, capacitatea de a evalua obiectiv datele și de a lua decizii bine fundamentate este mai importantă ca niciodată. Discipline precum logica le oferă elevilor instrumente pentru a raționa coerent, pentru a evita erorile de argumentare și pentru a construi discursuri clare și persuasive. Aceste abilități nu sunt esențiale doar în cariera academică sau profesională, ci și în viața de zi cu zi, în interacțiunile personale și sociale.

Gândirea critică nu presupune doar capacitatea de a identifica erorile logice sau de a construi argumente solide, ci și o atitudine deschisă, flexibilă și sceptică față de informațiile primite.

Studierea disciplinelor socio-umane nu se limitează doar la acumularea de cunoștințe despre om și societate, ci include și formarea abilităților de a organiza și utiliza eficient informațiile. În esență, aceste științe îi învață pe elevi cum să învețe, dezvoltându-le metode eficiente de învățare și gândire critică. Totodată, ele sprijină evoluția personalității elevului, punând accent pe capacitatea acestuia de a acționa autonom și de a relaționa într-un mod constructiv cu ceilalți.

Prin intermediul științelor socio-umane, elevii nu doar că dobândesc informații esențiale, ci și dezvoltă abilități adaptate la realitățile și provocările societății contemporane. Înțelegerea modului de funcționare a gândirii logice, a mecanismelor psihologice și a dinamicilor socio-economice le oferă tinerilor o viziune clară asupra lumii, ajutându-i să se adapteze și să interacționeze eficient cu mediul înconjurător. Aceste cunoștințe le dezvoltă creativitatea, capacitatea de gândire critică, abilitățile de comunicare și un comportament adecvat în diverse contexte sociale.

Obiectivul principal al studierii acestor discipline la nivel liceal este formarea personalității elevilor în conformitate cu valori științifice, umaniste și moral-civice. Elevii își dezvoltă competențe esențiale precum analiza, sinteza, abstractizarea și generalizarea, fiind pregătiți să abordeze probleme filosofice, psihologice, economice, politice și civice contemporane într-o manieră sistematică și profundă.

Fiecare disciplină din această arie curriculară se axează pe o anumită categorie de fenomene și procese, pe care le explică în mod riguros.

Înțelegerea modului în care funcționează economia și societatea este esențială pentru tinerii care urmează să devină adulți responsabili. Disciplina de economie, de exemplu, îi ajută pe elevi să înțeleagă conceptele fundamentale ale piețelor, mecanismele financiare și economice, precum și impactul deciziilor economice asupra vieții personale și asupra comunității în ansamblu. Elevii învață despre concepte precum cererea și oferta, inflația, investițiile sau globalizarea – cunoștințe esențiale pentru a înțelege lumea contemporană. Un aspect important al studiului economiei este formarea abilității de a formula legi economice utilizând limbajul matematic. Elevii sunt încurajați să definească concepte și categorii economice, să realizeze comparații între fenomene economice și să interpreteze texte de specialitate. Această abordare le dezvoltă nu doar cunoștințele, ci și capacitatea de a argumenta opinii și de a rezolva probleme economice, esențiale într-o lume în continuă schimbare.

În același timp, disciplinele precum sociologia și psihologia îi ajută pe elevi să înțeleagă structurile sociale și dinamica relațiilor interumane. Aceste cunoștințe le oferă o viziune mai clară asupra interacțiunilor din societate, a problemelor sociale și a cauzelor conflictelor sau inegalităților. Astfel, elevii devin mai conștienți de rolul lor ca membri activi ai societății și dobândesc competențele necesare pentru a contribui la rezolvarea problemelor comunitare.

În clasa a XII-a, studiul disciplinei **Filosofie** le oferă elevilor o oportunitate valoroasă de a explora și analiza problemele fundamentale ale existenței umane. Această disciplină îi ajută să cunoască și să înțeleagă soluțiile propuse de diverși filosofi, precum și modalitățile de argumentare specifice. Elevii sunt încurajați să analizeze semnificația conceptelor filosofice și să reinterpreteze aceste idei într-o manieră personală, facilitând astfel realizarea de comparații între stiluri de filosofare diferite și sinteze tematice.

Un aspect central al studiului filosofiei este cultivarea gândirii critice și reflexive. Filosofia evidențiază importanța de a gândi profund și critic, ajutând elevii să dezvolte trăsături de personalitate precum toleranța, empatia și deschiderea către perspectivele altora. Aceste abilități sunt esențiale în formarea unor cetățeni responsabili și implicați.

În concluzie disciplinelor socio-umane la liceu are o importanță majoră în formarea tinerilor, nu doar din punct de vedere intelectual, ci și moral și civic. Aceste discipline oferă instrumentele

necesare pentru dezvoltarea gândirii critice, înțelegerea lumii economice și sociale, consolidarea valorilor morale și asumarea responsabilităților civice. În plus, ele pregătesc elevii pentru a trăi într-o lume diversă și interconectată, oferindu-le competențe esențiale pentru a naviga în complexitatea vieții moderne.

Prin promovarea unei înțelegeri mai profunde a realităților socio-economice și prin dezvoltarea abilităților de analiză și reflecție, disciplinele socio-umane contribuie la formarea unor cetățeni responsabili și implicați, capabili să participe activ și conștient la construcția unei societăți mai juste și mai echitabile.

Bibliografie

Albulescu, I., Albulescu, M., „Predarea și învățarea disciplinelor socio-umane. Elemente de didactică aplicată”, Ed. Polirom, Iași, 2000

Cerghit I., Neacșu I., Negreț-Dobridor I., Pânișoară I. O., *Prelegeri Pedagogice*, Editura Polirom, Iași, 2001

Ștefănescu, F., „Didactica disciplinelor socio - umane”, Ed. Universității din Oradea, Oradea, 2004

IMPORTANȚA UTILIZĂRII METODELOR INTERACTIVE ÎN EVOLUȚIA ȘCOLARĂ A ELEVILOR CU DIFICULTĂȚI DE ÎNVĂȚARE

VLAD ALINA

Școala Gimnazială „Alexandru Depărateanu ”

Roșiori de Vede

Metodele interactive sunt frecvent utilizate în practica instructiv-educativă a ultimilor ani deoarece determină implicarea elevului prin efort propriu în formarea și dezvoltarea abilităților, capacităților, competențelor, comportamentelor, cât și prin colaborarea cu ceilalți colegi.

Alois Gherguț consideră că (2007, pg. 261) în contextual educației speciale aceste metode constituie o resursă importantă în proiectarea activităților educative deoarece stimulează și dezvoltă foarte mult învățarea prin cooperare (lucrul în perechi sau în grupe mici de elevi), facilitând astfel comunicarea, relaționarea, colaborarea și sprijinul reciproc pentru rezolvarea unor probleme sau pentru explorarea unor teme noi; sunt favorizate astfel cunoașterea reciprocă dintre elevi, înțelegerea și acceptarea reciprocă, precum și integrarea copiilor cu cerințe speciale în colectivul clasei.

Pe lângă eficientizarea activității didactice, aceste metode asigură rezultate importante și în: creșterea motivației pentru învățare și a încrederii în sine, generarea sentimentului de apartenență la grup, încurajarea comportamentelor tolerante, dezvoltarea competențelor sociale.

După criteriul funcției didactice principale, Crenguța Oprea (2009, pg. 191-193) clasifică aceste metode în:

- metode și tehnici de predare-învățare interactivă în grup;
- metode și tehnici de fixare și sistematizare a cunoștințelor și de verificare/evaluare alternativă interactivă;
- metode și tehnici de rezolvare de probleme prin stimularea creativității;

- metode de cercetare în grup.

Câteva dintre aceste metode care pot fi aplicate cu eficiență în activitățile cu elevii cu dificultăți de învățare sunt următoarele:

1. *Predarea/învățarea reciprocă* este centrată pe patru strategii de învățare:

- rezumarea;
- formularea de întrebări referitoare la ceea ce s-a citit;
- clarificarea datelor (discutarea informațiilor neclare);
- precizarea (exprimarea a ceea ce cred elevii că se va întâmpla în continuare).

Etapele metodei sunt:

- Explicarea scopului și descrierea metodei, respectiv a celor patru strategii;
- Împărțirea rolurilor elevilor; Organizarea pe grupe;
- Lucrul pe text;
- Realizarea învățării reciproce;
- Precieri și comentarii.

2. *Metoda R.A.I-* la sfârșitul unei lecții profesorul evaluează prin aruncarea unei mingii de la un elev la altul. Cel care arunca mingea trebuie să adreseze o întrebare celui care o prinde, acesta din urma **R**ăspunde – **A**runca și **I**nteroghează următorul coleg. Cine nu poate răspunde la întrebare este scos din joc.

3. *Brainnstorming sau brainnstorming-ul în perechi* – individual sau în perechi, elevii prezintă sau scriu pe hârtie toate lucrurile pe care le știu despre un anumit subiect.

4. *Ciorchinele* este o metodă de brainstorming neliniară care stimulează găsirea conexiunilor dintre idei și care presupune următoarele etape:

- Se scrie un cuvânt / temă (care urmează a fi cercetat) în mijlocul tablei sau a foi de hârtie;
- Se notează toate ideile, sintagmele sau cunoștințele legate de tema respectivă în jurul acestuia, trăgându-se linii între acestea și cuvântul inițial;
- Pe măsură ce se scriu cuvinte, idei noi, se trag linii între toate ideile care par a fi conectate;
- Activitatea se oprește când se epuizează toate ideile sau când s-a atins limita de timp.
- Etapele pot fi precedate de brainstorming în grupuri mici sau în perechi

5. *Explozia stelară* – presupune parcurgerea următoarelor etape:

- Se scrie problema în centrul unei steluțe cu 5 colțuri ;
- În vârful fiecărui colț al steluței se scriu întrebări de tipul: ce? / cine? / unde? /de ce?
- Se organizează grupurile;
- Se lucrează la nivelul grupurilor pentru elaborarea unei liste cu întrebări multe și diverse;
- Se comunica rezultatele
- Opțional, se poate proceda și la elaborarea de răspunsuri.

6. *Cubul* - presupune explorarea unui subiect, a unei situații din mai multe perspective, permițând abordarea complexă și integratoare a unei teme. Sunt recomandate următoarele etape :

- Realizarea unui cub pe ale cărui fețe sunt scrise cuvintele: descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează.

- Anunțarea temei, subiectului pus în discuție
- Organizarea grupelor, fiecare dintre ele examinând tema din perspectiva cerinței de pe una dintre fețele cubului:
 - a) Descrie: culorile, formele, mărimile (numărul de atomi diferiți) etc.
 - b) Compară: ce este asemănător? Ce este diferit?
 - c) Analizează: spune din ce este făcut, din ce se compune
 - d) Asociază: la ce te îndeamnă să te gândești?
 - e) Aplică: ce poți face cu aceasta? La ce poate fi folosită?
 - f) Argumentează: pro sau contra și enumără motivele care vin în sprijinul afirmației tale

7. Știu/Vreau să știu/Am învățat

Cu grupuri mici sau cu întreaga clasă, se trece în revistă ceea ce elevii știu deja despre o anumită temă și apoi se formulează întrebări la care se așteaptă găsirea răspunsului în lecție.

Pentru a folosi această metodă se parcurg următoarele etape :

- Se cere la început elevilor să formeze perechi și să facă o listă cu tot ce știu despre tema ce urmează a fi discutată;
- Se desenează pe tablă un tabel cu următoarele coloane: **Știu / Vreau să știu / Am învățat**;
- Se solicită apoi câtorva perechi să spună celorlalți ce au scris pe liste și notați lucrurile cu care toată lumea este de acord în coloana din stânga. Poate fi util să grupați informațiile pe categorii.

8. Tehnica 3 – 2 – 1 - este o tehnică folosită pentru evaluarea unei secvențe a lecției și constă în formularea a:

- 3 – concepte cheie despre care au învățat;
- 2 – idei pe care ar vrea să le aprofundeze;
- 1 – capacitate sau abilitate dobândită în urma activității.

9. Activitatea dirijată de citire-gândire – constă în fragmentarea unui text astfel încât elevii să poată face predicții despre ce se va întâmpla în fragmentul următor (se poate folosi o povestire sau un text informativ despre care elevii nu au aflat încă).

Definiții ale dificultăților de învățare

Prima definiție aparține lui S.Kirk, care preciza în premieră, în S.U.A.:

"O dificultate de învățare se referă la o întârziere ,o tulburare, o dezvoltare încetinită în plan emoțional sau comportamental. Ea nu este însă rezultatul întârzierii mentale, deficiențelor senzoriale sau factorilor culturali și instructionalii"(S.Kirk 1962 p.262).

În anul 1965,Bateman axează problematica dificultăților de învățare numai pe copii și pe învățarea școlară:

"Copiii ce prezintă dificultăți de învățare sunt aceia care manifestă o discrepanță educativă semnificativă între potențialul lor intelectual estimat și nivelul actual de performanță, discrepanța asociabilă cu tulburări bazice în procesele de învățare care pot fi sau nu comentate cu disfuncții demonstrabile ale sistemului nervos central, dar care nu sunt consecința întârzierii mintale generalizate, carentelor culturale sau educative, tulburărilor emoționale severe sau unor deficiențe senzoriale"(Bateman 1965,p.220).

În 1987,în S.U.A., Comitetul Interagenților pentru Dificultăți de Învățare consemna într-un amplu pasaj:

"Dificultățile de învățare sunt un termen generic ce se referă la un grup eterogen de tulburări ce se exprimă prin dificultăți semnificative în achiziționarea și utilizarea receptării și înțelegerii limbajului, a vorbirii, scrierii, citirii, a raționamentului și abilităților matematice, ca și a unor abilități sociale. Aceste tulburări sunt intrinseci individului și se presupune ca sunt datorate unor disfuncții minimale ale Sistemului nervos central"(I.C.L.D. Journal 1982,p.222).

"Chiar dacă o problema în învățare se poate produce concomitent cu alte condiții incapacitate evidente(deficiente senzoriale, motorii, mentale ,tulburări emoționale, comportamentale) sau cu influente socio-ambientale corozive (carente și diferite culturale, însușire insuficientă sau inadecvată, factori psihogeni) și mai ales cu tulburări exprimate prin atenția deficitară, toate acestea putând cauza, la rândul lor dificultăți de învățare, o deficiență de învățare specifică nu este totuși rezultatul direct al unor asemenea influente sau condiții"(I.C.L.D. Journal,1987,p.222).

Definirea dificultăților de învățare este necesară pentru că dificultățile de învățare, necunoscute la timp,fără intervenție,pot duce la insucces școlar.

Totodată există o categoria largă de elevi care prezintă dificultăți de învățare false, pasagere, care însă îi etichetează și le influențează evoluția școlară, datorită percepțiilor sociale.

Caracteristicile psihopedagogice ale elevilor cu dificultăți de învățare

Activitatea de învățare este rezultatul interrelaționării funcțiilor și proceselor psihice, în mod preponderant al proceselor psihice cognitive. În cunoașterea elementară un rol determinant îl au senzațiile, percepțiile, atenția și memoria; aprofundarea cunoașterii este dependentă de reprezentări, imaginație și gândire, iar motivația și comunicarea elev-profesor intervin decisive în buna desfășurare activității psihice.

În cazul copiilor cu dificultăți de învățare se observă:

a) Lipsa unor abilitati pentru munca intelectuală:

- La citire - dificultăți de decodare, de recunoaștere a cuvintelor, de fluentă.
- În limbajul oral- probleme de discurs, sintaxă, articulare , fonologie morfologie, vocabular, ascultare, semantică.
- Limbajul scris- probleme de ortografie, punctuație, compoziție, lipsa coerenței.

b)Memoria:

- Lipsa unor strategii eficiente care să susțină memorarea.
- Lipsa abilităților metacognitive care să faciliteze reactualizarea.
- Baza de cunoștințe lacunară.

c) Aspecte sociale

- Au probleme de interpretare a mesajelor non- verbale.
- Au probleme de comunicare și relaținare.
- Au probleme în discriminarea stimulilor vizuali auditivi.
- Au dificultăți în coordonarea activității motorii fine, și în orientarea spațială.

d)Abilități cognitive și metacognitive

- Copiii cu tulburări de învățare nu se angajează activ în învățare pentru că le lipsește motivația.

- Au o auto- eficacitate scăzută și expectanțe crescute de eșec.
- Nu pot coordona cerințele sarcinii cu strategia de lucru.
- Nu pot coordona cu ușurință procese mentale multiple.
- Au dificultăți în accesarea , organizarea și coordonarea activităților mentale.

e) Atenția și hiperactivitatea

-Au probleme în ceea ce privește selectivitatea și concentrarea atenției. Intervine frecvent hiperactivitatea și distractibilitatea.

BIBLIOGRAFIE

- Cerghit, I., (1997), *Metode de învățământ*, Editura Didactică și pedagogică, București
- Cocoradă, E., Voinea, E., (2009), *Psihologia învățării. Copilul cu dificultăți de învățare*, Brașov
- Cosmovoci, A., (1996), *Psihologie generală*, Editura Polirom, Iași
- Gherguț, A., (2001), *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale*, Strategii de educație integrate, Editura Polirom, Iași
- Gherguț, A., (2005), *Sinteze de psihopedagogie specială*, Editura Polirom, Iași
- Oprea C. L., (2009), *Strategii didactice interactive*, Editura Didactică și Pedagogică, R.A. București
- Popovici, D.V., (2007), *Orienterii teoretice și practice în educația integrată*, Editura Universității Aurel Vlaicu, Arad
- ***UNESCO, (1995), *Cerințele speciale în clasă. Pachet de resurse pentru instruirea profesorilor*", tradusă și editată în limba română prin grija Reprezentantei Speciale UNICEF în România
- *** Asociația RENINCO, UNICEF, *Ghid de predare-învățare pentru copii cu cerințe educative speciale*, București
- ***Metodologia privind evaluarea, asistența psihoeducațională, orientarea școlară și orientarea profesională a copiilor, a elevilor și a tinerilor cu cerințe educaționale speciale, aprobată prin O.M nr. 6552/2011

ISTORICUL EDUCAȚIEI PARENTALE ÎN ROMÂNIA

Chiliban Simona
Liceul Tehnologic Transporturi Auto Timisoara

O scurtă prezentare a istoricului educației părinților în România, care a început să se dezvolte la sfârșitul anilor 90, este utilă atât pentru argumentarea deciziei de concepere a unui sistem de educație parentală, cât și pentru evaluarea și utilizarea resurselor existente. 34.1. În anul 1992, cu sprijinul UNICEF, a fost inițiat un program pilot de educație timpurie - PETAS (Program de Educație Timpurie pe Arie de Stimulare) care a inclus și o componentă de educație a părinților, în cadrul căreia au fost înființate Centrele de Resurse pentru Părinți (CRP). Programul s-a derulat cu rezultate relevante pentru sistemul de educație preșcolară și, până la finalizarea lui în anul 1998, a fost extins la nivel național cu ajutorul inspectoratelor școlare județene și al autorităților publice locale care, în majoritatea cazurilor, au susținut înființarea și dotarea unor noi Centre de Resurse și dotarea sălilor de grupă în acord cu principiile educației timpurii.

În cadrul alternativei educaționale Step by Step, în perioada de după 1994, odată cu înființarea grupelor Step by Step în grădinițe din sistemul de stat, au fost derulate activități de individualizare a procesului de educație și, implicit de educație a părinților, asemănătoare celor din

programul PETAS. În anul 2000, Holt România, în parteneriat cu ANPDC și cu sprijinul UNICEF a derulat programul de întărire a capacității DGASPC de a oferi educație parentală pentru părinții ai căror copii au 12 vârste de la naștere până la vârsta de 3 ani, după modelul Birth to Three din SUA, în fapt, un „pionierat” în domeniul educației parentale și, implicit, în domeniul educației timpurii. După aproximativ zece ani de adaptare, a fost extins la categoria părinților ce au copii mai mari, inclusiv copii de vârstă școlară și adolescenți și se derulează cu succes și în prezent.

Începând din anul 2000, Ministerul Educației, în parteneriat cu Fundația Copiii Noștri (FCN) cu asistență din partea UNICEF România, derulează Programul național de educație a părinților, pe baza metodei „Educați Așa”, elaborată și experimentată de Institutul Olandez pentru Îngrijiri și Bunăstare de pe lângă Universitatea din Utrecht (Netherlands Institute for Care and Welfare). Programul s-a dezvoltat treptat la nivel național și, ca urmare a rezultatelor foarte bune, a fost preluat în 2004 de către Ministerul Educației, baza de date și monitorizarea rămânând în continuare în responsabilitatea Fundației Copiii Noștri.

În intervalul 2004-2008, un alt parteneriat educațional, între Asociația Română pentru Educație și Dezvoltare (ARED) din Târgoviște, Institutul de Științe ale Educației - ISE și Inspectoratele Școlare Județene (ISJ) din 17 județe ale țării a făcut posibilă derularea, cu sprijinul UNICEF, a proiectului pilot „Educația viitorilor părinți”. În cadrul acestuia au fost elaborate programa și suportul de curs pentru activitatea opțională „Educația viitorilor părinți” pentru clasele IX-XII și au fost elaborate și tipărite Ghidul Profesorului și Ghidul Elevului, instrumente care se găsesc la dispoziția elevilor și a profesorilor care doresc să se întâlnească într-un opțional de acest tip și în acest moment.

Începând cu anul școlar 2006-2007, Centrul Parteneriat pentru Egalitate a încheiat o convenție de parteneriat cu Ministerul Educației, în baza căreia a inițiat, cu sprijinul UNICEF România, formări cu instructorii de părinți din programul „Educăm așa”, în vederea abordării educației pentru egalitate între sexe în cadrul întâlnirilor cu părinții. În 2010, în cadrul Centrelor pentru consilierea părinților ale Salvați Copiii, a fost pus la dispoziția părinților programul Triple P (Positive Parenting Program). Triple P este un program de intervenție la nivelul familiilor cu copii cu un risc crescut de a dezvolta probleme de comportament sau de sănătate mentală. Triple P a fost dezvoltat de Universitatea din Queensland – Australia. Acesta se aplică în 5 centre pentru consilierea părinților din București, Iași, Suceava, Târgu-Mureș și Timișoara și asigură evaluare, intervenție timpurie, tratament, psihoeducație, terapie de grup, intervenție directă în familie și școală, pentru părinți și copii în situație de risc.

Componente ale educației parentale au fost incluse în diferite programe derulate cu fonduri externe, după anul 2000, respectiv: programe suport, tip „Școala părinților”, în cadrul proiectelor PHARE „Accesul la educație pentru grupurile dezavantajate”, derulate de Ministerul Educației, la nivel național, până în mai 2010; înființarea de centre de resurse și de asistență pentru copii și părinți (inițiative ale Ministerului Educației, Salvați copiii, Fundația Copiii Noștri etc.); module de formare continuă pentru cadrele didactice/alte categorii de personal implicat în dezvoltarea și protecția copilului, acreditate, în care se pune un accent deosebit și pe elementele de educație a părinților, derulate în cadrul unor proiecte care vizează educația incluzivă, educația socio-emoțională sau educația antepreșcolară (inițiative ale Ministerului Educației, UNICEF, RENINCO, Fundația Copiii Noștri, Centrul pentru Dezvoltare Profesională Step by Step).

Începând cu anul 2010, în cadrul Campaniei “Hai la școală!”, inițiată de UNICEF și MEN, având ca obiectiv prevenirea abandonului școlar și creșterea participării școlare în cadrul școlilor cu o rată ridicată de abandon, HoltIS împreună cu UNICEF a dezvoltat o rețea de educatori parentali în rândul cadrelor didactice pentru organizarea cursurilor de educație parentală în școli. Integrarea educației parentale în cadrul pachetului Educație Incluzivă de Calitate. Având ca punct de plecare

experiența din cadrul Campaniei “Hai la școală!”, începând cu anul 2015, UNICEF a dezvoltat un pachet de servicii pentru Educație Incluzivă de Calitate în județul Bacău, în cadrul proiectului

În cadrul serviciilor este inclusă și educația parentală; la nivelul celor 45 de comunități au fost pregătiți și acreditați 185 de educatori parentali din rândul cadrelor didactice de la grădinițe până la liceu. Anual sunt organizate cursuri de educație parentală cu peste 4600 de părinți.

Odată cu dezvoltarea unor modele de educație parentală au fost realizate o serie de studii focalizate pe: evaluarea abilităților și competențelor parentale, pe modalitățile în care se poate dezvolta educația parentală în România, evaluarea practicilor în domeniul educației parentale din România. Centrele de Resurse pentru părinți în învățământul preșcolar (UNICEF, 2004). Studiul realizează o diagnoză a stării de la acel moment a Centrelor de resurse pentru părinți, înființate cu ajutorul UNICEF România, în perioada 2002 – 2004, în baza căreia se preconiza elaborarea unui statut al acestor centre, văzute ca o platformă a unor relații instituționale de parteneriat în beneficiul copilului. Cunoștințe, abilități și practici parentale în România (UNICEF, 2007). Este pentru prima dată în România când se realizează, pe un eșantion reprezentativ la nivel național, un studiu care explorează într-o manieră integrată competențele parentale și care include cunoștințe, practici și atitudini despre creșterea, îngrijirea și educarea copiilor de la naștere până la vârsta de 7 ani.

Bibliografie:

Strategia națională de educație parentală „părinți educați, copii fericiți” 2022-2030, https://www.edu.ro/sites/default/files/Strategie_Nationala_Educatie_Parentala_document_de_lucru_ME_2022.pdf

Educația parentală: Suport de curs / Mocanu Liuba, Carabet Natalia; Univ. Ped. de Stat "Ion Creangă" Chișinău, 2020

Cuznețov, L., Etica educației familiale, Ed. CEP ASEM, Chișinău, 2002.

Dewey, J., Trei scrieri despre educație, E.D.P., București, 1977

Dolean, I, Meseria de părinte, Ed., Aramis, București 2002

PROIECTAREA STRATEGIILOR DIDACTICE PENTRU ÎNVĂȚARE

Profesor psihopedagog, Stoicovici Lidia
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ROȘIORI DE VEDE

Sursa de elaborare a experienței de învățare nu o mai constituie doar structurile cunoașterii, ci și trebuințele, interesele, aspirațiile celor care sunt beneficiarii educației, iar în organizarea învățării contează nu numai ce se învață, ci și cum, respectiv în ce moduri se învață. Predarea devine astfel dintr-un proces de transmitere de cunoștințe un proces de facilitare a învățării elevilor.

Progresul personal al copilului poate fi diferit în diverse domenii: un copil merge mai devreme, dar vorbește mai târziu, altul are capacitatea de a relaționa foarte ușor, dar stabilește mai greu relații cauzale între fenomene, obiecte. Dezvoltarea în fiecare domeniu depinde de stimulii pe care-i întâlnește copilul și de posibilitățile de învățare oferite de mediul educațional.

Provocările la care este supusă educația în actualul context al postmodernității sunt deosebit de complexe solicitând soluții adecvate și eficiente, în condițiile în care schimbările ce se produc în mediul social sunt extrem de dinamice și cu efecte greu predictibile.

Bunul mers al procesului de învățământ și rezultatele pe care le obținem depind de metodele folosite. Marii pedagogi au scos în evidență faptul că folosindu-se metode diferite se obțin diferențe esențiale în pregătirea elevilor, că însușirea unor noi cunoștințe sau comportamente se poate realiza mai ușor sau mai greu, în funcție de metodele utilizate.

Metodele sunt instrumente importante aflate la îndemâna profesorului, de a căror cunoștințe și utilizare depinde eficiența muncii educative. Profesorul, cunoscând varietatea metodelor, particularitățile elevilor cu care lucrează, obiectivele pe care trebuie să le atingă, trebuie să acționeze pentru a-și valorifica pe deplin personalitatea, devenind el însuși un creator a metodelor și procedeele didactice.

Un învățământ modern, bine conceput permite inițiativa, spontaneitatea și creativitatea elevilor, dar și dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valențe, depășind optica tradițională prin care era un furnizor de informații.

Strategiile didactice presupun îmbinarea tuturor elementelor procesului instructiv-educativ în condiții/ contexte concrete. Strategia a fost definită ca un mod de combinare și organizare cronologică a ansamblului de metode și mijloace alese pentru a atinge anumite obiective. Strategia de predare-învățare (strategii didactice) este expresia unității organice a metodelor, procedeele, mijloacelor de învățământ și a modurilor de organizare a învățării (frontal, pe grupe și individual), în derularea lor secvențială pentru atingerea obiectivelor instructiv-educative.

Principalele componente ale strategiei didactice sunt: sistemul formelor de organizare și desfășurare a activității educaționale, sistemul metodologic respectiv sistemul metodelor și procedeele didactice, sistemul mijloacelor de învățământ, respectiv a resurselor utilizate, sistemul obiectivelor operaționale.

Strategia didactică are următoarele caracteristici: implică pe cel care învață în situații specifice de învățare, raționalizează și adecvează conținutul instruirii la particularitățile psihoindividuale, creează premise pentru manifestarea optimă a interacțiunilor dintre celelalte componente ale procesului de instruire, presupune combinarea contextuală, originală, unică, uneori, a elementelor procesului instructiv-educativ.

Construirea unei strategii adecvate intereselor elevilor și nivelului lor de pregătire reprezintă, din acest punct de vedere, o provocare continuă și un efort permanent de creativitate didactică din partea profesorului.

Profesorii trebuie să se preocupe de găsirea unor metode și procedee variate adaptate diferitelor situații de instruire în care elevii vor fi puși. Pe baza metodelor pe care le stăpânește, educatorul va încerca noi metode de predare. Este loc în acest domeniu pentru manifestarea imaginației și creativității didactice, cu efecte pozitive nu numai asupra elevilor, ci și asupra dascălului.

Strategia este definită ca arta de a folosi toate mijloacele disponibile în vederea asigurării succesului într-o activitate: aici identificatorul termenului este arta, iar cuvântul-cheie al acestei definiții este succes. Deoarece procesului educațional îi sînt specifice rigurozitatea și caracterul prospectiv, planificarea activităților didactice este obligatorie și vitală.

Strategia se referă la traseu, la proces, avîndu-l în centru pe elevul căruia i se adresează predarea-învățarea-evaluarea – adică ar trebui delimitate strategiile de predare, strategiile de învățare, strategiile de evaluare. Fiecare face parte dintr-un sistem rafinat în timp și spațiu. Factorii care determină alegerea strategiei didactice sunt:

– actorii implicați în proces – profesorul (competențele profesionale, stilul de lucru) și elevul (vârsta, nivelul de pregătire, stilul de învățare, motivația);

- tradiția de predare a disciplinei;
- sugestiile curriculumului scris (ce anume se recomandă pentru această disciplină și la această vârstă de școlaritate);
- aspectele de procedură (cât timp are la dispoziție profesorul, de ce resurse dispune, în ce spațiu se va desfășura activitatea).

Imperativul calității în educație obligă la o reconsiderare a demersului educational al profesorului, astfel încât strategiile didactice elaborate să fie centrate pe învățare și pe cel care învață. Pentru a asigura dezvoltarea și valorificarea resurselor lor cognitive, afective și acționale, pentru a-l „instrumenta” în vederea adaptării și inserției optime în mediul socio- profesional, este esențială construirea unor strategii didactice bazate pe acțiune, aplicare, cercetare, experimentare. Astfel, li se va crea elevilor ocazia de a participa la o învățare de calitate, de a acumula achiziții durabile, susceptibile de a fi utilizate și transferate în diverse contexte. Beneficiind de o îndrumare competentă, având suportul unor profesori pe care îi respectă și sunt interesați continuu de ameliorarea nivelului lor de achiziții și competențe, elevii vor avea posibilitatea să realizeze obiectivele învățării și să finalizeze cu succes această activitate. În plus, și șansele lor de reușită socială vor spori considerabil. Rolul profesorului rămâne unul capital, însă, renunțând la vechile practici educaționale rigide și uniforme, el devine organizator al unui mediu de învățare adaptat particularităților și nevoilor beneficiarilor, facilitând procesul învățării și dezvoltarea competențelor. Proiectând și realizând activități de predare-învățare-evaluare bazate pe strategii didactice interactive, cadrul didactic oferă elevilor multiple ocazii de a se implica în procesul propriei formări, de a-și exprima în mod liber ideile, opiniile și de a le confrunta cu cele ale colegilor, de a-și dezvolta competențele metacognitive. Strategia didactică este modalitatea eficientă prin care profesorul îi ajută pe elevi să accedă la cunoaștere și să-și dezvolte capacitățile intelectuale, priceperile, deprinderile, aptitudinile, sentimentele și emoțiile. Ea se constituie dintr-un ansamblu complex și circular de metode, tehnici, mijloace de învățământ și forme de organizare a activității, complementare, pe baza cărora profesorul elaborează un plan de lucru cu elevii, în vederea realizării cu eficiență a învățării. În elaborarea acestui plan de lucru, profesorul ține cont de o serie de factori care condiționează buna desfășurare a acțiunilor de predare/învățare/evaluare, variabile ce țin de elev, de curriculum, de organizarea școlară și chiar de profesorul însuși.

Important este ca profesorul să prevadă implicarea elevilor în realizarea acestui plan de lucru, în calitate de subiecți activi ce contribuie la construirea propriei cunoașteri.

Atunci când alege o metodă didactică, profesorul are în vedere realizarea unor finalități bine precizate, specificate și concretizate sub formă de obiective. Obiectivele sunt răspunsuri concrete așteptate în comportamentele de învățare ale elevilor. Ele sunt produsul concepției cadrului didactic, având ca sferă de referință lecția sau un grup de unități tematice. Obiectivele operaționale descriu în mod cuantificabil cunoștințele, abilitățile și aptitudinile elevului la sfârșitul unei secvențe de învățare. De asemenea, acestea proiectează comportamentul de răspuns al elevilor la sarcinile didactice. Sunt elemente cheie în măsurarea eficienței proceselor de predare-învățare.

Sarcina de învățare este un enunț ce conține obiectivul operațional urmărit (capacitatea sau abilitatea operaționalizată): elevul este solicitat să îndeplinească acțiunea precizată în obiectiv/competența specifică; altfel spus, natura sarcinii de învățare trebuie să fie identică întotdeauna cu natura obiectivului urmărit – ambele fiind determinate de verbul de acțiune ce definește capacitatea mintală (comportamentul), care trebuie produsă prin învățare; tuturor elevilor trebuie să li se solicite, în același timp, să rezolve aceeași sarcină de lucru, dar la niveluri de performanță diferite, în funcție de potențialul de învățare diferit al elevilor.

Pentru a face o alegere informată asupra strategiilor de învățare, pentru a fi pregătit pentru proiectarea lecțiilor, profesorul trebuie să știe ce metode de predare există, care sunt punctele tari și punctele slabe ale acestor metode, ce scopuri îndeplinește fiecare, cum trebuie pusă în aplicare.

Alegerea activităților de învățare nu depinde în totalitate de scopurile propuse. Este esențial să luăm în considerare și elevii, mediul din sala de clasă, echipamentul disponibil și climatul afectiv.

Noile tendințe în utilizarea strategiilor didactice descriu un caracter interactiv al acestora, dat de valorificarea potențialului creativ și formativ al noilor tehnologii instructive (e-learning). Învățarea în grup oferă un cadru propice explorării benefice a acestor metode interactive pentru că, în primul rând, „strategiile interactive urmăresc optimizarea comunicării”.

În măsura în care politica unei țări este axată pe dezvoltare durabilă, reformele apar ca o necesitate. Orice dezvoltare presupune oameni pregătiți să o realizeze (profesioniști de toate categoriile), iar școala este cea care îi pregătește. Dezvoltarea științelor educației, inovația didactică solicită transformarea profesorilor în specialiști ai domeniului proiectării curriculare.

BIBLIOGRAFIE:

Lavinia Jipa, *Didactica sau teoria instruirii*

Camelia Popa, *Noțiuni de psihologia educației și management al clasei de elevi*

Corina Voicu Popescu, *Strategii didactice: definiții, delimitări conceptuale*

Amelia Georgiana Boncea, *Strategii didactice moderne. Metode interactive de predare – învățare - evaluare*

STRATEGII DE COMBATERE A ABANDONULUI ȘCOLAR

Prof. Florea Gabriela
Liceul Tehnologic "Virgil Madgearu" Roșiori de Vede

Elevii prezintă o serie de motive pentru abandonarea școlii, prin urmare soluțiile sunt multidimensionale.

În continuare prezint câteva strategii considerate de către specialiști a fi eficiente asupra reducerii abandonului școlar. Aceste strategii par a fi independente, însă funcționează bine împreună și se suprapun frecvent. Deși pot fi puse în aplicare ca strategii de sine stătătoare, rezultatele pozitive sunt mult mai vizibile când se dezvoltă și se implementează planuri de îmbunătățire care să includă majoritatea sau toate aceste strategii.

Strategiile sunt grupate în 4 categorii generale:

- Strategii fundamentale (din perspectiva școală-comunitate):

- Abordare sistemică;
- Colaborarea școală-comunitate;
- Medii sigure de învățare;

- Intervenții timpurii:

- Angajamentul familiei;
- Educația timpurie;
- Dezvoltarea timpurie a alfabetizării;

- Strategii de bază:

- Mentorat/ tutorat;
- Service-Learning;
- Școlarizare alternativă;
- Afterschool/ oportunități în afara școlii;

- Strategii de gestionare și îmbunătățire a instruirii:

- Dezvoltare profesională;
- Învățarea activă;
- Tehnologie educațională;
- Instruire individualizată;
- Educație tehnică și pentru carieră.

Abordarea sistemică - Această strategie necesită o abordare și un proces sistemic pentru îmbunătățirea continuă la toatenivelurile de învățământ și între toate părțile interesate, printr-o viziune comună, obiective bine concentrate, selectarea unor strategii bazate pe cercetare și intervenții, monitorizare continuă și feedback, și luarea deciziilor bazate pe date.

Colaborarea școală-comunitate – Această strategie se concentrează pe puterea unei comunități implicate și receptive în care toată lumea din comunitate este responsabilă pentru calitatea educației, rezultând un mediu de colaborare și atașament în care tinerii pot prospera. Elementele critice ale acestui tip de colaborare se bazează pe o comunicare eficientă, continuă și multidimensională, astfel încât prevenirea abandonului să fie un efort comunitar și continuu.

Medii de învățare sigure – Mediile de învățare sigure, organizate, favorabile, incluzive și primitoare îi ajută pe elevi să-și realizeze potențialul ca indivizi și ca membri responsabili ai societății. Toți elevii trebuie să fie fizic și emoțional în siguranță; să-și cunoască așteptările și să fie sărbătoriți echitabil pentru realizările lor, să se simtă cu adevărat importanți, doriți și susținuți. Un mediu de învățare sigur și ordonat oferă atât securitate fizică și emoțională, cât și experiențe zilnice care dezvoltă atitudinile sociale pozitive și abilitățile interpersonale eficiente. Un plan de disciplină și prevenire a violenței ar trebui să includă strategii de soluționare a conflictelor și ar trebui să se ocupe de potențialele violențe, precum și de gestionarea crizelor. Un mediu de învățare sigur, favorabil și receptiv susține toți elevii, profesorii, culturile și subgrupurile; onorează și susține diversitatea și justiția socială; tratează elevii în mod echitabil și recunoaște nevoia de feedback, inovație și a doua șansă.

Angajamentul familiei – Cercetările au arătat în mod constant că angajamentul familiei are un efect direct, pozitiv asupra realizărilor tinerilor și este unul dintre cei mai de acuratețe predictor ai succesului unui elev la școală. Elementele critice ale acestui tip de colaborare se bazează pe comunicarea bidirecțională eficientă, continuă și multidimensională, precum și pe evaluările continue ale nevoilor și pe suportul și intervențiile receptive ale familiei.

Educația timpurie a copilului – Intervențiile de la naștere până la 5 ani demonstrează că furnizarea unei educații suplimentare copilului poate spori dezvoltarea creierului. Cea mai eficientă modalitate de a reduce numărul copiilor care vor renunța în cele din urmă la școală este de a oferi cele mai bune instruiți de la începutul școlii, prin clasele primare.

Dezvoltarea timpurie a alfabetizării – Intervențiile de alfabetizare timpurie pentru a ajuta elevii cu performanțe reduse să-și îmbunătățească abilitățile de citire și scriere, stabilesc bazele necesare pentru o învățare eficientă la toate disciplinele. Dezvoltarea alfabetizării (literația) ar trebui să continue de la clasele primare până la a 12-a.

Mentorat/Tutorat – Mentoratul este de obicei o relație de susținere individuală între un mentor și un mentorat care se bazează pe încredere. Mentoratul oferă o structură de sprijin semnificativă pentru studenții cu risc ridicat. Tutoratul, de obicei o activitate individuală, se concentrează pe sprijinul academic și este o practică eficientă atunci când abordează nevoi specifice în colaborare cu profesorul de la clasă al elevului.

Service-Learning – Conectează experiențele relevante din comunitate cu învățarea academică. Această metodă de predare – învățare promovează creșterea personală și socială, dezvoltarea carierei și responsabilizarea civică, și poate fi un puternic mobil pentru o reformă școlară eficientă la toate nivelurile de învățământ.

Școlarizarea alternativă – Opțiunile alternative sau netradiționale de școlarizare și opțiunile livrate de aceste modele (de exemplu: timpuri și medii de învățare alternative, învățarea virtuală, învățarea mixtă, oportunități bazate pe dezvoltarea de competențe) oferă căi alternative de absolvire, prin programe care acordă o atenție specială nevoilor individuale și sociale, obiectivelor privind cariera dorită și cerințelor academice pentru obținerea unei diplome de liceu și trecerea cu succes la viața de după absolvire diverse obiective (de îndrumare, recuperare a materiei, accelerare, sprijin la teme etc), care oferă elevilor oportunități de asistență și recuperare, precum și opțiuni de învățare avansată. Astfel de experiențe sunt deosebit de importante pentru elevii cu risc, deoarece timpul petrecut în afara școlii va fi plin de activități constructive și antrenante sau de sprijin academic necesar.

Dezvoltarea profesională – Adulților care lucrează cu tineri cu risc de abandon școlar trebuie să li se ofere oportunități de învățare profesională continuă, sprijin și feedback. Învățarea profesională ar trebui să se alinieze viziunii școlii și nevoilor identificate ale populației.

Învățarea activă – Învățarea activă și strategiile de implicare a elevilor abordează elevii ca parteneri în propria învățare. Aceste strategii includ vocea și alegerea elevilor, feedback eficient, stabilirea de obiective, învățarea prin cooperare, gândirea critică, creativă și reflexivă, comunicare bidirecțională. Pentru a fi mai eficienți, profesorii trebuie să pună la dispoziția elevilor instrumente și strategii pentru a se organiza pe sine și orice nou material: tehnici de citire, scriere și lucru matematic, pași sistematici de urmat atunci când lucrează o sarcină sau reflectă asupra propriei învățări.

Tehnologie educațională – Tehnologia de instruire poate sprijini în mod eficient predarea și învățarea, implicând în același timp elevii în eforturi cu sens și autentice, abordând inteligențele multiple și adaptându-se la stilurile de învățare ale elevilor. Tehnologia educațională poate fi utilizată în mod eficient în instruirea individuală și nu numai că poate ajuta la pregătirea elevilor pentru câmpul muncii, ci poate crește stima de sine a elevilor. Utilizarea eficientă a tehnologiilor depinde de promptitudinea cu care răspund și se potrivesc nevoilor elevilor.

Instruiri individualizate – Experiențele de învățare pot fi individualizate, diferențiate sau personalizate (combinând învățarea adaptată și ritmată cu flexibilitatea conținutului sau temei pentru a se plia pe interesele, preferințele și experiențele anterioare ale fiecărui cursant). Într-un mediu complet personalizat, obiectivele și conținutul învățării, precum și metoda și ritmul pot varia (astfel, personalizarea cuprinde diferențiere și individualizare).

Carieră și educație tehnică (CET) – Programele CET de calitate și căile de carieră aferente și de orientare în carieră sunt esențiale pentru toți elevii. Tinerii au nevoie de abilități la locul de muncă,

precum și de conștientizare și concentrare pentru a crește nu doar posibilitatea ca aceștia să fie pregătiți pentru cariera lor, ci și relevanța școlii în formarea lor pentru integrarea în societate.

MOBILIZAREA OROFACIALĂ VS. ANTRENAREA MOTORIE CLASICĂ

**Profesor psihopedagog Mărineață Alina Laurenția
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Roșiori de Vede**

În ultima vreme se observă din ce în ce mai multe disfuncționalități la nivelul aparatului fonoarticular, care fac intervenția logopedică din ce în ce mai dificilă. Prin procesul de intervenție generală logopedică, ce presupune miogimnastica aparatului fonoarticular, a maxilarelor, a limbii, buzelor și obrazilor și echilibrul inspir-expir, ajungem inconștient să tratăm efectele și nu cauzele, lucrul care îngreunează procesul logopedic.

Aceste cauze, asupra cărora o să reflectăm în următoarele rânduri se referă la tulburările orofaciale miofuncționale.

Paskay, în 2012, definește tulburările orofaciale miofuncționale ca fiind acele disfuncționalități ale feței și ale gurii, care afectează în mod direct sau indirect mestecatul, înghițitul, vorbirea, ocluzia dinților, mișcările maxilarelor, igiena orală, estetică feței, precum și creșterea și dezvoltarea scheletului. Osul este un organ viu și este modelat pe parcursul vieții de către obiceiurile pe care le avem, obiceiuri care pot fi sănătoase pentru organismul nostru sau obiceiuri proaste care impactează negativ sănătatea noastră.

În tulburările orofaciale miofuncționale avem următoarele disfuncționalități la nivelul musculaturii limbii și maxilarelor, la nivelul respirației și la nivelul frenului.

În primul rând, limba este un organ complex, compus din 4 mușchi extrinseci și 4 mușchi intrinseci, în total 8 mușchi, responsabili pentru mișcările în actul de masticatie, deglutiție și de vorbire. Orice nedezvoltare corespunzătoare a vreunui mușchi afectează negativ prin apariția malocluziilor, efectele continuând asupra actului de masticatie și de deglutiție, până la afectarea simetriei feței. Principalii mușchi slăbiți responsabili de aceste deformări sunt mușchiul masser, bucinator și mușchiul orbicular de la nivelul buzelor, care nu permite închiderea corectă a buzelor. Maxilarele sunt susținute de către 2 perechi de mușchi aflați pe interior care ajută la crearea paternului rotativ de masticatie sau mișcărilor stânga dreapta și 2 mușchi pe exterior pe ambele părți, care permit mișcarea de sus jos a mandibulei.

Tot în cadrul acestor disfuncționalități intră și respirația pe gură, cea corectă fiind respirația nazală, în care gură este perfect închisă. O respirație incorectă pe gură duce la creșterea polipilor nazali și ai amigdalelor, îngustarea cavității nazale, îngustarea și alungirea în sus a valului palatin, deformează dentiția superioară având o formă de “V”, creșterea și dezvoltarea deficitara a dinților, atrofiază mușchii limbii, alergii, rinite s.a.

Frenurile constituie inserturi musculare, în număr de 3, două labiale și unul lingual. În situații particulare, acestea afectează funcționalitatea normală, din cauza poziției neadecvate. Aceste situații particulare afectează nou-născutul, cu repercusiuni asupra dezvoltării armonioase a întregului organism în ceea ce privește: alimentația, fonatia, fizionomia, autocurățirea și generând probleme ortodontice și sociale.

Din punct de vedere logopedic, aparatul fonoarticator cuprinde cavitățile sublaringale și anume traheea, bronhiile, plămânii, diafragma, musculatură intercostală, musculatură toracică și cavitățile supralaringale care sunt date de faringe, cavitatea bucală și cavitatea nazală.

Făcând o comparație între componentele aparatului fonoarticator și disfuncționalitățile orofaciale miofuncționale menționate anterior, putem observa cu ușurință legătură dintre acestea.

Producerea vocii se realizează prin musculatură diafragmei și musculatură intercostală care se contractă pentru a expira și se relaxează pentru a inspira. Fluxul de aer intră în organism pe nas și parcurge traiectul vocal, bronhiile și traheea, apoi cavitatea laringiană, iar în momentul emiterii vocii corzile vocale încep să vibreze ceea ce duce la producerea sunetului. Cavitatea bucală are rol decisiv în producerea vorbirii, prin componentele sale limbă, buze, obraji, dinți și văl palatin. Având în vedere conformația naturală a poziționării limbii, mandibulei, valului palatin, buzelor și dinților acestea influențează aerul inspirat pe nas și expirat prin această zonă, modelând astfel sunetele articulate. Însă, în situația unor disfuncționalități la nivelul acestor componente, actul de vorbire are de suferit și apar tulburările de voce, tulburările de pronunție s.a., asupra cărora se intervine în procesul logopedic.

În scopul depistării și intervenției precoce asupra acestor disfuncționalități, încă din stadiile lor incipiente, avem o serie de semne și simptome care indică tulburările orofaciale miofuncționale:

- respirație pe gură
- gură deschisă
- limbă la vedere
- dificultăți de masticatie
- mușchi faciali disfuncționali
- polipi nazali și sau amigdale mărite
- apnee
- malocluzii
- carii și boli ale gingiilor
- vălul palatin îngust și înalt
- disfuncții craniofaciale
- hipotonie la nivelul mușchilor feței
- dificultăți de articulare
- tinitus
- bruxism
- limbă poziționată în partea de jos a gurii
- sforăit
- disfuncții ale tubului lui Eustache
- dificultăți de alimentație la sugari, nu suge sânul
- postură deficitară a capului și sau a întregului corp

Datorită acestor semne și simptome menționate în rândurile de mai sus, putem face o evaluare și trage un semnal de alarmă asupra unor disfuncționalități de natură orofaciale miofuncționale. Fiecare caz este diferit, gradul afecțiunii este diferit, afecțiunile sunt diferite de caz la caz, iar planul de intervenție specializat trebuie să fie cât mai amplu și să se realizeze pe cât mai multe paliere, pentru a trata în primul rând cauzele.

Diagnosticul diferențial este compus din rezultatele obținute la consult ORL, informațiile colectate de la doctorul ortodont, doctorul somnolog, alergolog și imunolog s.a.

Bibliografie:

Paskay, OMD: Orofacial Myofunctional Disorders, Assessment, prevention and treatment, JOAS 2012

Carolina Bodea Hategan, Logopedia: Tulburările de limbaj. Structuri deschise

Patrick McKeown, Close Your Mouth: Buteyko Clinic Handbook for perfect Health

<https://draristide.ro/>

OBIECTIVELE EDUCAȚIONALE

Profesor psihopedagogie specială, Dură Mioara
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ROȘIORI DE VEDE

Problematika obiectivelor educației a apărut ca preocupare sistematică la mijlocul secolului XX. S. Bloom este întemeietorul problematicii obiectivelor educaționale. Lucrarea sa, "Taxonomia obiectivelor educaționale. Domeniul cognitiv" reprezintă o lucrare de referință până în prezent.

Obiectivele educaționale exprimă finalitățile acțiunii instructiv-educative. Ele desemnează intenționalitatea procesului de învățământ, tipurile de schimbări pe care acest proces caută să le producă în personalitatea elevilor (tipuri de schimbări comportamentale sau comportamente așteptate de la elevi în urma procesului de instruire). Obiectivele sunt diferite de scopuri.

Finalitățile educației:

- idealul educației (pedagogic);
- scopurile pedagogice;
- obiectivele pedagogice.

Idealul educației (pedagogic)

Reprezintă modelul de personalitate pe care trebuie să-l formeze sistemul de educație într-o etapă istorică determinată. Acest model nu este o creație subiectivă a specialiștilor în educație sau a practicienilor de la catedră. El are o determinare obiectivă, fiind elaborat în conformitate cu necesitățile sociale și spirituale dintr-o epocă istorică dată. El are și o dimensiune ideologică, desemnând modelul de personalitate care trebuie format. Atunci când procesul de educație nu formează acest model de personalitate, apar reformele.

Distincția între scopurile și obiectivele pedagogice se face după criteriul specificității.

Scopul pedagogic are în vedere evoluții mai largi pe plan cognitiv, afectiv și psiho-motor. Scopul nu arată direcția în care se află și pot fi găsite comportamentele așteptate de la elevi (rezultatele urmărite). Aceste comportamente sunt realizabile în perioade mai mari de timp.

Obiectivul pedagogic indică achiziții concrete în diferite planuri ale personalității. Este vorba de ceea ce așteptăm de la elevi în urma unei etape de instruire, în urma unei acțiuni de instruire (lecția) sau în urma unei secvențe de instruire. O lecție poate fi considerată eficientă dacă elevii și-au însușit în procent de cel puțin 70% obiectivele propuse.

Per ansamblu, obiectivele pedagogice îndeplinesc patru funcții importante:

1. Funcția axiologică se raportează întotdeauna la valori și comunică valori participanților la instruire. Funcția axiologică este mai evidentă în cazul obiectivelor generale ale sistemului de învățământ și în cazul idealului educației, care exprimă modelul de personalitate cerut de societate. Obiectivele generale se caracterizează printr-o mai mare încărcătură socială, filosofică și politică. Funcția axiologică este prezentă sub diferite aspecte și în procesul de selecție și ierarhizare a obiectivelor educaționale. În cadrul acestui proces intervin întotdeauna și criterii de natură valorizatoare. De exemplu, la nivelul practicii școlare, profesorul trebuie întotdeauna să-și selecteze și să-și ierarhizeze obiectivele educaționale din multitudinea celor posibile. Criteriile utilizate de profesor trebuie să fie de natură axiologică.

Obiectivele educaționale sunt și un indicator al stadiului de cultură și civilizație al societății, precum și un indicator al tendințelor sale de evoluție. La nivelul acțiunii didactice concrete, funcția axiologică prezintă o evidentă importanță atât pentru profesor, cât și pentru elev.

Diversele cercetări pedagogice, precum și practica școlară demonstrează că prezentarea obiectivelor pedagogice la începutul lecției favorizează realizarea lor. Dacă profesorul formulează obiective concrete și precise, atunci el știe ce să aștepte de la elevii săi și poate măsura cu mai multă ușurință gradul de realizare a ceea ce aștepta. Focalizarea învățării pe obiective clare și precise ajută elevii să diferențieze esențialul de ne-esențial. Această focalizare le creează o dominantă clară a acțiunii lor de învățare.

2. Funcția de anticipare a rezultatelor educației

Orice obiectiv stabilit anticipează o realitate, prefigurează o însușire sau un comportament așteptat de la elev. În general, cadrele didactice au făcut astfel de anticipări, dar ele nu s-au bazat pe o anticipare a obiectivelor. Dacă vorbim despre anticiparea rezultatelor educației din perspectivă sistemică, observăm că, pînă la mijlocul secolului XX, accentul s-a pus cu precădere pe modernizarea intrărilor în sistem (a input-ului). Altfel spus, pînă atunci se pune accent pe modernizarea conținutului instruirii, a metodelor de instruire și a mijloacelor utilizate în speranța obținerii unor rezultate educaționale mai bune.

În prezent, accentul s-a deplasat pe analiza ieșirilor din sistem (a output-urilor). Examinarea rezultatelor așteptate permite o mai bună organizare și valorizare a resurselor sistemului. Aceste resurse sunt stabilite prin obiectivele educaționale dinainte fixate. Așadar, proiectarea procesului didactic trebuie să înceapă întotdeauna cu precizarea a ceea ce e așteptat în finalul acestui proces, adică cu obiectivele.

3. Funcția evaluativă

Diversele tipuri și forme de evaluare se legitimează prin raportarea la obiectivele educaționale. Precizia și claritatea acestor obiective sunt condiții esențiale pentru obiectivitatea evaluării randamentului școlar al elevilor. Din perspectiva acestei funcții, obiectivele educaționale trebuie să fie observabile și măsurabile. Profesorul trebuie să știe dacă obiectivul formulat este realizabil și dacă el a fost realizat.

Această concepție despre obiectivele pedagogice presupune două modalități sau aspecte esențiale. Primul constă în cerința de a preciza tehnicile de evaluare o dată cu formularea obiectivelor pedagogice și în corespondență cu ele. Al doilea are în vedere cerința de a include chiar în formularea obiectivului unele elemente direct relevante pentru operația de evaluare.

4. Funcția de organizare și reglare a procesului didactic

Obiectivele pedagogice sunt prezente în toate fazele și etapele unui proces de instruire. Orice acțiune sau proces de instruire debutează cu specificarea obiectivelor educaționale. În funcție de ele se aleg strategiile și metodele de instruire și tehnicile de evaluare. La sfârșitul acțiunii sau procesului

de instruire, atât rezultatele școlare cât și eficiența globală a procesului didactic sunt apreciate în funcție de obiectivele dinainte stabilite. Obiectivele educaționale formulate de profesor reprezintă criterii de referință pe parcursul procesului de instruire. Ele însoțesc operația de evaluare continuă, formativă. Prin intermediul operațiilor de evaluare continuă, profesorul apreciază măsura în care elevii se apropie de obiectivele educaționale planificate, modul în care funcționează strategia aplicată de el. Pe această bază, profesorul ia măsurile care se impun: menținerea strategiei utilizate; introducerea unor corecții sau schimbarea strategiei.

Obiectivele educaționale sunt implicate în toate cele trei etape ale procesului de instruire: proiectare, implementare și evaluare. Obiectivele educaționale permit reglarea din mers.

În literatura de specialitate există diverse încercări de analiză și definire a obiectivelor educației. Datorită folosirii unor criterii numeroase și diverse s-a ajuns la o mare diversitate tipologică a obiectivelor educației. O clasificare identifică obiective pe termen lung (ale unui capitol, secțiune de disciplină sau chiar ale unei discipline integrale) și obiective pe termen scurt (ale unei lecții). O a doua clasificare delimitează obiective generale și obiective concrete. O a treia clasificare delimitează obiective de învățare, obiective de transfer (axate pe capacități cognitive și aptitudini) și obiective de exprimare (axate pe creativitate).

Recent, specialiștii în didactică se îndreaptă spre o *analiză multivariată* a obiectivelor pedagogice. Ea constă în aplicarea de criterii variate asupra aceluiași obiectiv. În urma acestui tip de analiză se ajunge la integrarea principalelor tipuri de obiective în structuri ierarhice.

Pentru analiza unui obiectiv pedagogic se au în vedere următorii parametri:

1. *Natura rezultatului așteptat* (cunoștințe, deprinderi, abilități, aptitudini, capacități, sentimente, interese etc.);
2. *Conținutul* la care se conectează obiectivul (disciplinele de studiu);
3. *Gradul de generalitate și specificitate* al obiectivului;
4. *Funcția pedagogică* îndeplinită de obiectiv (de evaluare, de stimulare, de formare a unor deprinderi etc.);
5. *Timpul de realizare* (mai lung sau mai scurt, în funcție de complexitatea sau comportamentul urmărit);
6. *Caracterul comun sau diferențiat* al obiectivului (dacă obiectivul are în vedere toți elevii grupului respectiv sau doar pe unii).

Această analiză multivariată a obiectivelor are rolul de a permite următoarele operații sau acțiuni:

- să stabilească importanța și complexitatea obiectivelor urmărite (ex: obiectivele de transfer sunt mai importante decât cele de învățare);
- să realizeze o mai bună planificare și ordonare a obiectivelor, de la generale spre cele specifice și concrete (observabile și măsurabile);
- să coboare sau să ridice gradul de generalitate al obiectivelor, în raport cu funcția pe care vrea să o îndeplinească obiectivul propus;
- să inițieze la momentul oportun operațiile de evaluare ale rezultatelor așteptate;
- să selecteze metodele de instruire în funcție de caracteristicile obiectivului stabilit;
- să realizeze tratarea diferențiată a elevilor sub toate aspectele.

În ce privește elevul, această analiză multinivelară a obiectivelor permite acestuia să-și orienteze, să-și organizeze și să-și dozeze eforturile mintale pentru a înțelege elementele esențiale din mesajul didactic transmis (concepte, idei fundamentale, "idei-ancoră").

Analiza multinivelară a obiectivelor educaționale cuprinde trei nivele principale cu cinci trepte, care constituie un ansamblu unitar. Criteriul utilizat în cadrul acestei analize este gradul de generalitate al obiectivelor.

Clasificarea obiectivelor pedagogice pe domenii și clase comportamentale

Domeniul cognitiv se referă la asimilarea de cunoștințe, formarea de deprinderi și capacități intelectuale.

Domeniul afectiv se referă la formarea sentimentelor, atitudinilor, convingerilor, și a capacității de valorizare la elevi.

Domeniul psihomotor se referă la elaborarea conduitelor motrice, a deprinderilor practice și a operațiilor manuale, formarea și dezvoltarea anumitor mișcări, la formarea deprinderilor și capacităților senzoriale.

În cadrul acestor domenii se manifestă două tendințe principale:

- Formularea obiectivelor în termeni comportamentali și formularea rezultatelor așteptate în procesul de instrucție și educație sub forma unor acțiuni, operații și produse observabile și măsurabile, adică precizarea a ceea ce vor fi capabili elevii să facă la încheierea unei etape sau la încheierea procesului de instruire.

- Elaborarea unor modele taxonomice și morfologice de organizare a obiectivelor (etimologic, taxonomia reprezintă știința legilor și principiilor clasificării; taxonomia este o clasificare, dar nu orice fel de clasificare).

Taxonomia obiectivelor educaționale se referă la clasificările care întrunesc următoarele caracteristici esențiale:

- Existența unei baze teoretice definite: taxonomiile utilizează criterii rezultate din cercetarea științifică; ele presupun scheme ordonatoare, concordante cu natura, complexitatea și evoluția reală a fenomenelor respective.

- Existența unei organizări ierarhice cu diferite nivele și trepte; fiecare nivel include proprietățile esențiale ale treptei (nivelului) anterioare.

- Satisfacerea criteriului completitudinii: taxonomiile cuprind toate fenomenele semnificative din domeniul de analiză.

Operaționalizarea obiectivelor pedagogice

Operaționalizarea obiectivelor pedagogice presupune transpunerea unui concept, a unei definiții sau a unui principiu în planul concret al acțiunii. Este vorba de o trecere treptată de la general la specific, de la abstract la concret. Această trecere se face printr-o serie de operații succesive.

Obiectivele operaționale sunt obiective specifice definite în termeni comportamentali la nivelul secvențelor de învățare. Ele se elaborează de către profesor pentru fiecare lecție sau activitate de laborator și exprimă comportamente observabile și măsurabile.

În vederea operaționalizării obiectivelor pedagogice se utilizează verbe de acțiune la modul infinitiv sau conjunctiv: "a defini" sau "să definească". Tabelele cu verbele de acțiune pot fi găsite în lucrarea lui De Landsheer.

Per ansamblu, procesul de operaționalizare a obiectivelor pedagogice presupune respectarea mai multor cerințe:

1. Obiectivele trebuie să comunice cât mai exact intențiile urmărite.
2. Obiectivul trebuie să descrie comportamentul final al elevului.
3. Obiectivele trebuie să conțină precizarea condițiilor în care trebuie produs comportamentul.
4. Obiectivele trebuie să conțină criteriile de reușită sau performanța minimă acceptată.

În literatura de specialitate sunt descrise mai multe proceduri de operaționalizare a obiectivelor pedagogice. Cea mai simplă este *procedura lui Mager*. Conform acestei proceduri, un obiectiv operațional trebuie să conțină trei elemente principale (esențiale):

- denumirea comportamentului;
- condițiile în care trebuie produs comportamentul (restricțiile);
- criteriul de reușită (performanța minimă acceptată).

Procedura lui De Landsheer: Orice obiectiv operațional trebuie să conțină cinci precizări fundamentale:

- subiectul care produce comportamentul (adică elevul);
- comportamentul așteptat de la subiect;
- performanța sau produsul acelui comportament;
- condițiile în care trebuie produs comportamentul (restricțiile);
- criteriile de reușită (performanțele minime acceptate).

PLANUL ÎNCLINAT – STUDIU DE CAZ

Prof. Iaurum Cristina
Liceul Tehnologic Virgil Madgearu
Roșiori de Vede

Planul înclinat reprezintă unul dintre mecanismele simple fundamentale din mecanică, fiind folosit pentru a reduce forța necesară ridicării unui obiect.

Este o suprafață înclinată față de orizontală, utilizată pentru a înlesni deplasarea unui corp pe o distanță verticală. Planul înclinat este utilizat de milenii, fiind prezent în arhitectura piramelor, în construcțiile grele și în transportul mărfurilor. Prin distribuirea greutateii pe lungimea planului, forța aplicată este mai mică decât cea necesară pentru ridicarea directă a unui obiect.

1. Analiza forțelor pe planul înclinat

Un obiect aflat pe un plan înclinat este supus mai multor forțe, printre care:

- Greutatea G , orientată vertical, care se poate descompune în două componente:
- Componenta paralelă cu planul ($G_t = G \sin(\theta)$), care tinde să deplaseze corpul pe plan.
- Componenta perpendiculară pe plan ($G_n = G \cos(\theta)$), care este echilibrată de reacțiunea normală a suprafeței N .

- Reacțiunea normală N , care acționează perpendicular pe suprafața planului, contracarând componenta perpendiculară a greutateii.

- Forța de frecare (F_f), care acționează împotriva mișcării, dacă suprafața nu este netedă. Raportul dintre forța aplicată și greutatea obiectului depinde de unghiul de înclinare θ . Într-o situație ideală, fără frecare, forța necesară pentru a deplasa un obiect este direct proporțională cu componenta forței de greutate paralelă cu planul:

$$F = G \sin(\theta)$$

2. Formula forței și ecuațiile dinamice

În prezența frecării, ecuația forței necesare pentru a deplasa un corp pe un plan înclinat devine:

$$F = G \sin \theta + F_f = G \sin \theta + \mu N$$

unde:

-F este forța aplicată pentru a deplasa corpul.

- μ este coeficientul de frecare între corp și suprafață.

-N este reacțiunea normală a planului, dată de $N = G \cos(\theta)$.

Această ecuație arată cum forța de frecare crește dificultatea deplasării pe un plan înclinat, mai ales la unghiuri mici.

3. Exemplu detaliat

Să analizăm un corp de 20 kg pe un plan înclinat la un unghi de 45° , cu un coeficient de frecare de 0.2. Forța de greutate este:

$$G = m \cdot g = 20 \text{ kg} \cdot 9,8 \text{ m/s}^2 = 196 \text{ N}$$

Forța necesară pentru a menține corpul în echilibru pe planul înclinat este:

$$F = 196 \text{ N} \cdot \sin 45^\circ + 0.2 \cdot 196 \text{ N} \cdot \cos(45^\circ) \approx 138.6 \text{ N}$$

Astfel, forța de aplicat este de 138.6 N, ceea ce este semnificativ mai mic decât forța necesară pentru a ridica direct corpul pe verticală (196 N).

4. Aplicații complexe

Planurile înclinate sunt prezente în diverse domenii industriale și tehnologice:

- Transportul pe rampe: Vehiculele de marfă folosesc rampe înclinate pentru a încărca și descărca mărfuri grele, reducând efortul mecanic.
- Sisteme de distribuție: În fabrici, planurile înclinate sunt integrate în benzi transportoare pentru a facilita mișcarea produselor de la un nivel la altul.
- Sisteme de ridicare: În construcții, macaralele și platformele mobile folosesc planuri înclinate pentru a transfera materiale grele pe șantiere.
- Piste de lansare: În aviație, planurile înclinate sunt utilizate pentru a ajuta la lansarea aeronavelor cu propulsie redusă sau pentru a încetini aterizarea.

5. Importanța studiului planului înclinat

Studiul planului înclinat are o importanță fundamentală în înțelegerea mecanicii clasice și în aplicațiile tehnice. În viața cotidiană și în industria modernă, utilizarea planurilor înclinate optimizează energia și reduce riscurile de accidentare sau deteriorare a obiectelor manipulate. În plus, oferă o perspectivă practică asupra modului în care funcționează forțele și mișcarea.

Bibliografie:

1. C. Popa, Fizica pentru clasa a IX-a, Editura Humanitas, București, 2010.
2. E. Ionescu, Mecanică - Manual pentru liceu, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2005.
3. Paul A. Tipler, Physics for Scientists and Engineers, 6th Edition, W.H. Freeman, 2008.
4. Gheorghe Săndulescu, Elemente fundamentale ale mecanicii, Editura Tehnică, București, 2000.

PORTOFOLIUL-METODĂ DE EVALUARE

**Profesor învățământ primar TUMBEA DELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANGHEL MANOLACHE,, SCRIOAȘTEA**

Preocuparea pentru găsirea unor noi metode de evaluare, s-a concretizat în descoperirea și folosirea metodelor alternative sau complementare de evaluare.

În practica ultimilor ani, portofoliul, ca metodă de evaluare a pătruns tot mai mult în activitatea școlară.

Ca metodă alternativă de evaluare, portofoliul „este rezultat al unui pact între elev și profesor,, (Crenguța Lăcrămioara Oprea-„Metode alternative de evaluare,,).El poate fi folosit ca instrument de evaluare de la grădiniță până la facultate.

Fie că se prezintă ca o mapă sau ca o cutie în care școlarul adună ce consideră reprezentativ din activitatea lui(desene, picturi, fotografii, fișe de lucru, fișe de evaluare, înregistrări video sau audio,chestionare, postere, interviuri,articole etc), portofoliul surprinde modul în care acesta a evoluat de-a lungul timpului în activitatea școlară,într-o colecție ce poate fi constant îmbogățită.

Portofoliul prezintă deasemenea părinților mostre ale activității desfășurate de copil în școală.

Ca orice metodă,metoda portofoliului prezintă avantaje și dezavantaje.

Printre avantaje, cele mai concludente, sunt considerate;

- ușurează descoperirea aptitudinilor elevilor fără inițiativă;
- stimulează spiritul de cooperare;
- crează elevului sentimentul reușitei;
- oferă posibilitatea de a face ce știe mai bine, în ritm propriu, uneori în liniștea sau agitația locului preferat;
- stimulează relațiile de colaborare, respect, încredere între elev și profesor dar și între elevi;
- elevul nu se simte controlat, ci sprijinit.

Ca și dezavantaje sunt de menționat;

- implicarea prea mare a părinților în alcătuirea portofoliului;
- este mare consumator de resurse materiale, temporale etc;
- este greu de evaluat după un barem pentru că reflectă creativitate și originalitate.

În demararea realizării unui portofoliu, cadrul didactic trebuie să formuleze clar scopul, structura, elementele obligatorii ale acestuia precum și criteriile de evaluare. Portofoliul trebuie să aibă o copertă pe care să fie menționată tema/ materia, autorul, îndrumătorul, trebuie să conțină un argument solid iar prima pagină să fie un opis al dosarului portofoliu. Din păcate, în multe cazuri, metoda portofoliului este aplicată superficial. Elevii nu sunt capabili să structureze logic un portofoliu sau să urmărescă vreun principiu de învățare, rezultând de cele mai multe ori un biblioraft plin cu hârtii cel mult ordonate cronologic.

În anul școlar în curs, am încercat realizarea portofoliului la istorie, obiect nou pentru elevii mei (clasa a-IV-a), care în opinia mea impune multă muncă de cercetare. Astfel la unitatea de învățare „Familia-trecut și prezent” am propus ca și componente ale portofoliului următoarele: foaia de titlu (coperta), argumentul, arborele genealogic al familiei structurat pe cel puțin trei generații, fișe biografice ale membrilor familiilor, povestiri ale membrilor familiei despre înaintași, acte ale membrilor familiei (certificate de naștere, căsătorie, deces etc). Deși elevii au muncit mult, au fost încântați de rezultatele obținute, de ceea ce au aflat iar eu am fost foarte mulțumită de feed-back-ul obținut.

În urma experienței acumulate în acest domeniu, constat că interacțiunea dintre cadrul didactic și elev precum și modul în care acesta conștientizează sarcinile de îndeplinit sunt esențiale în buna realizare a unui portofoliu.

Consider, deasemenea, că evaluarea prin metoda portofoliului corespunde scopului evaluării de a preveni eșecul școlar ci nu de a arăta elevului că „știe” sau „nu știe”.

BIBLIOGRAFIE:

- 1.C. L. Oprea, Metode alternative de evaluare-revista Învățământul primar, nr2-4/2002, Editura Miniped
- 2.I.T. Oprea, Evaluarea în procesul didactic, EDP București, 2000
- 3.I. Cerghit, Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri, strategii. Editura Aramis 2003
- 4.C. Cucoș, Teoria și metodologia evaluării, Editura Polirom, Iași 2008
- 5.<http://www.edu.ro>

ROLUL ACTIVITĂȚILOR INTEGRATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

**Profesor învățământ primar Cuna Emilia
Școala Gimnazială „Alexandru Depărateanu” Rosiori de Vede**

În pofida unor experiențe întreprinse și a numeroase reuniuni, colocvii și conferințe internaționale ce i-au fost consacrate, predarea integrată a cunoștințelor nu poate fi definită ușor și nici suficient de riguros în același timp. Aceasta datorită faptului că este o noțiune dinamică care suferă mereu modificări. Termenul utilizat cel mai frecvent este cel de predare integrată a științelor: această denumire vrea să sugereze faptul că este o strategie ce presupune reconsiderări radicale nu numai în planul organizării conținuturilor, ci și în „ambianța” predării și învățării.

Predarea integrată a științelor se fundamentează pe două sisteme de referință: - unitatea științei; procesul de învățare la copil.

La nivelul curriculum-ului, integrarea înseamnă stabilirea de relații clare de convergență între cunoștințele, deprinderile, competențele, atitudinile și valorile care își au bazele în interiorul unor discipline școlare distincte. Integrarea este un proces divers și complex, care merge progresiv de la modelul clasic disciplinar până la disoluția totală a barierelor disciplinare – transdisciplinaritatea.

Problemele concrete de viață, ce trebuie rezolvate zi de zi, au un caracter integrat și nu pot fi soluționate decât apelându-se la cunoștințe, deprinderi, competențe ce nu sunt încadrate în contextul strict al unui obiect de studiu. Pentru ca elevii zilelor noastre să facă față solicitărilor lumii contemporane, trebuie să le formăm capacitatea de a realiza transferuri rapide și eficiente între discipline, de a colecta, sintetiza și de a pune la lucru împreună cunoștințele dobândite prin studierea disciplinelor școlare.

Dacă succesul școlar este dat de performanța elevului în cadrul contextelor disciplinare, succesul în viața personală, profesională și socială este dat tocmai de capacitatea de a ieși din tiparul unei discipline și de a realiza conexiuni și transferuri rapide între discipline pentru soluționarea problemelor ivite. Această manieră de organizare a conținuturilor învățământului este oarecum

similară cu interdisciplinaritatea, în sensul că obiectul de învățământ are ca referință nu numai o disciplină științifică, ci o tematică unitară, comună mai multor discipline.

În învățământul modern este tot mai evidentă necesitatea instruirii integrate. Ca o dovadă că acest demers educativ a stârnit curiozitate în rândul cadrelor didactice, se desfășoară activități de acest fel cu copiii în școală.

Metoda predării integrate nu poate fi abordată fără referire la predarea tematică care are la bază transmiterea cunoștințelor grupate pe subiecte sau unități tematice. Predarea tematică se concretizează printr-o planificare pe termen lung sau scurt care reflectă relațiile dintre tema propusă, domeniile de cunoaștere și ariile de stimulare. Orarul zilnic trebuie să ilustreze echilibrul dintre perioadele active și momentele de odihnă.

Copiii trebuie să învețe să crească într-o manieră integrată. Fiecare etapă de dezvoltare este strâns legată de celelalte. Atunci când copiii își satisfac interesele, ei învață să acumuleze informații și să tragă propriile concluzii în legătură cu acestea. Capacitatea lor de asimilare nu se va separa de conținutul materiilor, ele au loc simultan. Învățarea se bazează astfel pe interrelaționare și integrare. Tematica este astfel realizată încât, prin metoda predării integrate, copiii să participe, să se implice cât mai mult, atât efectiv cât și afectiv, prin antrenarea unor surse cât mai variate, prin prezentarea conținutului cu ajutorul experiențelor diverse, exersării tuturor analizatorilor, al învățării prin descoperire.

Cultivarea la copii a trăsăturilor cum ar fi curiozitatea, admirația, imaginația, gândirea critică, spontaneitatea și plăcerea în experiențe estetice se realizează pe calea predării grupate pe subiecte sau unități tematice, așa-numita predare tematică. Integrarea conținuturilor școlare este o necesitate și un deziderat. Strategiile de predare / învățare integrată, precum și nivelurile la care aceasta se realizează sunt condiționate de o multitudine de factori, de natură obiectivă dar și subiectivă. Ele au avantaje, dar și dezavantaje. În dorința noastră de a fi moderni însă, de a inova practica școlară, trebuie prudență, întrucât echilibrul între extreme (diferențiere pe discipline sau integrare totală) se pare că este soluția cea mai eficientă. Se impune, însă, ca și în plan teoretic să stăpânim conceptele, pentru a nu pretinde că predăm interdisciplinar, când de fapt realizăm altceva.

Prin aceste activități se pune accent pe dezvoltarea gândirii critice, pe formarea de competențe practice, pe feed-back-ul pozitiv, pe măsurarea și aprecierea competențelor. Se cultivă independența, deschiderea spre inovație, emoțiile pozitive, autocontrolul. „Explozia informațională” conduce nu numai la creșterea cantitativă a cunoștințelor, ci și la esențializare, la integrare, (M. Malița, Orizontul fără limite al învățării, București, 1981, Editura Politică, pag. 25).

Din perspectiva învățământului modern în educație accentul trebuie pus pe stăpânirea de către elevi a proceselor, înțelegerea conceptelor și pe capacitatea de a le folosi în diverse situații.

Activitatea integrată se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică. În urma celor studiate și pe baza propriei experiențe, pot fi așadar de acord cu specialiștii care consideră că datorită particularităților de vârstă din învățământul școlar, structura demersurilor de predare și învățare se bazează pe integrarea completă a cunoștințelor

BIBLIOGRAFIE

1. Ciolan, Lucian, 2008, *Invatarea integrata*, Editura Polirom, Iași
2. Cucoș, Constantin, 2002, *Pedagogie*, Polirom, Iași;
3. Manolescu, Marin, Potolea Dan, 1006, *Teoria curriculumului*, MEN 4. Oprea Crenguta, 2006,
4. *Strategii didactice interactive*, EDP, Bucuresti
5. Curriculum Național - Cadru de referință , M.E.N.- C.N.C, Corint, București, 1998.

VALENȚELE MUZICII ÎN TERAPIA ȘCOLARILOR CU VULNERABILITĂȚI ADAPTATIVE

Profesor psihopedagog Naidin Marga
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Roșiori de Vede

„Muzica este o lege morală. Ea dă suflet universului, aripi gândirii, avânt închipuirii, farmec tinereții, viață și veselie tuturor lucrurilor. Ea este esența ordinii, înălțând sufletul către tot ce este mai bun, drept și frumos” (Platon).

Studiul meloterapiei se înscrie tot mai mult între preocupările celor interesați de sănătatea fizică și mentală a oamenilor de toate vârstele, în toate ipostazele lor de viață, de problemele stimulării și dezvoltării umane precum și de cele privindu-l pe om în dificultate, de recuperarea complexă a oamenilor de toate vârstele în condiții debilitizante. Cercetători, practicieni, oameni de știință, muzicologi, savanți, filozofi ș.a. se apleacă tot mai mult asupra înțelegerii tainelor și mecanismelor muzicii în ce privește influența ei asupra omului precum și modalitățile de conexiune a omului cu mediul înconjurător apropiat și mai îndepărtat.

Unii dintre specialiști consideră meloterapia ca fiind o specialitate profesională distinctă, de sine stătătoare iar alții sunt de părere că utilizarea muzicii în scopuri terapeutice este o metodă alternativă, făcând parte din categoria celor paliative și care au menirea să completeze și/sau să susțină metodele tradiționale utilizate de către specialiști în domenii precum sănătatea, educația, viața cotidiană.

Efectele tămăduitoare, vindecătoare ale muzicii sunt menționate încă în scrierile vechi, ele putând fi identificate cu peste 9000 de ani în urmă. Dar referiri mai frecvente asupra puterii muzicii găsim pe aproximativ două milenii și jumătate. În acest sens, este suficient să privim în spate la textele a diferiți filozofi precum Platon, Socrate și alții cu privire la rolul jucat de muzică în calitatea ei de formă a comunicării, de exprimare a trăirilor, ca formă autentică de viață.

Dacă meloterapia, în calitate de metodă utilizată în domeniul sănătății și al educației, este recunoscută de câteva secole în teritorii precum S.U.A., în schimb, în plan european, virtuțile terapeutice ale muzicii au început să fie analizate, studiate, mai ales în strânsă legătură cu tratarea sindromului de stres post-traumatic, probleme asociate cu cele două războaie mondiale. Începând din acele momente, au luat naștere numeroase asociații nonguvernamentale, centre de terapie prin muzică, au loc numeroase reuniuni, workshop-uri și conferințe internaționale, funcționează Federația Internațională de Meloterapie, toate ilustrând rolul muzicii în legătură cu problemele de viață în general ale omului dar și cu situațiile în care acesta este pus în dificultate, cu cele în care el devine vulnerabil. În urma celui de-al Doilea Război Mondial, sunt cunoscute cercetări ale unor medici germani care au dus la constatări legate de comportamentul unor răniți spitalizați, ale căror stări de boală se atenuau în condițiile când ei ascultau muzică. În acest sens, de exemplu, Kretschmer constată legături deosebit de interesante între tipul de sistem nervos, tipul temperamental și comportamentele de răspuns la diferite genuri muzicale, la muzică în general, a unora dintre pacienții aflați în observație: unii dintre ei plângeau, alții își schimbau starea de spirit în una pozitivă, alții deveneau irascibili etc. Cercetările acestui autor au fost strâns corelate și cu cercetările de neurofiziologie ale lui Pavlov, specialist rus, care a pus în evidență problema condiționării între stimuli și răspuns, în diferite ipostaze.

În țara noastră, preocupări mai vizibile pentru muzicoterapie au început să se manifeste mai ales începând cu anii 1995-2000. În prezent, aceste tipuri de activitate se intensifică, ele dobândind un caracter multi, inter și trans-disciplinar. Astfel, medici, psihologi, antropologi, muzicologi,

fizicieni, chimiști, botaniști, zoologi și alții sunt tot mai mult interesați de „a-și da mâna” și de a descifra mecanismele și tainele muzicii, atât în ce privește virtuțile sale de limbaj, formă de comunicare nonverbală, purtătoare de mesaje și informație, dar și în ce privește mecanismele prin care acestea influențează psihicul, fizicul și spiritul uman, modificându-le până în cele mai mici detalii, deopotrivă fizic, funcțional dar și sub raportul trăirilor afective și cognitive în general. De exemplu, botaniștii studiază efectele muzicii sau a unor genuri muzicale asupra creșterii plantelor. La rândul lor, întâlnim tot mai multe cercetări în domeniul zootehniei, situație în care se experimentează folosirea muzicii în strânsă legătură cu creșterea eficienței produselor de carne și lapte obținute pe cap de animal.

În aceeași ordine de idei, dezvoltarea fără precedent a științelor informatice, centrate mai ales pe înțelegerea structurilor și mecanismelor fizicopsihice umane și transferul lor în structura unor roboți funcționali, dezvoltarea imagisticii medicale până la niveluri nebănuite, toate acestea au condus la formarea unui nou corp de specialiști în domeniul neuroștiințelor, cu precădere a neuroștiințelor comportamentale și cognitive. Datorită acestora se pot studia în timp real răspunsurile organice, fizice, psihice, în condițiile exercitării unor stimulații asupra acestora. Așa se petrec lucrurile și în legătură cu observarea modificărilor structural funcționale produse la nivelul creierului, în condițiile când un anumit om ascultă un anumit tip de muzică. Și sistemul endocrin relevă relații deosebit de interesante din punctul de vedere al modului în care acesta răspunde în plan funcțional la stimulările sale prin muzică.

Pornind de aici, și în domeniul științelor reabilitive, cele care pun accent pe stimularea, dezvoltarea ori recuperarea psihofizică a unor persoane aflate în dificultate, în primul rând copii și tineri aflați în procesul dezvoltării, au început a se dezvolta cercetări care au condus la rezultate dintre cele mai surprinzătoare: îmbunătățirea funcționalității cerebrale, în anumite cazuri; recuperare și chiar obținerea stării de sănătate fizică în anumite situații; îmbunătățirea stării de sănătate psihică; creșterea gradului de socializare; optimizarea interacțiunilor sociale și a celor cu valoare adaptativă. Legat de domeniul recuperării persoanelor aflate în dificultate, cercetători, fizicieni, chimiști, biologi, medici, psihologi și alți specialiști în domeniul muzicii, de exemplu, constată tot mai mult legătura între vibrațiile, sunetele muzicale, pe de o parte și modificările de la nivelul creierului, al psihicului, pe de altă parte. În acest sens sunt ilustrative rezultatele obținute privind modificările de la nivelul creierului, recalibrările acestuia, ca urmare a folosirii metodei meloterapeutice. Cercetătorii arată că până la vârsta de 24-25 ani creierul dispune de o uriașă plasticitate, ceea ce înseamnă că el dispune de o mare capacitate de remodelare, de reparare și de vicariere a unor rețele neuronale deficitare prin regenerarea altora noi care să preia funcțiile celor distruse.

Aceste aspecte generează o stare de optimism pentru specialiștii din domeniul reabilitării medicale, psihologice, sociale, comportamentale etc. De aceea, identificarea celor mai adecvate metode și strategii de stimulare a creierului, a sistemului hormonal, a corpului în general și a psihicului se constituie ca o activitate de mare dificultate, mare importanță și tot odată de mare responsabilitate.

Bibliografie

- Cartea Albă a Psihopedagogiei Speciale. Coordonator Adrian Roșan Departamentul de Psihopedagogie Specială (2013).
- Cezar, C. (2004). Introducere în sonologie – Acțiunea undelor sonore asupra nivelelor fizico-chimic, biologic și psihologic, Ed. Muzicală, București.
- Iamandescu, I. (2004). Muzicoterapia receptivă: premise psihologice și neurofiziologice, aplicații profilactice și terapeutice, Ed. Info Medica, București.
- Kraus W. (coord.) (2014). Puterea vindecătoare a picturii și muzicii, Limes. Floresti.

PROIECTUL INTERȘCOLAR- INSTRUMENT DE EDUCAȚIE NON-FORMALĂ

Andrei Borcan, Școala Gimnazială Nr. 29 „Mihai Viteazul”, Constanța
Carmen Florescu , Colegiul Național Pedagogic „Constantin Brătescu”, Constanța

Cadrul școlar a reprezentat de multe ori un factor de constrângere în acumularea de cunoștințe de către elevi. Prin urmare, în ultima perioadă, au fost implementate multiple activități care vizează dezvoltarea unor competențe specifice prin intermediul activităților non-formale, iar dintre acestea, proiectul interșcolar se detașează ca fiind cel mai la îndemâna cadrelor didactice.

În paginile ce urmează vă propunem o idee de proiect interșcolar pe care am gândit-o pentru clasele cu elevi de gimnaziu care studiază limba engleză în regim intensiv. Autorii sunt convinși că activitățile se pot realiza și de către elevii care studiază două ore pe săptămână, de aceea vă invităm la traduceri.

PROIECTUL EDUCAȚIONAL

„MICII TRADUCĂTORI – THE YOUNG TRANSLATORS”

Motto:

“Translation is not a matter of words only: it is a matter of making intelligible a whole culture”

“Traducerea nu înseamnă doar cuvinte: ea constă în a face inteligibilă o întreagă cultură”

Anthony Burgess

Coordonatori:

prof. Andrei Borcan, Școala Gimnazială Nr. 29 „Mihai Viteazul”, Constanța

prof. Carmen Florescu , Colegiul Național Pedagogic „Constantin Brătescu”, Constanța

DOMENIUL PROIECTULUI: cultural

EDIȚIA: 1

LOCUL ȘI PERIOADA DE DESFĂȘURARE A ACTIVITĂȚII PRINCIPALE:

Școala Gimnazială Nr. 29 „Mihai Viteazul”, Constanța sau Colegiul Național Pedagogic „Constantin Brătescu”, Constanța

NUMĂR PARTICIPANȚI: 20 elevi din cele două instituții

PARTICIPARE: DIRECTĂ

REZUMATUL PROIECTULUI:

Prin inițierea acestui proiect-parteneriat, cei doi profesori coordonatori, împreună cu colegii din echipa de proiect, ne propunem să îmbunătățim competențele de traducere din și în limba engleză ale celor aproximativ 20 de elevi din cele două instituții, aceștia reprezentând beneficiarii direcți ai proiectului. Se vor realiza traduceri din literatura americană (respectiv poezia americană) și literatura engleză (respectiv literatura victoriană – basmele lui Oscar Wilde), iar spre finalul anului se va aborda și domeniul dramei, prin interpretarea de teatru în limba engleză (respectiv o piesă de teatru școlar) cu noțiuni privind un stil de viață sănătos și o alimentație rațională.

Impactul așteptat este complex, în primul rând asupra beneficiarilor direcți, elevii, care vor fi mai atenți la cuvintele utilizate în cadrul activităților informale, propagând la rândul-le, o conduită verbală corectă printre colegii și prietenii lor, iar în al doilea rând beneficiarii indirecți, părinții și colegii, vor putea intra în contact cu diversitatea culturală și referitoare la stilul de viață sănătos promovată de activitățile proiectului și vor înțelege mai bine diferențele culturale, acest lucru conducând către o atitudine de deschidere și toleranță.

La sfârșitul acestui parteneriat produsele muncii de un an ca mici traducători de la două școli vor fi publicate într-un volum, sub îndrumarea profesorilor coordonatori și a colectivului de reprezentanți ai proiectului-parteneriat.

ARGUMENT, JUSTIFICARE, ANALIZA DE NEVOI ALE GRUPULUI ȚINTĂ:

Tendința de a prelua exact dintr-o limbă străină, în special din limba engleză, diverse cuvinte care sunt apoi utilizate în fraze românești este prezentă astăzi mai mult ca oricând. Deși au corespondent în limba română, sunt preferate variantele englezești. Problema apare în momentul în care în limba română există aceste cuvinte într-o formă asemănătoare, dar care înseamnă cu totul altceva. Se poate da ca exemplu specific vârstei elevilor de gimnaziu cuvântul englezesc „character”, care a fost preluat cu intenția de a se face referire la personajele din jocuri, însă în limba română, cuvântul „caracter” are cu totul alt înțeles, referindu-se la o latură a personalității.

În același mod, preadolescenții au tendința de a prelua obiceiuri din alte culturi fără a le trece prin filtrul utilității lor pentru viața lor cotidiană. Stilul de viață sănătos începe cu alimentația și aici elevii de gimnaziu au curențe informaționale. Prin urmare se simte nevoia unor activități de informare realizate cu surse academice în mediu nonformal.

SCOPUL PROIECTULUI:

Implicarea elevilor în gestionarea conștientă a acțiunilor proprii, atât în ceea ce privește nivelul corpului fizic, cât și la nivel mental.

OBIECTIVELE SPECIFICE:

Traducerea a zece poezii din literatura americană și a patru basme de Oscar Wilde în cadrul întâlnirilor săptămânale realizate timp de 6 luni.

Interpretarea în fața colegilor a unei piese de teatru în limba engleză cu conținut specific stilului de hrănire sănătoasă.

DESCRIEREA GRUPULUI ȚINTĂ:

Grupul țintă este reprezentat de 20 de elevi din cele două instituții, care au abilități de comunicare foarte bune în limba engleză și care sunt pasionați de stimularea sănătății mentale prin îmbogățirea bagajului lexical (englezesc și românesc), familiarizarea cu noțiuni de lexicologie, tropii și figurile de stil folosite în traduceri, dar și de promovarea unui stil de viață sănătos pentru corp prin hrănirea sănătoasă a acestuia.

BENEFICIARIII DIRECTI ȘI INDIRECTI:

Alături de cei 20 de elevi din grupul țintă, beneficiari direcți sunt considerați și colegii lor de clasă, deoarece fragmente din traduceri vor fi discutate și în cadrul orelor de curs pentru a consolida noțiunile cu care s-a lucrat și pentru a fixa mai bine noțiuni gramaticale și lexicale din programa școlară.

Beneficiarii indirecti sunt părinții elevilor implicați și profesorii școlii, care vor fi informați periodic de rezultatele obținute în cadrul activităților.

DURATA PROIECTULUI:

Proiectul este conceput pentru o perioadă de 9 luni, din luna octombrie 2024 până în luna iunie 2025.

DESCRIEREA ACTIVITĂȚILOR:

Fiecare activitate va avea loc săptămânal, la Școala Gimnazială Nr. 29 „Mihai Viteazul”, Constanța sau Colegiul Național Pedagogic „Constantin Brătescu”, Constanța, în funcție de școala unde este clasă liberă la orele propuse. La activități vor participa elevii și profesorii implicați în proiect. În primele săptămâni se va realiza traducere de poezie americană, urmând ca apoi să se treacă la traducere de basme de Oscar Wilde și la piesa de teatru legată de alimentația sănătoasă.

PLANIFICAREA ACTIVITĂȚILOR

Nr. crt.	Ședință	Săptămână	Observații
1	Introducere în lexicologie	S3	
2	.Introducere în stilistică	S4	
3	Poezie americană	S5	
4	Poezie americană	S6	S7 Școala altfel. S 8 Vacanța de toamnă
5	Poezie americană	S9	
6	Poezie americană	S10	
7	Poezie americană	S11	

8	Poezie americană	S12	
9	Poezie americană	S13	
10	Poezie americană	S14	
11	Poezie americană	S15	S16 -17. Vacanța de iarnă
18	Poezie americană.	S18	
19	Poezie americană	S19	
20	Basme de Oscar Wilde	S20	
21	Basme de Oscar Wilde	S21	
22	Basme de Oscar Wilde	S22	S23 Vacanța de schi
23	Basme de Oscar Wilde	S24	
10	Basme de Oscar Wilde	S25	
11	Basme de Oscar Wilde	S26	
12	Basme de Oscar Wilde	S27	
13	Basme de Oscar Wilde	S28	
14	Basme de Oscar Wilde	S29	
15	Basme de Oscar Wilde	S30	S 31 Școala verde
16	Basme de Oscar Wilde	S32	S 33 Vacanța de primăvară
17	Piesă de teatru școlar repetiție	S34	
13	Piesă de teatru școlar repetiție	S35	
14	Piesă de teatru școlar reprezentație Prezentarea volumului de traduceri	S36	

REZULTATE CANTITATIVE ȘI CALITATIVE AȘTEPTATE CA URMARE A IMPLEMENTĂRII PROIECTULUI, INCLUSIV IMPACTUL PROIECTULUI ASUPRA GRUPULUI ȚINTĂ, UNITĂȚII DE ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI COMUNITĂȚII:

Rezultatele cantitative pot fi sintetizate astfel: produsele muncii de un an ca mici traducători de la cele două școli vor fi publicate într-un volum, sub îndrumarea profesorilor coordonatori și a colectivului de reprezentanți ai proiectului-parteneriat, iar elevii vor interpreta piesa de teatru în cadru festiv, alături de părinți și colegi.

Rezultatele calitative sunt, de asemenea, multiple, după cum urmează:

Lucrul în echipă interșcolară și comunicarea vor duce la formarea de prietenii.

Prezentarea limbii engleze într-un mod atractiv va determina crearea unei atmosfere relaxante.

Expunerea elevilor la limba engleză, prezentată cu ajutorul unor texte literare în proză și poezie britanică și americană va realiza reprezentarea unui context real pentru utilizarea limbii engleze literare și a limbii române literare.

Îmbogățirea bagajului lexical englez și românesc, precum și familiarizarea cu noțiuni de lexicologie vor conduce la dezvoltarea aptitudinii de exprimare scrisă la nivel academic și la dezvoltarea creativității elevilor.

5. Îmbogățirea cunoștințelor transdisciplinare ale elevilor vor stimula interesul pentru învățarea limbii engleze, a limbii române, precum și a altor discipline- chimia și biologia.

6. Cultivarea gustului pentru lectură în limba străină, teatru și actorie va determina progress în dezvoltarea mentală și crearea de abilități de gândire critică.

MODALITĂȚI DE MONITORIZARE ȘI EVALUARE A PROIECTULUI:

Volumul cu traduceri realizate de elevi va fi popularizat în rândul școlilor din Constanța, pentru familiarizarea elevilor de nivel gimnazial din oraș cu beneficiile date de traducerea de literatură engleză și americană. De asemenea, prin interpretarea piesei de teatru școlar, elevii vor putea fi observați și evaluați atât de părinți, cât și de colegi și profesori.

MODALITĂȚI DE ASIGURARE A CONTINUITĂȚII

Prin participarea la proiect, elevii își vor crea și dezvolta aptitudini actricești, și se vor familiariza cu noțiuni de stil de viață sănătos și alimentație rațională (noțiuni de chimie-biologie) dezvoltând astfel multiple valențe intradisciplinare și transdisciplinare, ceea ce cu siguranță va conduce la continuarea obiceiurilor sănătoase în cadrul familiei.

RELAȚIA ȘCOALĂ – FAMILIE – COMUNITATE

Prof. Stan Cornelia- Școala Gimnazială „Șerban Cioculescu” Găești
Prof. Stan Georgeta- Liceul Tehnologic „Iordache Golescu” Găești

Propunându-și să dezvolte în individ toată perfecționarea de care este susceptibil, educația este o dimensiune constitutivă a ființei umane: „ Omul nu poate deveni om decât prin educație”, spune Kant, la modul imperativ. Problema educației tinde să devină o problemă prioritară și toți cei care văd limpede evoluția ființei umane, a ființei raționale și a umanității, în ansamblul ei, situează în centru educația.

Tendința actuală a sistemului de învățământ de descentralizare pune accentul pe stabilirea unor parteneriate puternice între școală și comunitatea locală prin care se urmărește optimizarea și creșterea calității procesului educativ. Una din premisele ce trebuie îndeplinite pentru atingerea performanțelor vizate este stabilirea de legături puternice între profesori și părinți, ca părți active în cadrul procesului de formare a viitorilor adulți.

Pentru a realiza un parteneriat educațional bazat pe asumarea valorilor democratice, este necesar ca societatea românească să realizeze o schimbare de valori, atitudini și comportamente la nivelul tuturor factorilor sociali implicați în susținerea educației: decidenți, cadre didactice, părinți, elevi, reprezentanți ai instituțiilor guvernamentale și nonguvernamentale. Cercetările au confirmat în acest sens că atunci când părinții sunt implicați în activități de parteneriat cu școala, rezultatele obținute de elevii sunt mai bune iar rata eșecului școlar este mai scăzută. Școala și familia urmăresc același scop educativ formarea copiilor spre a deveni oameni multilateral dezvoltăți.

Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordanța dintre mijloacele specifice de influențare folosite de aceste două instituții sociale. Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui.

În convorbirea cu părinții, profesorul (învățătorul) trebuie să dovedească mult tact. Să aibă atitudinea unui prieten, nu a unui șef care da ordine. Să fie apropiat, să găsească argumente potrivite și temeinice, ca părinții să le accepte fiind convinși de utilitatea lor, dar să nu renunțe la convingerile sale dacă acestea sunt bine întemeiate. Cadrul didactic se va interesa de modul cum este respectat regimul de zi al copilului, cum este ajutat acesta la învățatura, dacă are create condiții bune de pregătire a temelor, cum se comporta copilul față de părinți, frați, bunici cum se comporta aceștia față de el, ce influențe pozitive și negative se exercită asupra lui, cu ce se ocupa în timpul liber, ce prieteni are, cum se odihnește și cum se hrănește, care este starea sănătății lui, ce interese manifesta. Spre a ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să țină legătura cu școala, spre a se informa despre rezultatele muncii și despre comportarea lor la școală. Unele informații despre aceste situații le pot obține părinții prin consultarea carnetului cu note al elevului sau din relatările despre activitatea lui la școală și modul cum a fost ea apreciată de profesori, dar mult mai utile sunt informațiile pe care le primesc părinții de la cadrele didactice.

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale, progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară. Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine, dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generație sau două, relațiile dintre părinți și copii, dintre adulți și tineri, apare mai vădită în considerația pentru copil.

În afara cooperării între elevi, realizată atât în clasă, cât și în afara ei (corespondență, călătorii, schimb de experiență), cooperarea între profesori și elevi este foarte importantă. Ei lucrează împreună, au sarcini comune, profesorul coordonând întreaga activitate desfășurată. Școala și familia urmăresc același scop educativ formarea copiilor spre a deveni oameni multilateral dezvoltati. Formele de colaborare a familiei cu școala sunt diverse și fiecare școală sau educator are libertatea de a stabili acele modalități care se dovedesc eficiente. Dintre acestea amintim: adunările pe școală cu părinții, ședințele pe clasă, convorbirile individuale și consultațiile în grup, excursiile și călătoriile, lectoratele pentru părinți. Printr-o serie de metode pedagogice, părinții trebuie atrași alături de școală, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor responsabil. Practica a demonstrat, așa cum spunea H.H. Stern „că și educatorii au ceva de învățat de la părinți”.

Aceste întâlniri cu părinții trebuie să se desfășoare pe o bază tematică solidă. Școala și familia sunt agenții educativi cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității copilului. Raporturile dintre cei doi factori educativi constituie un factor important, poziția pe care o adoptă fiecare în relația școală-familie.

Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordanta dintre mijloacele specifice de influențare folosite de aceste două instituții sociale.

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui.

Putem spune că legătura dintre școală – familie - comunitate se referă la construirea unor relații pozitive între familie, școală și comunitate, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia sunt în formare.

Bibliografie :

Agabrian, Mircea, Millea, Vlad (2005), Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz, Institutul European, Iași;
Baran-Pescaru, A. (2004), Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București;
Cucoș, Constantin (2009), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași;
Ioan Nicola, Pedagogie, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1994;

ROLUL BIBLIOTECII IN VEDEREA FORMĂRII ȘI DEZVOLTĂRII ABILITĂȚILOR DE ÎNVĂȚARE DE-A LUNGUL ÎNTREGII VIEȚI

**PROF.CÂRNARU ILEANA FLORINELA
LICEUL TEHNOLOGIC „ANGHEL SALIGNY”, ROȘIORII DE VEDE**

Școala și biblioteca au o mare responsabilitate în promovarea unei mentalități a dialogului, la diferite niveluri astfel încât educați și educatori să ajungem ca pe tot parcursul vieții să ne perfecționăm arta de „a învăța să trăim împreună”, de „a învăța să trăim cu ceilalți” de a învăța să devenim.

Una dintre cerințele învățământului modern este aceea a formării la elevi a deprinderilor de studiu individual și de muncă independentă, a capacității de a gândi creator, de a soluționa individual sau prin conlucrare multitudinea de probleme cu care se confruntă în anii de școală. Trezirea interesului și a gustului pentru lectură implică pentru școală o responsabilitate incontestabilă. Lectura literară pune la dispoziția copilului cunoștințe despre mediul înconjurător, despre viața oamenilor și a animalelor, despre trecutul istoric al poporului, despre muncă și profesii, educație cultural-artistică și moral-religioasă.

De aceea, încă din clasele primare este necesar să cunoaștem ce și cât citesc copiii, respectând particularitățile lor de vârstă. Micii cititori trebuie inițiați și deprinși cât mai de timpuriu cu utilizarea concomitentă a cărții și a mijloacelor moderne audiovizuale ca premisă esențială a unei învățături eficiente. Din partea factorilor educativi este nevoie de răbdare, perseverență, voință, precum și de modelul propriu.

Copiii pot citi atât creațiile literare dedicate lor, cât și altele care, prin problematică, frumusețea limbii și mesaj, interesează deopotrivă și pe adulți. Marea varietate a creațiilor artistice aparținând unor genuri și specii literare diferite, care se integrează în sfera literaturii pentru copii, evidențiază receptivitatea copiilor față de frumos, dorința lor de cunoaștere.

Dintre creațiile literare în proză, basmele și poveștile au rămas de-a lungul veacurilor operele cele mai îndrăgite de copii, începând din primii ani ai copilăriei și până aproape de adolescență. Valoarea instructiv-educativă a basmelor este deosebită. Ele aduc o prețioasă contribuție la dezvoltarea proceselor de cunoaștere, a proceselor afective, la formarea trăsăturilor de voință și caracter, la formarea personalității copiilor.

Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți.

Criza lecturii în rândul elevilor, scăderea interesului pentru carte în favoarea TIC și dificultățile în abordarea liricului m-au determinat să caut noi modalități prin care să readuc elevul în bibliotecă și în contact direct cu textul, paradoxal prin materiale/aplicații din zona media.

Încrezător în atotputernicia tehnologiei, a aflat, cu surprindere, din crizele economice și ecologice, că dezvoltarea industrială aduce cu sine riscuri, că nu face planeta mai puternică, din contră, aceasta devine mai fragilă, deoarece dă naștere unor inechități care ridică întrebări de natură filozofică și etică. Așa apare un concept nou: dezvoltarea durabilă, termen folosit pentru prima oară în 1992, la Conferința privind mediul și dezvoltarea de la Rio de Janeiro. Dacă inițial conceptul făcea referire doar la problematica relației dintre om și mediul înconjurător, astăzi noua paradigmă a conceptului cuprinde viața în toată complexitatea ei. Se impune cu necesitate formarea unei atitudini solidare între generații la toate palierele, a unei ființe umane care să știe să fie în lume, să trăiască în armonie cu mediul înconjurător, cu ceilalți, cu sine însuși. A reuși această armonizare presupune un lung proces de formare prin care omul devine receptiv la schimbări, capabil să le anticipeze, să înțeleagă realitatea și o interpreteze, găsindu-i sensuri noi, valorizând-o.

În continuarea educației oferite de școală, biblioteca este prima instituție care favorizează procesul învățării post instituționale, deoarece ea reprezintă un spațiu familiar, facilitând tranziția către alt tip de învățare, un factor de continuitate în timp și spațiu. Caracterul său multidisciplinar reprezintă un factor catalizator în a obține și a partaja informația, constituind în același timp un spațiu echitabil în care se pot întâlni și dialoga mai multe generații.

În școala modernă contemporană au loc transformări, atât în legătură cu structura și conținutul procesului instructiv-educativ cât și în legătură cu tehnologia acestuia. Legătura școlii cu știința, cu tehnica și creația literar-artistică nu mai constituie în cele mai multe cazuri un deziderat, ci un fapt real. Procesul de diferențiere a învățământului se desfășoară atât în direcția adâncirii în domeniile cunoașterii științifice, cât și în direcția satisfacerii în cât mai mare măsură a intereselor, aptitudinilor și particularităților psiho-individuale ale elevilor. Bibliotecile școlare trebuie să devină surse de informare permanentă și la zi, prezente active în viața și lumea elevilor, iar cei care răspund de activitatea lor, respectiv bibliotecarii școlari și cadrele didactice, trebuie să aibă în vedere găsirea unor noi forme și metode de muncă cu cartea, care să corespundă cât mai bine procesului de modernizare a învățământului.

Instituțiile noastre de învățământ superior dispun azi atât de o bogată experiență în pregătirea cadrelor de bibliotecari cât și de directive clare în orientarea activității lor. Succesul muncii bibliotecarului nu este însă asigurat numai de cunoștințele și deprinderile însușite în instituțiile specializate de învățământ, ci mai ales de înțelegerea rolului important pe care îl are astăzi în opera de formare a tineretului, de pasiunea și capacitatea sa de dăruire. Oricât de minuțios ar fi analizată activitatea bibliotecarului, aceasta nu se poate delimita în mod categoric față de atribuțiile general educative ce revin școlii și întregului personal didactic. Activitatea bibliotecarului școlar nu poate fi concepută în afara ansamblului activităților educative specifice școlii. Munca de organizare a bibliotecii școlare presupune, pe lângă cunoștințele de biblioteconomie modernă pe care le posedă fiecare bibliotecar, cunoașterea aspectelor specifice școlii în care își desfășoară activitatea biblioteca respectivă și a principiilor de modernizare a învățământului actual. Fără îndoială că dintre factorii de bază, care orientează modul de organizare a bibliotecii, nu pot lipsi indicațiile pe care le cuprind programele și manualele școlare, sfatul directorului, al profesorilor de specialitate, al diriginților și învățătorilor. În funcție de toți acești factori, biblioteca școlară trebuie să fie astfel organizată încât să poată satisface în cât mai mare măsură cele trei obiective fundamentale ale activității ei specifice: - sprijinirea procesului de adâncire a cunoștințelor și de formare a deprinderilor de lectură și studiu, urmărite prin fiecare obiect de învățământ și prin întreaga activitate didactică; - lărgirea permanentă

a orizontului cunoașterii științifice în direcția progreselor înregistrate de știință, tehnică, artă, în societatea noastră; - dezvoltarea maximală a individualității fiecărui copil. În funcție de aceste obiective, biblioteca școlară modernă realizează un proces de organizare complexă sub raportul specializării pe principalele direcții ale cunoașterii științifice, asigurând astfel o apropiere a cărții de copilul-elev.

Alături de școli, bibliotecile fac parte din instituțiile care exercită influențe multiple asupra unei națiuni. Fără distincție de vârstă, profesie, religie, opinii politice, bibliotecile se adresează tuturor păturilor sociale, ajutând nevoii de informare și recreere a fiecăruia. Dintre acestea, bibliotecile școlare contribuie la creșterea calității învățământului, fiind un suport necesar activităților de educație (formare). Rolul acestora în noul context educațional trebuie privit cu mare atenție deoarece diversificarea tipologiei documentare și a modalităților de acces la resursele informaționale a făcut ca aceste structuri de informare și documentare să înceapă să-și piardă, puțin câte puțin, în ultimele decenii, poziția cu greu atinsă. Principala menire a bibliotecilor școlare este de a pune la dispoziția utilizatorilor întreaga informație necesară, precum și instrumentele de documentare și metodologia de utilizare a lor.

Bibliotecile școlare sunt componente esențiale și indispensabile ale sistemului de învățământ preuniversitar, rolul primordial fiind de suport al activităților didactice și de cercetare. Bibliotecile școlare sunt considerate ca fiind colecții de cărți, periodice și alte resurse documentare și informaționale pentru uzul elevilor și profesorilor. Trebuie avut în vedere rolul lor educațional și de organizator al resurselor cunoașterii. Colaborarea între biblioteci și școli, adică între planurile de învățământ și școli este necesară pentru a corobora oferta bibliotecilor în materie de resurse documentare și de informare și cerințele informaționale ale școlilor

În acest context nou, principala sarcină a bibliotecarului constă în deprinderea elevilor cu tehnica muncii intelectuale, în obișnuirea lor cu folosirea tuturor mijloacelor moderne de informare puse la dispoziție de biblioteca școlară a zilelor noastre. Este de la sine înțeles că această sarcină se realizează în strânsă colaborare cu întregul activ de cadre didactice din școală sub directa îndrumare a acestora. Biblioteca școlară nu concurează procesul de învățământ, ci îl completează. Ea dă documentația practică, gustul pentru cercetarea individuală și documentația bibliografică, atât de utilă tuturor oamenilor. Din punct de vedere intelectual, lectura pregătește pentru reflecție, pentru formarea spiritului și creșterea câmpului de cunoștințe.

BIBLIOGRAFIE

CRISTEA, Sorin. Managementul organizației școlare. București: EDP, 2003.

IOSIFESCU, Șerban. Management Educațional pentru instituțiile de învățământ. București: M.E.C., 2001.

JEMĂNEANU, Nina. Ghid pentru bibliotecarul școlar. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1974. 72p.

JINGA, Ioan. Conducerea învățământului. Manual de management instituțional. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1993.

JINGA, Ioan. Managementul învățământului. București: Editura All, 2001. MARCU, Vasile;

ORȚAN, Florica. Managementul activităților extracurriculare. Oradea: Editura universității din Oradea, 2003. 130p.

ORȚAN, Florica. Management educațional. Oradea: Editura Universității din Oradea, 2003. 250p

PROIECT DIDACTIC

Prof. Udma Arleziana Emilia
LICEUL TEHNOLOGIC „ANGHEL SALIGNY”, ROȘIORII DE VEDE
Prof. Jacola Germina-Teodora
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 2 VIDELE

Data:

Profesor:

Unitatea de învățământ :

Clasa: a VIII-a

Disciplina de învățământ : Matematică- Algebră

Unitatea de învățare: Calcul algebric în **R**

Subiectul/Tema lecției: Aplicații – formule de calcul prescurtat

Tipul lecției: lecție de consolidare și sistematizare

Scopul lecției: îmbogățirea culturii generale, stimularea curiozității, dezvoltarea capacității creative, realizarea legăturii între noțiunile teoretice învățate cu rezolvarea problemelor din viața reală.

Competențe specifice vizate:

3.2. Utilizarea formulelor de calcul prescurtat și a unor algoritmi pentru rezolvarea ecuațiilor și a inecuațiilor.

4.2. Exprimarea matematică a unor situații concrete prin calcul algebric.

6.2. Interpretarea matematică a unor probleme practice prin utilizarea ecuațiilor sau a formulelor de calcul prescurtat.

Activități de învățare:

1. Recunoașterea unei formule de calcul prescurtat.
2. Aplicarea directă a regulilor și a formulelor de calcul prescurtat în expresii algebrice.
3. Efectuarea unor calcule care presupun utilizarea formulelor de calcul prescurtat.
4. Folosirea formulelor de calcul prescurtat pentru modelarea unei situații date.
5. Manifestarea dorinței de a învăța lucruri noi.

Metode, procedee și tehnici didactice: Conversația, observația, exercițiul, problematizarea, explicația, învățarea prin descoperire, etc.

Mijloace de învățământ: fișe de lucru, calculatorul, retroproiectorul, internet, tabla, creta,

Forme de organizare: Frontal, individual, pe grupe

Durata: 50 minute

Bibliografie:

1. Manual Matematică, clasa a VIII-a, Ed. Intuitext, 2020, autori: I. Cicu, E. David, I. Iacob, R. Ciucă
2. De la MATE matică la MATEpractică, Ed. Sigma, 2010, autori: M. Singer, C. Voica
3. Caiet de lucru Matematică, clasa a VIII-a, Ed. Paralela 45, 2019, autori: M. Chirciu, M. Haiducu, O. Stroe, M. Antonescu, F. Antohe

4. Matematică, Ghid complet pentru Evaluarea Națională, clasa a VIII-a, Ed. Booklet, 2022, autori: D. Stoica
5. https://pt.wikipedia.org/wiki/Quinta_dos_Loridos
6. <https://www.menti.com/ea0og6zd6k>

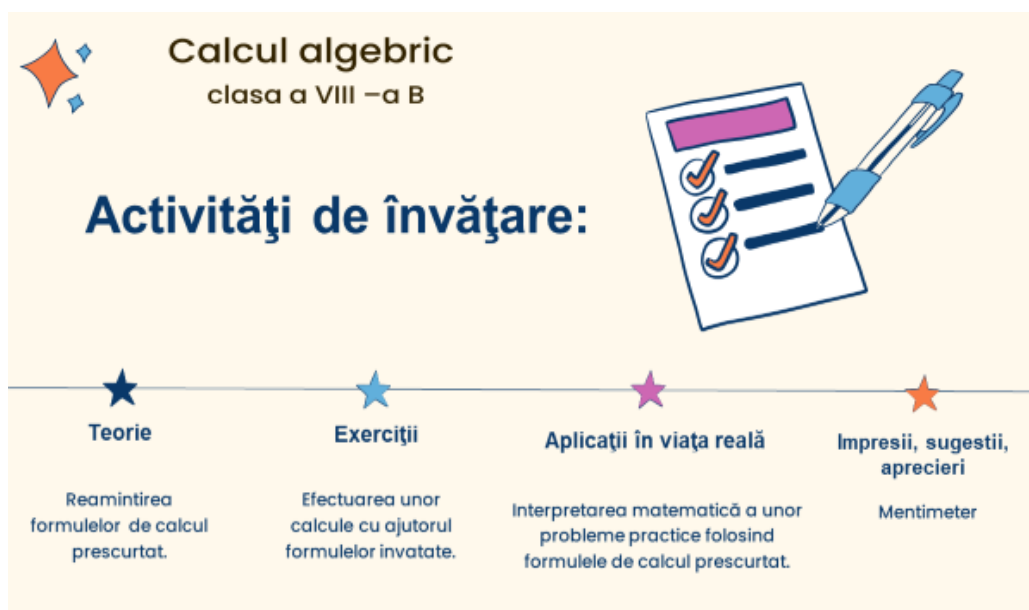
7. <https://wordwall.net/resource/38565311>

wordwall.net/resource/38565311

8. <https://wordwall.net/resource/38566097>

wordwall.net/resource/38566097

Desfășurarea lecției

Nr. crt.	Etapale lecției/Timp	Act înv	Eșalonarea conținutului		Strategia didactică			Evaluare
			Activitatea profesorului	Activitatea elevilor	Metode, procedee și tehnici didactice	Mijloace de înv.	Forme de organizare	
1.	Momentul organizatoric (2 min.)	A5	-notează absențele; -face recomandări, dacă este cazul; -asigură condițiile optime pentru desfășurarea orei.	-răspund la întrebările puse de profesor; -își însușesc recomandările primite.	conversația, explicația	manual, caiete,	frontal	
2.	Reactualizarea cunoștințelor (5 min.)	A1	-în vederea reactualizării formulelor de calcul prescurtat, profesorul accesează: https://wordwall.net/resource/38565311	-răspund la întrebările puse de profesor.	conversația, explicația	laptop, internet. aplicația wordwall	frontal	observarea sistematică a elevilor și aprecierea verbală
3.	Anunțarea temei și a activităților de învățare (3 min.)	A5	-anunță tema: ”Aplicații Formule de calcul prescurtat”; - notează titlul pe tablă; -prezintă activitățile de învățare propuse A1-A5.	-notează titlul; -ascultă activitățile de învățare propuse.	conversația, explicația, problematizarea,	Prezentare ppt, caiete	frontal, individual	observarea sistematică a elevilor și aprecierea verbală

4.	Dirijarea învățării (20 min.)	A1 A2 A3 A4 A5	-în vederea consolidării/remediării/sistematizării cunoștințelor și sau deprinderilor, profesorul propune spre rezolvare fișa 1 (Anexa 1); -pentru reorganizarea/stabilirea de noi corelații între cunoștințe sau transferul acestora în context noi, profesorul propune fișa 2 (Anexa 2); Fișele de lucru conțin spre rezolvare sarcini didactice variate, cu grade diferite de dificultate, activități diferite și individualizate.	-rezolvă sarcinile primite din fișele de lucru; -răspund solicitărilor profesorului; -adrează întrebări în vederea rezolvărilor sarcinilor de lucru.	conversația euristică, explicația, exercițiul, problematizarea, învățarea prin descoperire	caiete, fișe de lucru, manual, auxiliare, prezentare ppt	frontal, individual	chestionarea orală, observarea sistematică a elevilor și aprecierea verbală,
5.	Obținerea performanței (15 min.)	A3 A4 A5	-în vederea transferului de cunoștințe în contexte noi, profesorul propune fișa 3 (anexa 3); -profesorul accesează: https://wordwall.net/resource/38566097	-rezolvă sarcinile primite din fișele de lucru;	explicația, exercițiul, problematizarea, învățarea prin descoperire	caiete, fișe de lucru, foi flip-chart, markere, hârtie colorată	individual	evaluarea prin fișe, prin aplicația wordwall
6.	Asigurarea retenției și transferului (3 min.)	A1 A4	accesează: https://www.menti.com/eaog6zd6k -le prezintă tema pentru acasă; -tema va fi însoțită de indicații.	accesează: https://www.menti.com/eaog6zd6k -notează temă; -notează recomandările făcute pentru realizarea temei pentru acasă.	conversația, explicația. problematizarea	laptop, internet, telefoane mobile aplicația Mentimeter caiete, fișe de lucru	frontal	observarea sistematică a elevilor și aprecierea verbală
7.	Aprecieri și recomandări (2 min.)	A5	-face aprecieri și recomandări; -notează elevii.	-își însușesc recomandările primite.	conversația, explicația		frontal	

Fișa de lucru nr. 1

Timp de lucru 20-25 minute

1. Calculează, folosind formulele de calcul prescurtat:

a) 51^2

b) 38^2

c) 502^2

d) 999^2

e) $28 \cdot 32$

f) $102 \cdot 98$

2. Calculează cât mai rapid:

a) $15^2 - 10^2$

b) $41^2 - 40^2$

c) $\sqrt{25^2 - 15^2}$

d) $71^2 + 2 \cdot 71 \cdot 29 + 29^2$

e) $653^2 - 2 \cdot 653 \cdot 347 + 347^2$

3.a) Știind că $a + b = 5$ și $a^2 - b^2 = 35$, calcuțați $a - b$.

b) Știind că $a + b = 17$ și $a \cdot b = 60$, calcuțați $a^2 + b^2$.

c) Știind că $x + y = 6$, calcuțați $x^2 + y^2 + 2xy - 3x - 3y + 7$.

4. Calculați:

a) $x^2 + \frac{1}{x^2}$, știind că $x + \frac{1}{x} = 4$ și $x \in R^*$.

b) $x^2 + \frac{1}{x^2} - 20$, știind că $x - \frac{1}{x} = 6$ și $x \in R^*$.

c) $x + \frac{1}{x}$, știind că $x^2 + \frac{1}{x^2} = 5$ și $x \in R_+$.

5. Determină numerele reale x și y , știind că:

a) $(x - 1)^2 + (y - 2)^2 = 0$

b) $(2x - 4)^2 + (3y - 6)^2 = 0$

c) $x^2 + y^2 + 4x - 6y + 13 = 0$

d) $9x^2 + 4y^2 - 12x + 12y + 20 = 7$

6. Se consideră expresia algebrică:

$$E(x) = 2(2x - 1)^2 - 3(2x + 3)(x - 1) - (x - 1)^2 + 11x - 9, \quad x \in R$$

a) Arată că $(2x + 3)(x - 1) = 2x^2 + x - 3$, pentru orice $x \in R$.

b) Demonstrează că $E(x) = (x + 1)^2$.

7. Se consideră expresia algebrică:

$$E(x) = 2(2x - 1)^2 - 3(2x + 3)(x - 1) - (x - 1)^2 + 11x - 9, \quad x \in R$$

a) Arată că $(2x + 3)(x - 1) = 2x^2 + x - 3$, pentru orice $x \in R$.

b) Demonstrează că $E(x) = (x + 1)^2$, pentru orice $x \in R$.

8. Determină perimetrul unui triunghi dreptunghic, știind că una dintre catete are lungimea de 8 cm, iar lungimea celeilalte catete este cu 4 cm mai mică decât lungimea ipotenuzei.

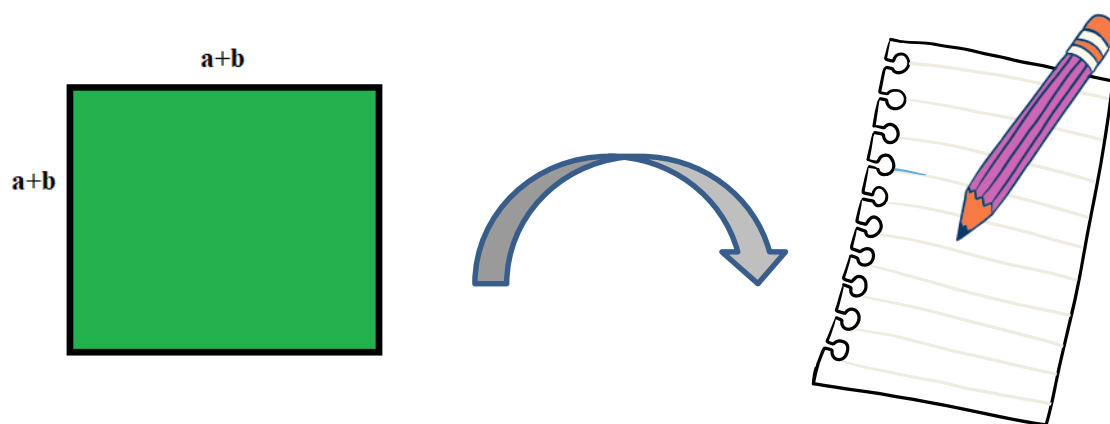
Fișa nr. 2 – Activitatea pe grupe

Timp de lucru 10-15 minute

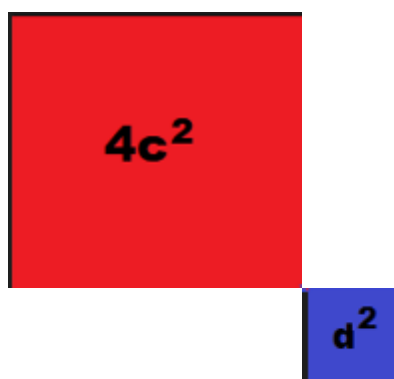
Administratorul acestei grădini vrea să proiecteze noi peluze de iarbă și flori, dar trebuie să se asigure că ariile acestora rămân neschimbate.

Ajutați-l pe administrator să transforme forma unei peluze, dar să-i păstreze aria acesteia.

1. Imaginați-vă o transformare a unui pătrat cu latura de lungime $(a+b)$ metri, prin care aria sa să se păstreze.

Completează desenul la un pătrat. Exprimă algebric relația.

3. Trecând mai multe zile la rând prin districtul Leiria, turiștii au observat schimbări pe panoul publicitar montat în apropierea grădinii, aceste schimbări fiind produse de lipirea unor benzi cu lățimea de 30 cm, chiar pe panou.

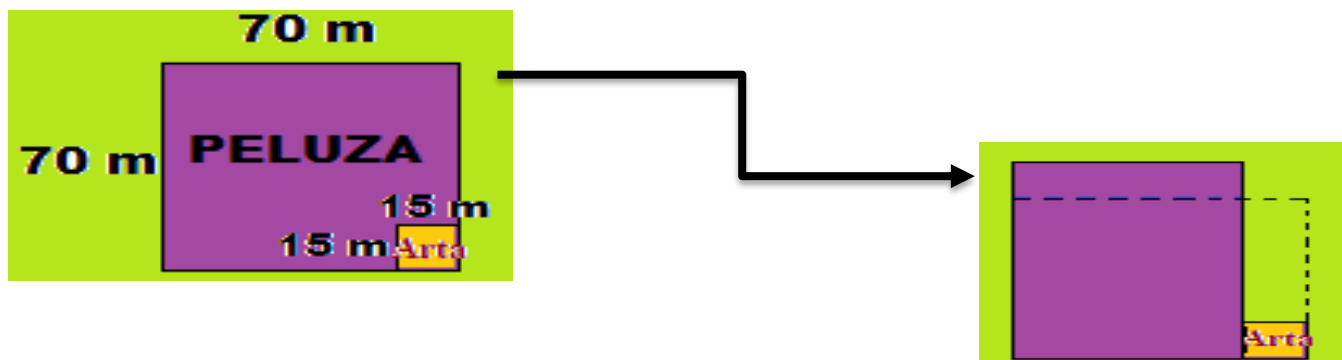

Înainte de modificări panoul avea dimensiunile 2,5 m X 2,5 m.

- Ce arie are fiecare dintre benzile lipite pe panou?
- Un turist s-a grăbit și a calculat aria spațiului rămas pentru reclamă, scăzând dublul ariei unei benzi. Acest turist a fost contrazis de ceilalți, cum că rezultatul obținut este prea mic. Ce a greșit turistul?
- Exprimă în două moduri aria spațiului publicitar rămas.

4. Într-unul dintre colțurile unei peluze pătrate, administrația grădinii intenționează să separe o zonă, tot de formă pătrată, în care să organizeze o expoziție de opere de artă, eveniment ce va prezenta publicului lucrări de pictură, sculptură, grafică, arte decorative și artă religioasă.

Inițial, schița arăta ca în figura alăturată.

După mai multe discuții cu proiectantul grădinii, pentru a se vedea mai bine toate expodatele, s-a ajuns la concluzia că ar fi mai bine ca expoziția să fie înconjurată de alei pe trei părți.

- a) Calculează dimensiunile noii peluze, folosind datele numerice de pe figură. Scrie aceste dimensiuni de pe desenul alăturat.
- b) Verifică prin calcul că, prin modificarea făcută, suprafața peluzei nu s-a schimbat.

ȘCOALA ȘI EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ

profesor IONESCU EMILIA
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Roșiorii de Vede
profesor IONESCU GHEORGHE
Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” Roșiorii de Vede

Se vorbește din ce în ce mai des despre interculturalitate ca o stare de fapt într-un nou mileniu al politicii globale și al comunicării inter-etnice. Interculturalitatea prezintă, interpretează și reevaluează experiența socială a diversității și a diferențelor.

Interculturalitatea este termenul ce denumește contactul dintre culturi, existența unui dialog între acestea și nu în ultimul rând interacțiunea și influența pe care o primesc reciproc. Interculturalitatea pretinde respect și apreciere din partea grupurilor pentru alte culturi din societate, pretinde toleranță unei comunități față de cealaltă comunitate, și în același timp pretinde dreptul individului de a părăsi propriul grup cultural. Învățarea interculturală presupune o învățare pe tot parcursul vieții, de la o vârstă fragedă. Dacă ne putem educa copiii de mici că ei nu sunt mai presus decât nimeni și că fiecare persoană trebuie tratată cu șanse egală, cu siguranță vor deveni adulți toleranți ce vor accepta și se vor îmbogăți după urma diversității culturale. Datoria noastră, a cadrelor didactice este aceea de a le oferi copiilor experiențe de învățare care să-i familiarizeze cu diferite culturi.

Atunci când se vorbește despre școala prietenoasă copilului, cuvântul care ar trebui să ne sintetizeze gândurile, trăirile, atitudinile, proiectele și demersurile practice este *responsabilitatea în cadrul interrelaționării constructive*. Convingerea noastră rămâne că o școală ideală e cea care promovează modelul „a învăța să înveți” pentru a ști cum să te integrezi, să te perfecționezi și să te autodepășești într-o epocă a multiculturalității, astfel încât să fie stimulate resursele creative, specifice fiecărui tânăr, încurajându-se studiul, căutarea, cercetarea, creația, autoeducația și autoinstruirea prin cooperare și parteneriat eficient.

Scopul educației internaționale, concept supraordonat celei interculturale este să dezvolte sensul responsabilității sociale și al solidarității cu grupuri defavorizate și să inducă respectul principiului egalității în comportamentul cotidian.

Educația interculturală permite structurarea unei identități culturale deschise, având ca scop:

- îndrumarea tinerilor pentru a asimila o cultură în perspectivă antropologică;
- înțelegerea punctului de vedere al altuia prin poziționarea relativistă;
- legitimarea identității culturale, împiedicând sacralizarea;
- asigurarea respectului diferențelor, dar în cadrul unor sisteme de atitudini reciproce.

Obiective ce vizează educația interculturală la nivelul școlii:

1. *Păstrarea și apărarea diversității culturale.* Școala, ca instanță de transmitere a valorilor, se va concentra pe pluralitatea culturilor; nu trebuie să se instituie primatul unei culturi asupra alteia.
2. *Formarea competențelor interculturale ale personalității în devenire.*

Interculturalitatea se conturează ca un concept cu un conținut larg care trimite spre „*interacțiune, schimb, deschidere, reciprocitate, solidaritate*”

Cât privește *atitudinile și credințele parentale ca punct de plecare al educației interculturale a personalității în devenire*, evidențiem că familia constituie un reper important întru formarea și dezvoltarea, orientarea valorică, interculturală a tinerei generații, a personalității ce-și conturează prin ochii părinților atitudinile și credințele vis a vis de alte etnii, naționalități, cultură, religie a cetățenilor aceluiași stat. Educația interculturală corespunde celui de-al treilea stâlp al educației: deprinderea de a trăi împreună cu ceilalți. Comisia Internațională pentru educația secolului XXI pune accentul pe această componentă a educației, ca fiind una vitală în dezvoltarea unei societăți armonioase. Acest stâlp se referă la deprinderea de a trăi împreună cu ceilalți, „*prin dezvoltarea cunoașterii celuilalt, a istoriei sale, a tradițiilor și a spiritualității sale*”.

În cadrul unui *curriculum intercultural*, activitățile s-ar putea realiza în următoarele variante:

- **la nivel extracurricular**, educația interculturală presupune organizarea unor activități care să implice comunitatea mai largă, activități în care elevii și părinții au oportunitatea de a se cunoaște mai bine, de a coopera, de a trăi împreună diferite evenimente: serbări interculturale, lectorate cu părinții, drumeții, excursii, întâlniri, sărbătorirea zilelor de naștere ale copiilor, cercuri și șezători în care sunt aduse în atenția celorlalți obiceiurile și tradițiile diferitelor grupuri socio-culturale.
- **educația interculturală la nivelul curriculum-ului la decizia școlii** își găsește materializarea în propunerea unor discipline opționale care să promoveze valorile interculturale: interdependență, toleranță, respectul față de sine și față de ceilalți, empatie, cooperare, descoperire, depășirea prejudecăților, nonviolență, schimb, demnitate, recunoaștere. Curriculum-ul la decizia școlii este calea prin care educația interculturală poate fi introdusă în școală sub forma unor discipline opționale sau sub forma unor serii de proiecte care să-i angajeze pe elevi în activități de cooperare;
- **educația interculturală la nivelul curriculum-ului nucleu** presupune identificarea obiectivelor și conținuturilor din programele curriculum-ului nucleu care pot promova această educație.

Educația interculturală este una dintre „noile educații” definite drept o formulă ce corespunde unei schimbări paradigmatică a actului educativ în favoarea unei învățări inovatoare. Valorile avansate de noile educații sunt specifice societății contemporane: pacea și cooperarea, toleranța, democrația, comunicarea și mass-media, schimbarea și dezvoltarea etc. Aceste valori îmbogățesc conținutul axiologic al educației făcându-l mult mai dinamic și orientează sensul educației de la modelul pluridisciplinar clasic la modelul interdisciplinar.

Educația interculturală îi vizează pe toți elevii și caută să-i sensibilizeze la respectarea diversității, toleranță, solidaritate. Educația interculturală corespunde unei opțiuni ideologice și politice care, departe de dificultatea unei alegeri clare în sistemele de valori (absență care se reproșează uneori educației actuale), face această pledoarie pentru a pregăti viitorii cetățeni în perspectiva unei vieți armonioase în societățile multiculturale. Educația interculturală nu este o nouă disciplină școlară, o extindere a programei prin “predarea culturilor” și nici o folclorizare, o formă de manifestare a exotismului în cunoaștere. Educatorul care practică o pedagogie interculturală va profita efectiv de prezența elevilor de origini diferite pentru a (re)valoriza cultura lor de origine și a-i sensibiliza, în același timp, pe ceilalți la diversitatea culturală, dar va evita să impună o oarecare identificare, va evita să “stereotipizeze”, să prezinte culturile în mod static.

Abordarea interculturală presupune două dimensiuni: un nivel al realității, al descrierii obiective și științifice, privind dinamica tuturor contactelor între culturi diverse și un alt nivel fiind cel al proiectelor educaționale, privind toate interacțiunile care concură la formarea unui mediu solidar, comunitar, cu interacțiuni normale, fără raporturi de forță.

Specificitatea școlii interculturale, privitor la atitudinile asimilaționiste sau multiculturaliste, constă în aceea că ea refuză de a se lăsa închisă în false alternative, promulgând varianta culturii conjugate, a interacțiunii culturale. Formele de realizare a educației interculturale sunt aceleași cu cele ale oricărui tip de educație: educație formală, activități nonformale, influențe informale exercitate în afara perimetrului școlar. Metodologia educației interculturale este cea a unei pedagogii active și participative care să solicite interesul și creativitatea tinerilor și care să le permită să se exprime, să comunice și să colaboreze cât mai bine. În mare măsură, școala reprezintă spațiul universalizării ființei umane în care elevul vine să facă cunoștință cu valorile generale. Pentru a realiza perspectiva interculturală în cadrul instituțional este necesară aplicarea mai multor formule: propagarea unei pedagogii active, învățarea cooperativă ce antrenează toți copiii în scopul egalării șanselor educaționale.

Bibliografie

1. Chevalier, J., „Educația interculturală: concepte cheie și elemente de metodologie”, în Institutul Intercultural Timișoara, Educație interculturală în comunități multietnice, Timișoara, 2002, p. 26.
2. Nedelcu, A., „Fundamentele educației interculturale”, Editura Polirom, Iași, 2008, p. 152.

„E-LEARNING” ȘI „BLENDED-LEARNING” ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

Prof.dr. Dragnea Adrian Cătălin
COLEGIUL NATIONAL ANASTASESCU ROSIORI DE VEDE

Despre Internet și tehnologiile digitale de tip „E-Learning” în contextul procesului educațional

Internetul reprezintă astăzi, înainte de toate, un factor decisiv al globalizării în cadrul comunicării, la nivel planetar. Internetul a revoluționat civilizația umană, a intrat adânc în societatea actuală și a schimbat istoria. Acest fenomen a pătruns în toate domeniile, dar mai ales în mass-media. Societatea a devenit, prin tehnologia digitală, din factor pasiv, din receptor persuadat, un actor care participa activ la emiterea informației, la scrierea știrilor.

Pentru că trăim într-o lume mediatică, iar informațiile circulă într-o manieră aproape incontrolabilă, am putea spune că internetul nu face altceva decât să faciliteze comunicarea și accesul la informații. Dacă o dată cu inventarea tiparului de către Guttenberg, accesul la informație nu a mai fost doar apanajul oamenilor bogați, internetul, în zilele noastre poate reprezenta un instrument foarte bun pentru ca cineva să devină un om bogat. Important este cum ajungi la informație, cum o prezinți, cum o „vinzi”, cum o vulgarizezi, și mai puțin informația în sine.

Dar întotdeauna există reversul medaliei. Oameni simpli, din lectori pasivi și receptori obedienți devin, în rețelele de socializare, prin bloguri și rețele de microblogging, emițători, comentatori, critici, analiști, inițiați, profesioniști, „tehnocrați”, vectori de opinie, instanțe de notorietate, legitimate de like-uri, emoticoane sau „reactions”. Bineînțeles că există libertatea de exprimare, garantată prin Constituție, prin Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale... Însă, în legătură cu acest fapt Umberto Eco spunea: „Drama internetului este că l-a promovat pe idiotul satului ca purtător de adevăr”.

Cu toate acestea, punând în balanță avantajele și dezavantajele utilizării internetului în contemporaneitate, putem afirma clar că o lumea în care noi trăim astăzi este foarte greu de conceput deoarece beneficiile utilizării calculatorului, internetului, inteligenței artificiale în aproape toate domeniile de activitate reprezintă o realitate irefutabilă.

În zilele noastre, societatea modernă nu poate fi imaginată fără de cele mai noi tehnologii digitale, dar și fără Internet.

Acesta a pătruns cu pași rapizi în toate domeniile vieții noastre, inclusiv și în educație.

Internetul joacă un rol foarte important în procesul educativ, oferind oportunități mari pentru dezvoltare, cum ar fi învățământul la distanță sau accesul la un număr mare de cursuri gratuite oferite de cele mai bune universități din lume.

Toți au nevoie de Internet într-o măsură sau alta. Profesorii îl folosesc pentru a le oferi studenților și elevilor resurse suplimentare și materiale de studii. De cealaltă parte, studenții și elevii nu își imaginează viața lor fără internet, care practic a înlocuit bibliotecile. Răspunsul la orice întrebare poate fi găsit foarte rapid în motoarele de căutare.

Internetul a ușurat substanțial procesul de studii al elevilor și studenților, mai ales în timpul pandemiei.

Implementarea tehnologiilor informaționale și de comunicare a devenit un obiectiv prioritar, deoarece societatea actuală se află într-o continuă schimbare, iar digitalizarea determină apariția unor

reacții și în cadrul procesului instructiv-educativ. Prin accesarea internetului, putem obține informații care se regăsesc într-o bază de date gigantică. E-learningul are la bază învățarea cu ajutorul calculatorului, utilizatorul având posibilitatea de a-și gestiona timpul, conform ritmului său, dar și de a-și crea un stil propriu de învățare. Putem afirma că învățarea cu ajutorul internetului reprezintă o alternativă educațională care prezintă numeroase avantaje. Totuși, pentru a fi eficiente, aceste tehnici moderne de învățare trebuie să aibă un anumit grad de interactivitate.

Calculatorul este foarte util atât elevului cât și profesorului însă folosirea acestuia trebuie realizată astfel încât să îmbunătățească calitativ procesul instructiv-educativ, nu să îl îngreuneze. Calculatorul trebuie folosit astfel încât să urmărească achiziționarea unor cunoștințe și formarea unor deprinderi care să permită elevului să se adapteze cerințelor unei societăți aflată într-o permanentă evoluție. Acesta trebuie să fie pregătit pentru schimbări, să le întâmpine cu entuziasm nu cu frică și rezistență. Dacă elevii sunt orientați cu încredere spre schimbare, ei vor simți nevoia de a fi instruiți mai bine pentru a face față noilor tipuri de profesii. Eșecul în dezvoltarea capacității de a reacționa la schimbare poate atrage după sine pasivitatea și alienarea. Profesorul trăiește el însuși într-o societate în schimbare, și din fericire, în prima linie a schimbării, astfel încât va trebui să se adapteze, să se acomodeze, să se perfecționeze continuu.

Deci, introducerea în școală a Internetului și a tehnologiilor moderne duce la schimbări importante în procesul de învățământ. Astfel actul învățării nu mai este considerat a fi efectul demersurilor și muncii profesorului, ci rodul interacțiunii elevilor cu calculatorul, cu internetul, cu tehnologiile digitale E- learning și al colaborării cu profesorul.

Această schimbare în sistemul de învățământ vizează următoarele obiective :

- Creșterea eficienței activităților de învățare ^[1]_[SEP]
- Dezvoltarea competențelor de comunicare și studiu individual ^[1]_[SEP]

Atingerea acestor obiective depinde de gradul de pregătire al profesorului în utilizarea calculatorului, de stilul profesorului, de numărul de elevi, de interesul, cunoștințele și abilitățile acestora, de atmosfera din clasă și tipul programelor și a tehnologiilor digitale de tip E- learning folosite, de timpul cât se integrează softul în lecție, de sincronizarea explicațiilor cu secvențele utilizate, de metodele de evaluare, de fișele de lucru elaborate.

Utilizarea e-learning împreună cu tehnologiile informației și comunicațiilor oferă posibilitatea îmbunătățirii semnificative a procesului educațional. În prezent, e-learning-ul a devenit o alternativă viabilă la metodele de educație tradiționale, astfel că a fost adoptat de către multe dintre unitățile de învățământ, mai ales datorită avantajelor oferite de posibilitatea instruirii continue sau de cele legate de larga aplicabilitate în cadrul organizațiilor cele mai diverse.

Prezentare de aplicatie de tip „E –learning”, cu utilizare online sau offline

E-learning este convergența web de învățare la toate nivelurile, fie că este nivel elementar, școală, universitate sau nivel de afaceri. Astăzi, cunoașterea este considerată un avantaj competitiv și unul dintre principalele atuuri ale unei companii. E-learningul este alcătuit din mai multe metode de învățare, care sunt îmbunătățite sau facilitate de tehnologia informației și comunicațiilor. De asemenea, învățarea online este probabil cea mai rapidă metodă de acumularea a informațiilor, de furnizare a educației și formării profesionale.

Așadar, în sens larg, prin elearning (sau e-learning) se înțelege totalitatea situațiilor educationale în care se utilizează semnificativ mijloacele tehnologiei informației și comunicării. Termenul, preluat din literatura anglo-saxonă, a fost extins de la sensul primar, etimologic, de învățare prin mijloace electronice, acoperind acum aria de intersecție a acțiunilor educative cu mijloacele informatice moderne. Definit astfel, mai mult ca e-education, aria semantică a conceptului e-learning interferează cu și se suprapune indefinit variabil pe o multitudine de termeni ce surprind varietatea experiențelor didactice ce pot beneficia de suport tehnologic: instruire asistată/ mediată de calculator, digital/ mobile/ online learning/ education, instruire prin multimedia etc. Sub

denumirea de software didactic/ educațional, o gamă largă de materiale electronice (pe suport digital/ multimedia) sunt dezvoltate pentru a simplifica procesul de educație: hărți, dicționare, enciclopedii, filme didactice, prezentări în diverse formate, cărți (e-books), teste, tutoriale, simulări, software ce formează abilități, software de exercițiu, jocuri didactice etc.

Computerul și materialele electronice/ multimedia sunt utilizate ca suport în predare, învățare, evaluare sau ca mijloc de comunicare (pentru realizarea unor sarcini individuale etc). În sens restrâns, elearning reprezintă un tip de educație la distanță, ca experiența planificată de predare-învățare organizată de o instituție ce furnizează mediat materiale într-o ordine secvențială și logică pentru a fi asimilate de studenți în maniera proprie.

Activități de tip blended-learning

Activitățile propuse în format blended-learning au ca scop: reducerea riscului de absenteism, marginalizării și excluderii sociale precum și a fenomenelor de bullying; optimizarea procesului de incluziune școlară a elevilor cu cerințe educaționale speciale (CES) sau din medii defavorizate sau familii monoparentale utilizând o abordare interdisciplinară, multinivelară și implicând toți actorii antrenați în procesul instructiv-educativ: elevi, profesori, părinți.

Utilizarea tehnologiilor digitale în educația incluzivă are rol important atât pentru comunicare, colaborare, dezvoltare profesională, cât și pentru a îmbunătăți incluziunea și implicarea activă a copiilor din preșcolar, primar, gimnazial și liceal. Proiectarea activității didactice de învățare ar trebui să plece de la particularitățile individuale ale elevilor cu diferite tipuri de nevoi folosind atât jocuri cât și activități de grup ce vor da șanse egale elevilor la educație.

De foarte multe ori ne punem întrebarea: „Care este rolul profesorului în educația incluzivă?” Răspunsul este că printre calitățile unui profesor ar trebui să se regăsească cel de facilitator, antrenor, mediator, expert, ghid, animator, persoană cu abilități de utilizare a calculatorului. Modul în care este înțeleasă educația incluzivă are un impact semnificativ nu numai asupra modului în care este abordată ea de dascăli, dar și asupra dezvoltării elevilor în a fi capabili să ia cele mai bune decizii pentru cursul vieții lor. Relațiile interpersonale pozitive dintre profesori și elevi contribuie semnificativ la succesul elevilor.

Activitatea didactică ar trebui să încurajeze învățarea centrată pe elev și reflecția la clasă. Întrebările puse de elev în urma abordării unui subiect la clasă ar trebui să fie: Ce activități mi-au creat bucurie? Ce subiect mi-a plăcut? Ce activități pot face eu și ce idei noi am, legat de acest subiect?

Metodele/stilul de abordare al activităților didactice trebuie să aibă în vedere interdisciplinaritatea, teme variate/oră, abordări interculturale, o atitudine pozitivă, creativitate, flexibilitate, diversitate a resurselor utilizate, interacțiune cu elevii, strategii de predare-învățare adaptate evoluției fiecărui elev, metode de învățare centrate pe elev, pe educația incluzivă.

Tehnicile de evaluare a progresului individual

Se vor aplica apreciind fiecare elev, având în vedere: cunoașterea, acceptarea și înțelegerea culturii fiecărui elev și stabilind un climat care să promoveze toleranța.

Realizarea și aplicarea unor instrumente digitale de evaluare online: Printre metodele de evaluare digitală se pot enumera: portofoliul digital al elevului (foto, video, text) care se poate realiza folosind aplicațiile Word Art, Chatter Pix Kid, Google Slides, Padlet, Wakelet, Class Dojo, etc; documentarea sau realizarea de materiale foto/video în cadrul unui proiect cu temă dată folosind aplicații ca Stop Motion, Flipgrid, Quik, etc; turul galeriei virtuale – cu ajutorul căreia se poate realiza evaluarea colegilor și a muncii în echipă cu Padlet, Flipgrid etc.; auto-evaluare și autorefecție într-un jurnal de învățare online (foto, video, text) cu Padlet, Google Doc, Word Doc, Powerpoint, Google Slides, Mindmaps etc.

Și astfel, inevitabil, apar niște întrebări esențiale:

„Cum realizez și aplic instrumentele de evaluare digitală?” .

Cum mă asigur că elevi înțeleg ceea ce învață, că sunt conectați cu ceea ce învață chiar dacă nu îi văd în fața mea, nu le văd expresia feței, nu îi simt? De unde știu că au rezolvat singuri, sarcina de lucru?

Cum pot să ofer în online feedback-ul imediat, autentic, pe care îl dau în clasă față-în-față? Cum îi ghidez pe elevi în învățare?

Iar răspunsurile trebuie să le intuim, să le știm și să le aplicăm:

Acordarea deosebită a atenției în planificarea și proiectarea evaluării online, atât formative, cât și sumative sau crearea unor materiale educaționale de calitate cu conținut interactiv. Iar aceste lucruri se pot realiza prin intermediul platformelor și aplicațiilor care facilitează interacțiunea și învățarea elevi/profesori, elevi/elevi:

KAHOOT - platformă gratuită de învățare bazată pe joc și tehnologie educațională.

QUIZZ - platformă în care se pot crea evaluări, dar și lecții care să le includă.

GOOGLE FORMS - aplicație de creare și administrare a chestionarelor online inclusă în suita de Google Docs și în Google Classroom.

Le-am enumerat pe acestea de mai sus pentru că am lucrat cu ele, mai ales în perioada Pandemiei de Covid, dar și ulterior, combinându-le cu metodele, mijloacele și strategiile tradiționale folosite în procesul de PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE.

Concluzii

În zilele noastre, când timpul este din ce în ce mai limitat, iar volumul de informație foarte mare, platformele e-learning își fac destul de repede loc în sistemul de învățământ, deoarece permit utilizarea mai eficientă a resurselor materiale, cât și umane.

Platformele de învățare online, sau așa-zisele platforme e-learning, sprinjină procesul de învățare individual și permit utilizatorilor să acceseze o serie de surse de informare sau de medii online de dezbatere, pe teme diverse. Acestea îmbunătățesc calitativ conținutul învățământului, conducând la ameliorarea procesului instructiv - educativ prin însușirea unor procese de învățare active și autonome.

Trebuie menționat faptul că E-learningul nu dorește să înlocuiască sistemele educaționale tradiționale, ci să consolideze procesul de învățare. Platformele educaționale oferă oportunități de învățare, instruire și programe cu ajutorul mijloacelor electronice care sunt pe placul elevilor și studenților, acestea fiind ușor accesibile.

BIBLIOGRAFIE:

- **Istrate, Olimpius** – „Pedagogia digitală: Definiție și arie conceptuală”, Revista de Pedagogie Digitală 1(1) 3-10, Institutul pentru Educație, 2022, <https://doi.org/10.61071/RPD.2290>
- **Logofătu, Michaela, Mihaela Garabet, Anca Voicu, Emilia Păușan**, „Tehnologia Informației și a Comunicațiilor în școala modernă”, Editura Credis, București, 2013.
- **Stoica Ancuța Loredana**, „BENEFICIILE UTILIZĂRII PLATFORMELOR E-LEARNING ÎN PREDARE-ÎNVĂȚARE”, Editura Școala Vremii, ARAD 2022
- **Stratan, Natalia**, „DESPRE E-LEARNING ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT”, 2018,
- **„PROF IV – Coaching în procesul de predare-învățare-evaluare în context blended-learning”**; Program de formare continuă acreditat prin OME nr. 4740/19.08.2022, implementat în cadrul proiectului POCU/904/6/25, cod SMIS 146587 Profesionalizarea carierei didactice-PROF; Casa Corpului Didactic Prahova

"TRANSFORMAREA PREDĂRII LA LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ A VERBULUI LA CLASA A V-A PRIN UTILIZAREA BLENDED LEARNING: UN STUDIU DE CAZ"

Adriana Grigore
Scoala gimnaziala 156, Bucuresti

Introducere:

În ultimii ani, în sistemul tradițional de educație și formare am încercat o nouă abordare a predării și învățării cunoscută sub numele de „învățare combinată”, învățare hibrid sau învățare mixtă. Învățarea mixtă este un model educațional care combină mediile digitale online cu instruirea tradițională față în față pentru a crea o experiență personalizată și mai eficientă pentru elevi. În acest studiu de caz, vă propun să explorăm elementele fundamentale ale învățării mixte, avantajele și dezavantajele acestora și vom oferi exemple despre modul în care este utilizată astăzi în sălile de clasă. Îmbinând aceste diferite elemente de predare și învățare împreună într-un mod eficient, cadrul didactic poate oferi elevilor o experiență educațională captivantă care îi pregătește mai bine pentru viitor. În acest sens am pornit de la ideea evidențierii avantajelor, dar și a provocărilor generate de blended learning.

Acest studiu de caz se concentrează asupra utilizării platformelor de învățare pentru dezvoltarea unui astfel de format pentru predarea verbului la clasa a V-a. Scopul acestui studiu este de a evidenția beneficiile utilizării tehnologiei în procesul de învățare a limbii și de a evalua impactul acestei abordări asupra performanței elevilor.

Metodologie:

Selectarea Platformei de Învățare: Am ales ca platformă de învățare online potrivită pentru predarea verbului la clasa a V-a, pe lângă Classroom, cea pe care lucram de obicei și pe care postăm materialele create de mine și de elevi, platforma Eduboom, care propune o variantă de predare atractivă, interesantă și cu puternic impact asupra elevilor.

Grupul de Elevi: Au fost implicați elevi din clasa de a V-a, pentru a forma un grup de studiu.

Conținutul și Activitățile:

Predarea verbului la clasa a 5-a în limba română poate fi o etapă importantă în dezvoltarea abilităților de comunicare și scriere ale elevilor. Învățarea verbelor implică înțelegerea modului în care acțiunile, stările și evenimentele sunt exprimate în limbă. Aici sunt câteva conținuturi și activități de care am ținut cont în predarea verbului la clasa a 5-a:

Conținut:

Definirea verbelor: Explicarea faptului că verbele sunt cuvinte care exprimă acțiuni, stări sau evenimente. De asemenea, se pot menționa verbele auxiliare, care sunt folosite pentru a forma timpurile verbale compuse.

Modul indicativ și imperative -Timpurile verbale: Învățarea modului indicativ și a modului imperative, dar și a timpurilor verbale simple (prezent, trecut și viitor), precum și timpurile verbale compuse (perfect compus, mai mult ca perfect, viitor anterior). Elevii ar trebui să înțeleagă cum se formează și cum se utilizează aceste moduri și timpuri. Ar trebui să identifice verbe în diverse context, dar și să construiască enunțuri cu verbe aflate la cele două moduri și la timpurile modului indicativ.

Conjugarea verbelor: Predarea modului în care verbele sunt conjugate în funcție de persoană, număr, timp și mod.

Infinitivul: Explicarea conceptului de infinitiv și modul în care acesta este folosit pentru a arăta acțiuni nedefinite sau ca verbe de bază.

Aspecte legate de concordanță: Înțelegerea concordanței dintre subiect și verb, astfel încât elevii să folosească corect formele verbale în propoziții.

Activități:

Jocuri verbale: Jocuri ca "Găsește verbul" sau "Împerechează verbul cu imaginea" pot ajuta la familiarizarea elevilor cu diverse verbe.

Exerciții de conjugare: Sarcinile de conjugare a verbelor în diferite timpuri au putut consolida cunoștințele elevilor despre modul în care verbele se schimbă în funcție de context.

Povești și compuneri: Elevii au scris povești sau compuneri care au inclus utilizarea verbelor în diverse timpuri, ajutându-i să-și aplice cunoștințele în scris.

Discuții și prezentări: Elevii au fost încurajați să susțină prezentări scurte sau să participe la discuții în clasă, folosind verbe pentru a-și exprima ideile și experiențele personale.

Citire și analiză de texte: Lecturarea textelor literare sau non-literare care conțin verbe în diferite contexte a fost o modalitate eficientă de a înțelege utilizarea verbelor în limbajul cotidian.

Jocuri de rol: Elevii au fost puși să joace jocuri de roluri în scenarii sau dialoguri pentru a exersa utilizarea verbelor în situații reale de comunicare.

Predarea verbelor trebuie să fie un proces treptat și interactiv, care să încurajeze elevii să aplice cunoștințele dobândite în contexte practice. Adaptarea lecțiilor și activităților la nivelul de cunoștințe și abilități al fiecărui elev este esențială pentru a asigura înțelegerea și asimilarea conținutului.

Instruirea Profesorului: Ca profesor am învățat din mers, mai ales în perioada Pandemiei, modul de utilizare al platformelor și integrarea acestora în procesul de predare, am experimentat mai multe variante, ceea ce m-a ajutat să evoluez foarte mult și să realizez un parcurs educativ atractiv, adaptat tehnologiei digitale și nevoilor particular ale elevilor.

Implementare:

Procesul de implementare a implicat următorii pași:

Am introdus platformele de învățare elevilor și le-am explicat cum să le utilizeze.

Elevii au avut acces la lecții video, exerciții și teste pe platformă, pe lângă orele tradiționale de clasă. Am monitorizat progresul elevilor prin intermediul platformei și am oferit asistență suplimentară acolo unde este necesar. La tot ce postau ca temă pe platformă primeau un feedback.

Evaluare și Analiză:

Evaluarea acestui format blended-learning se va face prin:

Teste de Evaluare: Au fost administrate teste de evaluare de tip Quiz, și tradiționale, pentru a compara performanța elevilor înainte și după implementarea platformei de învățare.

Chestionare de Feedback: Elevii și cu mine am completat chestionare pentru a evalua experiența cu acest format de învățare. Am aflat din răspunsurile postate că o astfel de predare de tip blended learning este mai avantajoasă pentru elevi și profesor, face procesul instructiv-educativ mai atractiv, interactiv

Analiză a Datelor: Datele colectate au fost analizate pentru a evalua impactul formatului blended-learning asupra performanței elevilor. S-a constatat că rezultatele elevilor au crescut, că motivația spre învățare a fost alta, una mult mai bună față de perioada când lucram doar classic sau doar online.

Rezultate Anticipate:

Utilizarea platformelor de învățare în dezvoltarea formatului blended-learning să aducă următoarele beneficii:

Creșterea motivației elevilor de a învăța verbul prin interactivitatea platformei.

Creșterea gradului de înțelegere a subiectului datorită resurselor multimedia.

Posibilitatea de a urmări progresul individual al fiecărui elev și de a oferi asistență personalizată.

Concluzii și Recomandări:

Prin acest studiu de caz pot concluziona care sunt efectele observate ale utilizării platformelor de învățare în dezvoltarea formatului blended-learning pentru predarea verbului la clasa a V-a:

Acces la resurse diverse: Prin intermediul platformelor de învățare, elevii au putut avea acces la o gamă largă de resurse, precum videoclipuri, exerciții interactive, lecții structurate etc., care îi pot ajuta să înțeleagă mai bine conceptele legate de verbe.

Personalizarea învățării: Unele platforme de învățare oferă posibilitatea de a personaliza traseele de învățare în funcție de nivelul fiecărui elev. Astfel, elevii au putut învăța în ritmul lor și au primit exerciții care se potrivesc nivelului lor de cunoștințe.

Interactivitate: Multe platforme de învățare includ activități interactive, acestea au făcut ca învățarea verbelor să fie mai atractivă și distractivă pentru elevi. Aceasta a crescut motivația lor și a ajutat la menținerea atenției pe termen lung. Așa s-a întâmplat cu platforma Eduboom, Wordwall.

Feedback imediat: Elevii au primit feedback imediat asupra răspunsurilor lor în cadrul exercițiilor interactive, ceea ce i-a ajutat să înțeleagă mai bine greșelile și să le corecteze rapid.

Monitorizare progresului: Ca profesor am putut monitoriza progresul fiecărui elev mai ușor prin intermediul platformelor de învățare. Acest lucru mi-a permis să ofer sprijin suplimentar acolo unde era necesar.

Disponibilitate non-stop: Elevii pot învăța verbele în orice moment, deoarece majoritatea platformelor de învățare sunt disponibile 24/7. Aceasta le oferă flexibilitate în gestionarea timpului și învățarea la propriul ritm.

Învățarea distractivă: Multe platforme integrează elemente de gamification, precum punctaje, recompense și jocuri, ceea ce face învățarea verbelor mai distractivă și captivantă.

Economisirea resurselor tipărite: Utilizarea platformelor de învățare poate reduce nevoia de manuale școlare sau alte resurse tipărite, ceea ce poate contribui la protejarea mediului și la economisirea costurilor.

Cu toate acestea, este important ca profesorul să asigure o integrare adecvată a acestor platforme în procesul de învățare și să se asigure că elevii nu devin dependenți de tehnologie. În plus, este esențial să existe echilibru între învățarea online și cea tradițională, pentru a asigura dezvoltarea abilităților lingvistice în mod corespunzător.

SFÂNTA VINERI ÎN LEGENDELE APOCRIFE

Prof. dr. Hagi Violeta Alina
Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Roşiorii de Vede

Legende apocrife, cele care reuşesc să rămână în afara canoanelor biblice, au ca obiectiv principal întărirea aspectelor legate de pedagogia morală şi vin în sprijinul lămuririi suflului cititorului. Această subcategorie a legendelor vine să completeze spaţii absente ale cărţilor canonice.

Sfânta Vineri, personaj al legendei româneşti, apare înfăţişată în dublă ipostază: identificăm aspecte benefice cărora li se adaugă şi însuşiri malefice. În demersul nostru de a identifica aspectele portretistice ale acestui personaj de legendă, am constatat faptul că Sfânta Vineri este de o frumuseţe rară şi, la o vârstă foarte fragedă, a ales să plece în propovăduirea cuvântului sfânt. Pentru că nu a vrut să renunţe la acest drum al credinţei, ea a fost ameninţată, sechestrată şi torturată dar, de fiecare dată, a fost salvată de divinitate. Despre apariţia Sfintei Vineri vorbeşte Pop-Reteganul în Zidirea lumii, în *Legenda Sfintei Vineri*⁴. Dorindu-şi copii, Agaton şi Polfilia s-au rugat neîncetat lui Dumnezeu şi, în cele din urmă, au primit vestea de la un înger că vor avea o fată care se va naşte într-o zi de vineri. Crescând-o cu multă grijă şi afecţiune, părinţii au acceptat cu durere că aceasta va plăca în lume, scopul ei fiind acela de a propovădui creştinismul. Frumoasă peste măsură, fata i-a căzut dragă împăratului Antochie cel bătrân, care izbindu-se de refuzul fetei de a trece în religia lui, a hotărât să se răzbune şi să o răstignească. Prin rugăciunile ei fierbinţi închinat lui Dumnezeu, Sfânta Vineri a reuşit să se salveze şi să-l convingă şi pe împărat a trece la creştinism spre a-i fi iertate toate atrocităţile săvârşite în numele fostei credinţe.

Perioada apariţiei legendelor despre Sfânta Vineri este legată de momentele în care creştinismul încerca să se impună şi propunea aspecte legate de miraculosul vieţii acestor sfinţi martiri. De bună seamă, în literatură apocrifă facem vorbire şi despre o dimensiune fabuloasă a personajelor aduse în lumina dezbaterilor dincolo de obscurul dezacordurilor legate de canonicitatea biblică. Aşadar, am constatat că imaginea Sfintei Vineri se suprapune, în textul biblic, peste cea a Sfintei Parascheva, aşa cum ne-o prezintă biserica ortodoxă. Înţelegând semnificaţia zilei de vineri, zi a răstignirii lui Iisus, putem constata necesitatea cinstirii acestei date în corelaţie nu cu personajul în sine, ci cu o hiperbolizare a însemnătăţii zilei de vineri. Tot în legătură cu dimensiunea temporală a zilei de vineri, am identificat, în unele zone, aspecte legate de chinuirea **Sfintei Parascheva** într-o zi de vineri şi de aici denumirea atribuită acesteia de Tudor Pamfile în Mitologie românească de Vinerea Mare.

În *Legenda Sfintei Vineri* a lui Densusianu, atestată în Muntenia, aflăm despre aceasta că are puteri nelimitate asupra văzduhului şi că zilele şi le petrece în singurătate. Singura ei grijă era aceea de a veghea asupra lighioanelor pământului cu care reuşea a se înţelege folosind graiul acestora. La rândul lor, lighioanele o recunoşteau de stăpână, o protejau şi nu lăsau a se abate relele asupra ocrotitoarei lor. Tot despre Sfânta Vineri, Densusianu ne informează că aceasta se simţea mulţumită atunci când oamenii îi ţineau ziua în curăţie şi cinstire şi, la rândul ei, considera că aceştia meritau daruri pe care ea singură le alegea şi le împărţea. Recunoscătoare pentru cinstirea ce i se purta, Sfânta Vineri nu uita pe nimeni în a răsplăti cu daruri.

În regiunea Moldovei era cunoscut faptul că *Vinerea nu era bine să se taie unghiile*⁵. *Legenda* povesteşte întâmplarea unui împărat pornit la vânătoare şi care descoperă o femeie înstrăinată de lume dar care avea grijă de un copil. De la aceasta a aflat de tăiatul unghiilor nepermis miercurea şi vinerea.

⁴ Tony Brill, *Tipologia legendei populare româneşti*, 2, *Legenda mitologică, Legenda religioasă, Legenda istorică*, Editura SAECULUM I. O., Bucureşti, 2006, p. 270

⁵ Tony Brill, *Tipologia legendei populare româneşti*, 2, *Legenda mitologică, Legenda religioasă, Legenda istorică*, Editura SAECULUM I. O., Bucureşti, 2006, p. 271

Cei doi au făcut o înțelegere asupra momentului în care femeia va fi pregătită a-l urma pe împărat și pentru că ambii s-au ținut de cuvânt, femeia a urmat de bunăvoie drumul spre palatul împăratului însoțită de propriul copil. Așadar, interdicțiile puse de Sfânta Vineri au rolul de a stabili reguli de comportament și granițe care necesitau a fi respectate. Identificăm un caracter împărțit între bine și rău al Sfintei Vineri, la fel cum ea împarte oamenii în credincioși și necredincioși.

Pe de altă parte, spiritul justițiar este remarcat cu ușurință în legendele românești, Sfânta Vineri pedepsind fetele pentru lenevia acestora. Pamfile este cel care aduce în discuție **latura întunecată** a Sfintei Vineri referindu-se la vârsta înaintată a acesteia și la aspectul dezagreabil și caracterul hâtru. De aici până la a o considera un personaj răzbunător nu a fost cale lungă, iar aspectele legate de caracteristicile unor duhuri necurate cu care Sfânta Vineri se însoțește sunt evidente. Sub acest aspect observăm o asemănare evidentă a Sfintei Vineri cu strigoii, personaje de legendă care se hrăneau cu carne de om. Suprapunerea imaginii acestei sfinte peste imaginea personajelor cunoscute ca având un caracter negativ este strâns legată de anumite interdicții, însă asupra acestora au acționat dogmele religioase care au reușit a micșora aspectele malefice identificate la acest personaj.

Observăm că legendele Sfintei Vineri sunt suprapuse ca semnificație peste cele ale Sfintei Duminici și suntem avertizați asupra faptului că aceste două zile trebuie ținute în curățenie și liniște interioară. Putem spune că atributele personajului de legendă Sfânta Vineri sunt atât de controversate încât avem impresia că există două direcții generate de două concepții distincte asupra acestui personaj. Identificăm aspecte pozitive legate de bunătate, vindecare de boli, ferire de rele, de pericole, rugăciuni închinată divinității în numele creștinilor. Legendele vorbesc și despre o **frumusețe** aparte a acestui personaj despre care se credea că, la rândul lui, putea trimite și asupra femeilor singure aceste atribute cu intenția de a se căsători.

Într-o direcție diametral opusă întâlnim portretul Sfintei Vineri în legenda **Strafe Verlezter Fasten**⁶ atestată în Transilvania, în care nu numai că descoperim pedepse aplicate celor ce nu-și amintesc a cinsti ziua de vineri dar identificăm și nuanțele negative în care este conturat portretul Sfintei Vineri: ciobanul a consumat carne într-o zi de post și, drept pedeapsă, Sfânta Vineri a trimis ursul – lighioană ce i se afla în îngrijire și care i se supunea necondiționat – spre a decima turma ciobanului. Pagubele de la stână au fost foarte mari, omul înțelegând cauza propriei nenorociri.

Din punctul de vedere al importanței, o găsim pe Sfânta Vineri pe locul secund pentru că Sfânta Duminică este considerată zi sfântă aceea a învierii Mântuitorului neputându-și găsi egal. Legendele vorbesc și despre faptul că Sfânta Vineri **are în îngrijire câteva animale** care, de cele mai multe ori, au nevoie de o atenție aparte.

Bibliografie:

- ****Legende populare românești*, (1983), Ediție îngrijită de Octav Păun și Silviu Angelescu, Studiu introductiv de Octav Păun, București, Editura Albatros;
- ****Legende populare românești*, (1990), Ediție îngrijită, cuvânt înainte, note, glosar, bibliografie de Nicoleta Coatu, București, Editura Sport Turism;
- ****Legende populare românești*, (1981), Volumul I, Ediție critică și studiu introductiv de Tony Brill, Prefață de Ion Dodu Bălan, București, Editura Minerva;
- ****Legendele românilor I, Legendele cosmosului*, (1994), Ediție critică și studiu introductiv de Tony Brill, București, Editura Grai și suflet – Cultura națională;
- ****Legendele românilor II, Legendele florei*, (1994), Ediție critică și studiu introductiv de Tony Brill, București, Editura Grai și suflet – Cultura Națională;
- ****Legendele românilor III, Legendele faunei*, (1994), Ediție critică și studiu introductiv de Tony Brill, București, Editura Grai și suflet – Cultura națională.

⁶ Tony Brill, *Tipologia legendei populare românești*, 2, *Legenda mitologică, Legenda religioasă, Legenda istorică*, Editura SAECULUM I. O., București, 2006, p. 271

STILURI DE PREDARE

Prof. Năiță Cărămidă Ileana
Școala gimnazială Anghel Manolache, Scrioaștea

Prin predare se înțelege transmitere de cunoștințe și formare de tehnici de „muncă”.

Ca formă de comunicare didactică, predarea constă într-un sistem de operații de selectare, ordonare și adecvare la nivelul de gândire al elevilor, a unui conținut informațional și de transmitere a lui, folosind anumite strategii didactice, în scopul realizării cu eficiență maximă a obiectivelor pedagogice.

În școala contemporană, centrată pe elev, pentru a realiza un învățământ formativ-educativ, predarea este în strânsă interacțiune cu învățarea și evaluarea, constituind un proces unitar. Scopul predării este obținerea de rezultate, de schimbări comportamentale, care se realizează prin învățare, rezultatele depinzând și de modul cum s-a desfășurat evaluarea.

Ideea de "stil de predare", inclusiv de "stilistica didactică" constituie o cucerire relativ recentă în teoria instruirii. Ea s-a impus, câștigând amploare și profunzime, în ultimele decenii, datorită multiplelor semnificații teoretice și practice pe care le au stilurile. Acestea reprezintă o formă de manifestare a originalității în activitatea didactică; au o valoare strategică, inspirând alegerea și utilizarea preferențială a unor strategii. În cadrul unui stil se pot pune în acțiune mai multe tipuri de strategii, ceea ce facilitează adaptarea instruirii la stilurile cognitive dominante la elevi. Altfel, pot să apară dezarmonii de natură să creeze dificultăți în învățare, perturbări și chiar unele blocaje.

În general, studiul stilurilor și al factorilor care le generează îmbogățește percepția noastră despre procesul de învățământ, ne ajută să înțelegem mai bine orientările și direcțiile noi ale dezvoltării calitative a învățământului. Pornind de la stilurile aplicate se poate ajunge la aprecierea mai justă a valorii actului de predare.

Stilurile de predare nu se identifică, totuși, cu stilurile de conducere ale clasei de elevi, de relaționare profesor-elevi. Sunt de reținut, așadar, stilurile:

- academic sau discursiv (centrat pe transmitere, comunicare)/euristic (axat pe stimularea căutării, experimentării, cercetării, descoperirii, de participare cot la cot cu cei care învață);
- rațional (bazat pe argumentație științifică și evaluare sistematică, pe deliberare logică într-o perspectivă temporară așteptată)/intuitiv (axat pe intuiție, imaginație, pe cunoașterea de sine, emoțională, pe spontaneitate, măiestrie pedagogică, cu sentimentul prezentului);
- inovator (cu deschidere spre nou, spre invenție, creație, originalitate, ingeniozitate)/rutinier (rigid, cu înclinație spre repetiție, fără altă reflecție sau punere în chestiune, având ca pretext experiența proprie);informativ/formativ (centrat pe dezvoltarea personalității elevilor, făcând din conținut un instrument de exersare a gândirii specifice domeniului, valorifică maximal potențialul educativ al conținutului);productiv (bazat pe gândire divergentă, critic, producere de nou)/reproductiv(confomist, dogmatic, de imitație);independent (cu inițiativă, întreprinzător, depășește dificultățile, nu simte nevoia de ajutor)/dependent (analiza greoaie a situației);expozitiv/socratic (cu preferința pentru dialog);descriptiv/dialectic;analitic/sintetic;
- autoritar (centrat pe dirijare riguroasă)/centrat pe autonomie (independența conferită elevilor, pe spontaneitatea lor);imperativ (exigent)/indulgent (nivel scăzut de exigență);afectiv sau empatic(apropiat, cald, atitudine empatică)/distant (rece, rezervat, autoritar);autocontrolat sau autocenzurat (calculat întru toate, metodic)/spontan (impulsiv, dezorganizat);solitar(preferă munca de unul singur)/de echipă (lucrează în cooperare cu colegii);axat pe profesor/axat pe elev;elaborat/neelaborat (spontan);motivant (compensatoriu, răsplătește eforturile, performanțele, lauda)/ nemotivant (nu stimulează curiozitatea, interesul, pasiunea,

aspirațiile);vechi (cu înclinație spre forme standardizate)/nou (situat în actualitatea pedagogică, dovedește flexibilitate, adaptabilitate la schimbări);

Cea mai cunoscută clasificare a stilurilor de predare este cea care are la bază criteriul relației profesorului-manager cu clasa de elevi. Potrivit acestui criteriu, se disting următoarele stiluri:

a) Stilul democratic - profesorul încurajează implicarea activă a elevilor în procesul învățării, inițiativa, potențialul lor creativ; valorizează experiența cognitivă a elevilor, cooperează și conlucrează cu elevii în organizarea situației de învățare; prezintă criteriile comune de apreciere, de întărire pozitivă/negativă pe care le respectă împreună cu elevii; se comportă ca un membru al grupului.

b) Stilul autoritar se caracterizează prin selectarea și promovarea tehnicilor, a procedeeleor de învățare, a modalităților de lucru, a etapelor activității dirijată efectiv de către profesor. El structurează timpul, nu încurajează inițiativele, sancționează atitudinile și rezultatele instruirii elevilor, menține o anumită distanță față de grup. Din punct de vedere pedagogic dezechilibrează corelația dintre subiectul și obiectul acțiunii, prin accentuarea rolului educatorului în defavoarea celui educat, ceea ce blochează canalele de conexiune inversa externă.

c) Stilul permisiv sau laissez-faire relevă rolul pasiv al educatorului, indiferența, minimalizarea fenomenelor semnificative în procesul instruirii; acceptă deciziile elevilor, comune ori individuale; nu face evaluări la adresa comportamentelor elevilor, manifestă un nivel scăzut al aspirațiilor și exigențelor pedagogice ale predării; lasă demersul didactic să meargă de la sine; favorizează obținerea de rezultate slabe ale elevilor la învățătură și manifestarea conduitelor deviate.

Un dascăl bun este capabil de o mare varietate de stiluri didactice, având posibilitatea de a-și adapta munca sa diferitelor circumstanțe, conferind predării flexibilitate și mai multă eficiență. Atmosfera psihologică de lucru creată de profesor constituie un factor decisiv pentru eficiența lecției pe care o predă. Unele cercetări s-au concentrat însă asupra delimitării și descrierii unor tipologii de stiluri educaționale. Câteva din aceste tipologii sunt relevante: tipul educațional centrat pe elev și tipul educațional centrat pe grup; stilul autoritarist și stilul liberalist (nondirectivist); stilul punitiv (întemeiat pe constrângere și stimulare aversivă) și stilul nepunitiv sau afectiv (întemeiat pe "caldura" sufletească și activarea resorturilor motivaționale intrinseci); stilul normativ (preocupat de respectarea și aplicarea întocmai a normelor sociale pedagogice) și stilul operațional concret (preocupat de rezolvarea unei probleme educative în funcție de contextul situațional în care este plasată); stilul interogativ (centrat pe conversație) și stilul expozitiv (centrat pe expunere și ascultare); stilul nomotetic, idiografic și intermediar

Bibliografie:

- Bonchiș, E., (2004). Capitolul Învățarea, în Bonchiș, E., (2004). Psihologia copilului; Editura Universității din Oradea.
- Golu, P (2001). Psihologia învățării și a dezvoltării, Editura Fundației Humanitas, București.
- Honey, P., & Mumford, A. (1986). The manual of learning styles. Maidenhead: Peter Honey
- Jurcău, N.(coord.) (2000). Psihologie Educațională, Editura U.T.Press, Cluj-Napoca.
- Jurcău, N. și Niculescu, R.,M., (2002). Psihologie Școlară, Editura U.T.Press, Cluj-Napoca.
- Kramar,M., (2002). Psihologia stilurilor de gândire și acțiune umană, Editura Polirom, Iași.

